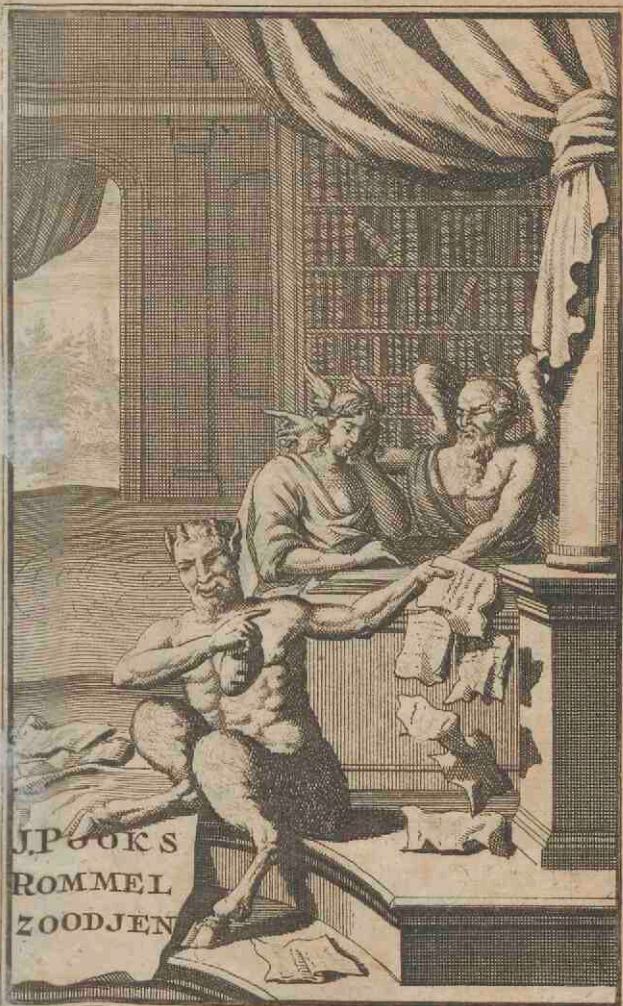

J. Pooks Rommel-zoodjen, bestaande in verscheiden ernstige en boertige helden-zangen ... : bestaande in verscheiden ernstige en boertige helden-zangen, alsmede ernstige en boertige bruylofts, verjaar, mengel-dichten en gezangen, nevens deszelvs Drie harlequinen met de rarekiek, vertonende ... de gevallen des oorlogs in Vlaanderen, van den 28. september, tot den 24. december des jaars 1708

<https://hdl.handle.net/1874/40177>

J.P. BOEK'S
ROMMEL
ZOODJEN

Te AMSTERDAM, by TIMOTHEUS TEN HOORN, 1709.

J. P. O O K S
ROMMEL-ZOODJEN

Bestaande in verscheiden

ERNSTIGE en BOERTIGE
HELDEN-ZANGEN;

Als mede

Ernstige en Boertige Bruylofts, Verjaar, Men-
gel-Dichten en Gezangen:

Nevens deszelvs drie

HARLEQUINEN

Met de Rarekiek;

Vertonende op een Boertige wyze de gevallen des
Corlogs in Vlaanderen, van den 28. Sep-
tember, tot den 24. December des
Jaars 1708.

*Door den Auteur overgezien, en van alle Leez en
Drukfouten in de voorige drukken, gezuiverd.*

Met Kopere Platen, daar toe dienende, versiert.

TOT AMSTERDAM,
By TIMOTHEUS TEN HOORN, Boekverko-
per, in de Nes 1709.

Uitlegginge van de Tytel Print.

DE Dichtkunst, niet door roem, maar
Lievde en lust gekweekt,
Zit gants gerust; en volgd hare opgetogen driften,
Terwyl de Spotterny, haar' t'saam geraapte schrif-
ten
Gaat werpen in de wind en daar de guich naar
steekt:
Ook baard het in haar geest geen ongerustigheden,
Dat zy de naam van P O O K ziet treden met
zyn voet;
Zy steurd zich zulks geensints als zy haar Lust
voldoet,
En 't geen de Tyd haar gund, mag aan die kunst
besteden.
Den Schertser scherts dan vry; het maakt haar
niet ontroerd;
Want zy heeft zelv, voor lange, al met dit
werk geboert.

O P D R A C H T

Aan Myn Heer

IZA AK ESSER,

Lievhebber der Ed'le

DICHTKUNST.

MYn Heer, uw Heusheit ('k vlei u geensints)
nooit Volprezen;

Uw Edelmoedigheid zo diep in u geprent,
Daar zonder eenig vrucht de Nyd, haar gal op
schend,

Om haar vergiftig hart van al haar macht t'ontprezen;

Uw Liefde zonder gaâ, ten hoogsten top gerezen!
Tot de Ed'le Dichtkunst; en uw gunst daar aan
gewend;

Uw Oordeel nooit gewoon te veinzen, my be-
kend;

Doen, dat ik my bevind geheel verplicht te wezen,

Om u, ('k bid dat gy my, myn stout bestaan
vergeeft?)

Dit ROMMELZOODJEN, 't welk niet veel
om 't Lyv en heeft,

Gants niet na zyn waardy, maar schuldig op te
dragen:

Behaagden 't aan uw smaak, ik zou u dan, Myn
Heer,

MECENAS noemen van myn Dicht-lust; en
niets meêr

Begeren; noch my nooit deze arrebeid beklagen.

Op de Zinryke Dichtkunst van
J. P O O K.

Door welk een drift voeld zich myn *Dichtlust* opgewekt?

Om dat gy, my, *ô Pook!* een held're Leidstar trekt!
En licht my met de glans van uwe *Heldendichten*; (ten,
Wiens grootste styl en trant, geen Dicht'ren hoed te swich-
Verdiend een Lauwerkran, zo wel als 's Winnaars staal;
Gy vest door uwe *Pen*, die *Helden* Zegenpraal,
Onz in 't geheugen, daar die anders wierd vergeten,
En door de tyd, die staal, en steen verslind, versleten.
Of volgd gy by geval een nieuw vereenigd Paar,
Door *Hymens* Heil'ge band, gestrengeld aan eikaar,
Naar 't Huw'lyks Bed, de *Bruid* begerig om te hooren,
Ontvangd uw *Zegenzang*, met blydschap in haare ooren;
En waand zy werd alreeds gekitteld in die vreugd;
De *Bruid'gom* staroogd vast, en door uw reën verheugd,
Verdubbeld zyne *Lieve*, en zieltoogd met verlangen,
Naar 't zalige oogenblik verbeeld door uw *Gezangen*.
En hebt gy 't boertig door uw *Dichtkunst* 't zaam gesnoerd,
Wie is'er die gy 't hart door blydschap niet en roerd?
Wie moet niet lachen, en wie kan zich zelv bedwingen
Als uwen *Harlequin* komt met zyn *Marsje* an springen?
Die met een *Waalische* tong, voor daden van gewigt,
Veild, 't geen de onnozelheid, der *Fransjes* vaak verricht.
In 't kort, het hele *Werk*, door u, in 't licht gekomen,
Verduurd, gelyk een *Rots*, de kabbelende stroomen
Der *Lastertongen*, die niet anders zyn gewoon,
Als door verwaten drift, een anders *Werk*, hoe schoon,
Op 't allerhatelykft by yder af te malen;
Wylze in de zin van 't *Werk*, voor haar te groots, verdwalen,
Of wel uyt nydigheid; doordien ze een ander zien
De klippen meyden, die zy zelv niet kunne ontvliên,
't Welk als een *Zonnen* straal, haar in haare oogen schitterd!
Dies schroom geen nyd, *ô Pook!* hoe vinnig, en verbitterd.
Die onpartydig Leezê, en Oordeeld met verstand,
Die zegge nevens my, *ô Pook!* Juweel van 't Land!
Jan Pook, die *Phoenix!* waard door zyne *Pen* geprezen,
Is zelv uyt de eêlste stof van *Vondels* as gerezen.

J: v: HOVEN

VOORREDEN.

Gretige Lievhebbers van een verhuizd kostjen, ik had voor lange al gedacht om UL: op dit ROMMELZOODJEN te gast te noden (dewyl het ten naasten by, al over het vuur is geweest, om met een Letter sausjen gaar gemaakt te worden) ingevalle, een ander, buiten myn weten, er niet een gedeelte van (bestaande in myn drie Harlequinen) gekookt en opgedist had.

Dit ziende, eer ik een begin van myn koking gemaakt had, wierd ik van voorneemen om, er zoo lang meede te wachten, tot dat ik verstaan zou hebben dat, dat kostjen by na opgepenzeld zou zyn. Hier nu van onderricht zynde: zoo ziet gy dan eindelyk, het uitwerksel, van het voorverhaalde besluit.

Ik beklaag my niet dat ik er tot nu toe mede gewacht heb: dewyl ik gezien heb, dat myn genoemde Harlequinen, schoon op geen Gocije rec, maar in een moddersloot achter den Dam gevangen, en met al zyn vuile spel fautige schubben (die er, door dien myn Drukker, Letteren tot dat Werk nodig te kort kwam, in gekomen zyn, voornamelyk in de derde Harlequin) gants Rimpelig gekookt, de Lievhebberen noch redelykerwyze gesmaakt hebben: want daar uit schyn ik my te beloven, dat dit ROMMELZOODJEN in zyn geheel, de Lievhebberen mede eenigzints behaagelyk op de tong zal zyn. doch ik vreeze aan de and're zyde, dat het haar wat tegen de borst zal stooten om, dat zy er geen Knorhanen (die by haar de smakelykste vissen in de Rommelzoodjens zyn,) in vinden zullen; als ik er zelv een beminnaar van was, dan verzeker ik UL: dat gy ze er wel in vinden zoud: maar by my is, die stekelige versnapering meerder gehaat, als by een Rechtschapen Boer het haatelyk voswerp van een Soldaat, die in zyn huis geberbergd is.

Dit Rommelzoodjen bestaat dan meest uit Bötjens, die ik door de tyd gevangen en UL: in dit papiere Schoteljen op dis: eenige hebben er de Lievhebberen al Levendig van gezien: doch van die gene die haar noch niet ender de Oogen gekomen zyn, wil ik dezelve geswaarschoud hebben, dat zy die genaamd Zege zang, over het vereidelen der Franck Landing

V O O R R E D E N .

ding op Schotland, enz: gelieve aan te merken als een Bötjen, dat ik, zo haast hier de eerste tyding, van dezelve gelukkige veranderinge, tot onze Ooren kwam heb opgehaald; en, daar door naderhand iets van zyn voordeelige groote en vetheit (ten opzichte van een uitnemend voordeelig Zeegevecht) na dat hy wat uit het water geweest was, verloren heeft: echter heb ik het, wyl het alreede schoon gemaakt was, zo als gy L: het hier ziet, mede in de schotel gelegt; dewyl my docht dat het redelykerwyze noch na een waavachtig Bötjen geleek, en dierhalven onder den koop wel voor een Water Bötjen zou kunnen doorgaan.

Verder bestaat dit ROMMELZOODJEN uit Postjens en Stekelbaarsjens, die gy L: er na u lust en believen, zo vryelyk moogt uitkippen, als of gy aan UL: eigen Tafel waart.

Is 't nu, d. t. UL: hier of daar, een vergald Bötjen möcht in de hand komen te vallen, zo leg het maar onbeschroomd aan een zyde; want daar zullen er mogelijk onder de Gasten wel zyn, die wat dik van tong vallen; en deze zullen die wel nuttigen, zonder de bitterheit van het vergallen te proeven.

Ik hoop dat gy L: zo heus zult zyn, van de vergalling, niet op myn slordigheit, maar op het werktuig daar ik het mede gedaan heb toe te passen: te meer, wanneer gy L: weten zult, dat ik er geen Mes, maar een Pook, die meer diend om te steken als om te snyden, toe gebruikt heb.

Wyders heb ik dit ROMMELZOODJEN, niet rompsomp, gelyk gemeenelyk met die kost geschied, in deze schotel gelecht; maar, ik heb ze na order, soort bysoort, en de Oudste voor de hand gelegd; om dat gy L: te gemakkeliker Oordelen, en ik te beter UL: oordeel over deszelvs smaak zou kunnen hooren.

Indien ik nu bevinde dat gy L: genoeg in dit ROMMELZOODJEN vind: zo meen ik UL: hier na eens, met wat hartiger kost te onthalen; waar van het eerste wel zou kunnen zyn, DE DOOD VAN EIGENBAAT of de HERSELDE WIL, Zinnespel, zodanig als het van my eerst bedacht, opgesteld en bereimd is, en ik het aan Y: VINCENT, Lid van het Konstgenootschap, onder de Zinspreuk, NIL VOLENTIBUS ARDUUM, gelangd heb; die het zelve Zinnespel

V O O R R E D E N .

nespel onder het opschrift, ONDERGANG VAN EIGENBAAT in 't Jaar 1707. op de naam van het gemelde Konstgenootschap heeft uit gegeven. Voor het zelve meen ik voor de Lievehebbers een Voorreden te stellen, waay by gezien zal kunnen werden, waarom dat dit Werkje van my zo laat in 't Licht kooft: en nevens het zelve eenige korte aanmerkingen, over het genoemde Zinnespel ONDERGANG VAN EIGENBAAT; waay in getoond zullen werden de misgrepen door Y: VINCENT in de waarnemingen van het Zinspelen be- gaan.

Hier mede afscheidende van de onderrichting die ik UL: had van dit ROMMELZOODJEN te doen, zo wens ik UL: wanneer gy het genuttigd hebt, dat het UL: welmag be- komen; en dat gy tot wederziens gestadig wel moogd varen, om dat ik blyven zoude UL: genegen.

J. POOK.

*NB. Alzo er door haastigheid, eenige Leez-
fauten ingesloopen zyn; zo verzoek ik dat den be-
scheiden Lezer, die, volgens het onderstaande
verbeter Tafeltje gelieve te verbeteren.*

Bladzyde.	Regel.	Staat.	Leezd.
9 . . .	10	in het hoogst'.	in 't hoogst'.
55 . . .	10	maar daar stel.	maar stel.
71 . . .	31	daor <i>Brussel.</i>	daor voer <i>Brussel.</i>
80 . . .	21	Oorlogsslengen.	Oorlogsslangen.
82 . . .	33	Vrankryk, . .	Vrankeryk.
85 . . .	32	geterd	getergd.
93 . . .	36	Keut	Keur.
102 . . .	19	'k zel	ik zel
128 . . .	28	mooregierigheit	moordgierigheit.
	29	, in elks	is elks.
	32	. voor voor uit.	voor uit.
156 . . .	12	Vyv Vaerjes.	Vyv Versjens.
165 . . .	15	man 't huis.	man van 't huiz.
170 . . .	24	och ! ik wift.	och ! 'k wift.

Op de blyde inkomst

V A N

Den Alderdoorluchtste Veldoverfte

JOAN CHURCHIL,

Prince en Hartog van Marlbouroug, enz:

Binnen Amsterdam den 8. December 1704.

DAar gaat uw vreugde deur nu open,
 Na lang verwachte en lang te ho-
 pen,
 O Amstels Burg'ren! zie uw Stat
 En Strate, en Wal en Poort krioelen,
 Van Burg'ren, die een vreugd gevoe-
 len,

Die alle vreugde in zig bevat:

Zie eens! hoe dat uw Burger Vad'ren,
 Nu u, Vorst MARLB'OURUG komt nad'ren,
 Zyn met die zelvde vreugde omzet;
 Die met geen Pen is af te méten;
 Dies wild dien Vorst dus welkoom héten;
 En juich dus vrolyk onverlet.

Zyt driemaal welkoom, Held der Helden,
 Zyt welkoom, stut van Oost'ryks velden,
 Zyt welkoom, schrik van Vrankryks volk;
 Dat Schellenberg uw daán getuigen,
 Hoe Bey'ren voor uw Zwaard moest buigen:
 Van Hogstet, zy Tallard de tolk.

De *Nyd* moet bevend' staan haar handen
 Aan 't lillend hart, en, niet haar tanden
 Het scheuren als ze, u meld: of hoord.
 't *Verstand* uw grote daden eeren.
 Uw lof zal *Dapperheit* vermeëren:
 Steets moet de *Faam* die melden voort:

Belloon' moet u een Tempel stigten,
 En *Mavors* zelfs het Offer richten,
 Tot dwang van *Loon'wys* trots en moed:
 't Metaal moet uit zyn doodse kaken,
 Al dond'rende uwe krachten braken;
 Zo vallen u, zyn Steen te voet.

Dan zal de *Wangunst* staan verwonderd,
 Als haar, uw doen, in de ooren donderd,
 Van schrik en doodse vreez benard;
 En meêr nog, als 't Heel-al Lauw'rieren
 Vlecht om u 't Heldenhoofd te sieren,
 Uit een recht toegenehen hart.

Op het uitschelden van de Veld-Maar-
 schalk den Heer van

OUWERKERK ,

*Voor den slaapende Ouwerkerk, door de Franssen,
 voor de Roemryke Landslag by Ramillies;
 geslagen op Pinkster-Dag. 1706.*

WEl Fransjes dunkt u nog dat Ouwerkerk zou
 slapen?

Dan is hy, by myn keel, in't midden van een droom,
 Daar hy uw Legermacht verlaat, en vol van
 schroom Doet

ROMMELZOODJE.

3

Doet wyken, daar hy wil alleen door geeuwē en
gapen.

Wat zou 't elendig met uw bloedjes staan gescha-
pen,

Als hy eens wakker wierd! 'k wed hy u zingen
deê

Het Liedje, Mizereere! ô pyn, ô harten wee.

Hoe wel, wy zyn te vreên, als hy dus maar wil
slapen.

Z E G E - Z A N G

Over het vereidelen der Franse Landing

O P

SCHOTLAND.

Zege-haftig te niet gedaan door den
Manhaften en Dappere

GEORGIE BINGS.

Admiraal der Engelse Vloot.

Op den 23. Maart. 1708.

MYn Zangster, is beluſt't miſlukt verraad te zin-
gen,

Door Vrankryks liſt geboud op 't grond-veld van
veel bloed :

En, op het Moord-geluid der donder op te ſpringen,
Die Bings, op 's vyand kop neêrſtorte, vol van
moed.

De nooit geruffte Faam, die, kon haar pas ont-
 wikk'len,
 Uit 't kégel-kleed van ys, daar meé zy was bedekt,
 Of voelde haar, terfcond tot nieuwe tochten prik-
 k'len,
 En heeft, tot drie-werv toe, haar wicken uitgerek't.
 Zy dekte, met het kleed der groene Lent', haar
 Lenden,
 En bliez 't bevrore sneeu, niet half ontdooid, met
 kragt
 Uit haar Bazuine, en ging haar voort van 't
 Oosten wenden
 Na 't Zuiden, daar zy freek en daalden, op haar
 fchacht.
 Hier zag z' hoe aan den Sein', het bitt're hart der
 Gallen,
 De Lift, 't Bedrog, 't Geweld en Moord te raa-
 de riep,
 En Heerszugt, voort gestuurd door Nyd, ont-
 ftak haar allen
 De harten, met haar Toorts en bizend' Slang-gepiep.
 Myn vrienden, die met my, (fprak Lift) altyd ver-
 grooten,
 Door uwen Sterken arm, den onbepaalde Kreits
 Des groote donderaars Louis! der Bondgenooten
 Hun fchrik, en kwéker van het woén vol onbe-
 fcheids;
 Nu is het tyd om uw vervloekten aard te plégen,
 Zie hier! zie op uw hoop! fluks toonde zy een Rot
 Van Vuige-zielen, tot verdoemd verraad gené-
 gen;
 Ontaarde Schelmen, en het uitschot van de Schott'.
 Naast déze (voer zy voort) myn Hulpers, moet
 gy ftryden:
 Niet aan den Schellenberg, noch Hogftet, noch
 niet by,

ROMMELZOODJE.

5

Ramillies; neen, ik zal u zekerder gelyden;
 Gy zult verwinnen: schrik niet voor uw Weêrparty;
 Ik heb zyn Dolk ontpunt: zyn Slag-zwaard afge-
 broken
 Tot aan zyn Staale-vuifl. Ga: oefen uw Geweld;
 't Is Schotland, dat gy moet door vuur en bloed
 doen rooken,
 En zenden wreed na 't Styx die deez' ten Troon niet
 feld.
 Toen weez zy hen, den Eerfte en Vaderlooze Baf-
 terd,
 Die van zyn Moeder, ook, nooit eenig téken wift;
 Deze is 't, vervolgde zy, ten fpyt van die hem
 lafterd
 Die van u 't Hoofd zal zyn. Ja waarde! jahy is 't!
 Ons aller Hoofd! heeft hem zelv tot uw Hoofd
 verkooren!
 En 't is myn Voefterling! 'k heb hem hier toe ge-
 kweekt.
 Aanftonds, liet yder zig der Vloek-gedochten
 hooren,
 En zwoeren (op dat niets aan fchrikk'lykheit ge-
 breekt)
 Met vloeken, nooit gehoord, dan met een doo-
 d'lyk yzen,
 Hun Trouw op zyne Kling. Ja, yder haakte om 's
 eerft,
 Dat Liifl aan haar, het fpoor dier gruwelen zou
 wyzen,
 Waar langs, men maken moet, dat zulk een Baf-
 terd heerft.
 Ik zal 't u toonen... Maar, zy wederhield haar
 fpréken;
 Zy zag, als dat de Faam had al haar doen beloerd:
 't Geweld greep haar by 't lyv, en Liifl heeft
 haar verfteken,

En in 't geheim-vertrek van Lodewyk, vervoerd.

De Yd'le vreez bekroop reets veele met haar tochten.

Maar Staatse-achterdogt, die heeft de Wakkerheit
Der Vad'ren van ons Land, zo dierbaar vry
gevogten!

Den oorzaak van vrou Faams gevangenis gezeid.
Die Ed'le Maagd ontsloot en spitst' haar wakk're
ooren;

Zy dacht, geen Konings-Hof heeft ooit de Faam
gestuit.

't Was zo. Want aanstonts liet de Faam dit,
fluit'rend' hooren,

En, door haar holle hand, sloeg zy, aldus geluid,
Op Batavieren, op! ziet gy niet welke Vloten,
De Aardsgéfel op de Ree van Duinkerken bereid!

Zo u, die Haaven eens die Vloot braakt, schrik
ô Schotten!

Men stremt myn spraak; 'k had u ligt meerder uit-
gebroid.

Hier zweeg ze. en Wakkerheit der Staaten, schoeid'
haar hielen

Met vleug'len van de wind, ten top der mast ge-
voerd,

Die uit het midden reez, der kleinste en ligtste
kielen:

En land daar meê, in 't Ryk van sneeuw-wit-kryt
bevloerd.

Zy spoeid haar naar het Hof; en treed den Hof-
poort binnen.

De wakk're Koningin! ziet ze in haar Raad-zaal
staan.

Zy weet niet, of zy haar voor Mens of voor
Goddinne,

Zal aanzien! en van vreugd voeld zy haar Hart-aâr
staan!

ROMMELZOODJE.

7

Den Ootmoed bond haar tong. tog Noot, die deed
haar zeggen

Al 't geen, de Faam haar had in 't open oor getoet.

Vrou Anna schrikte in 't eerst! doch zulke damp-
pen leggen

Nooit hegt-vaft, op het hart van zulk een Groots
gemoed.

Zy dankt, gants heuffelyk de Maagd, voor 't
Tyding brengen,

En kuste uit dankbaarheid haar koonen wederzyds.

Beloofd haar, dat zy 't Vuur, dat Schotland
dreigd te zengen,

Zal storten op den nek van Lodewyk vol spyts.

Het Schrikdier, had nu vaft bemand zyn Oor-
logsvlooten,

Gelaân met froppe en zwaarde, al Moord-tuig
vol van wee;

Met koop're buiken, vol met yz're donder-kloo-
ten;

De Fuur'jen fcheepte hy zo hels, voor ballaft meê.

Dus stond dien Afgronds-vloot ten eerften Zee
te kiezen.

Terwyl den dapp're Bings doorfneê des Zee-Gods
rug,

En noopte, met zyn spoor, het Zeepaards har-
de Liczen,

Dat het de gladde Zee door draavde, als langs een
brug,

Tot in zyn Vyands oog. Hier hield Nephtuun,
hem tegen,

Acht myll' van daar de vloot van Vrankryk zeil-
reê lag.

Hoe Vader wat is dit? waarom belet myn zégen?

Sprak hy vol Ed'le toorn, die me uit zyne oogen zag.

't Is hier de plaats niet, om myn gras-groen-kleed
te waffen

Met zulk een Basterds bloet , niet root , maar
zwart van gift :

Die vuile vlakken , moet gy Noordwaards in
myn plassen

Weg dompp'len , sprak de Vorst der drie-getande-
stift;

Dit Vloek-verwandschap , moet van overmoed
eerst zwellen ,

Wanneer zy 't voor-werp van haar Wit zyn in 't
gezigt.

Daar kund gy , zo zy staan , haar voor de vuist
dan vellen.

Wacht dan : en dat uw Moed , voor 't Opper-raad-
slot zwigt ,

Het nagt floers dekte de aard ? de Moord-gedrog-
ten ligten ,

Beschaduwd van dien wolk hunne ankers en gaan
t'zeil.

Zo zal een Schelms bestaan , altyd , het Dagligt
zwigten ,

En schuwen 't Edel vuur der Dapperheit , vol heil.
Toen gav de List , de Faam verlov , en haar Ba-
zuinen ;

Zy waande reets , haar Vloot op een behouden Reê.
Maar Bings , vernam deez' maa'r , naauw in zyn

Watertuinen ,

Of volgde , vol van moed , zyn Vyand , door de zee.
Hy doet zyn stévens , net , het zelve spoor-slag

houden

Het geen' de Moord-vloot hield , en die de Faam
hem weez.

Op 's Zee gods zeggen , hy zyn Zee tropheen al
boude.

De Moord jankte al na Bloed , na Spiere en Mens-
peez'.

't Geweld , star-oogde waar 't zyn Fuur'jen zou
doen Landen.

De

ROMMELZOODJE.

De Nyd, zoog 't Slange spog van vreugde al uit
haar hart.

De dood die scharpt' haar zeisse, en scheen te
watertanden

Na dode lyken. Maar zy zien haar haast benard,

En in de Haven van haar Hoop, byna beslooten.

Zy keeren Zeewaard in, vol vreze, regts en lings.

De Faam schoot Hemelwaard, bevreest voor
voor gloe'nde klooten!

En wagte, in het hoogst' der lugt de zégen van Held
Bings.

Naauw' was ze om hoog; of zag de Doodse-bloed-
vlag waajen;

En hoorde, een Krygs-geschreeuw, dat gants de
Zee vervuld,

Ze ziet, hoe dat den Brit, de Vuurhaan wil doen
kraajen,

In Vrankryks Water-magt: en Bings vol ongeduld,
Spooq niet, als vuur en vlam, en maaid' met
't eerste blikken

Der koop're keelen, in zyns Vyands magt, een oest
Van lyken: 't welk dien hoop, zo yz'lyk deed
verschrikken,

Dat zy al vlugtende, en om niet te zyn verwoest,
Den Hel-god, om zyn hulp tot hare redding baden.

Hy hoord haar nood, en doet den avond voor de tyd
Hun Vloot bedekken. Want, hy nam zyn nagt
sraden

Daar hy de Vloek-vloot meê voor meerder ramp
bevryd.

De Nagt gedrogten zierend' hun dus gedekt, die
vlieden

In 't donker, zonder streck, werwaards een Voor-
wind diend.

Nooit durvd het Blood-verraad, de Trouw, de
Stryd-punt bieden,

Maar

Maar houd, op 't nypen tot de vlugt, de nagt te vriend:

Om veilig in haar vliên, bevryd te zyn voor 't stranden.

Hoe dorst zy, ook bestaan voor zulk een dapp're hand,

Waar door zy, van twee doên gelyk, haar aan zag randen?

Als 't water, en het vuur, beide even scharp gestand.

Zó zagmen eertyds, ook de Lacedoomse kielen, Door Alcibiades te bitter opgeruid

Ten val zyns Vader-Lands, op Chios kust vernielen,

Of jagen op de vlugt: dus werd 't verraad gestuit.

Zo dreev Timoleon de woënde Cartaganen, Door Diönisijs, dien dwingeland gelokt,

Van't Sicil'aanse Strand: en heeft die Onderdanen Gered: en 's Tierans magt aan splinters t'faam geschokt.

De Faam, floeg op deez' vlugt, haar wicken dat het klapte

(Britt',

Van vreugde tegens een, en bliez, juig, juig, juig

Uw Schotland is gered; uw dapp're Bings die kapte

De bloed-peeze, van de boog van Vrankryks doel en wit.

Van daar ging' ze haar Trompet naar onze Hofzaal wenden,

En bliez de Vad'ren fluks die zelve Zegen voor.

Maar de Aards-Tieran verschrikt en slikt schier in elenden!

Wyl 't klaar'ren onzer vreugd, hem slaat zo droev in 't oor;

Ja 't doet, zyn Hof en Land vol druk ter neder vallen,

In Doodse zwymeling, om Eng'lands Oorlogs daad:

Hy

ROMMELZOODJE.

11

Hy ziet niets in Parys, wyl wy vol Glori brallen,
Als Weêuwe en Weeze klachte, en droevig Rou-
gewaad.

Dus straft den Hemel, vol Regtvaardigheid, Ti-
rannen;

En dekt de Vroome, met haar Zegenryk gewelv:
En vangt, in 't Doodlyk net, 't geen zy een an-
der spannen,

De boze Stoet der List vol boosheit, ja List zelv.
Leer! leer ô dwingeland! hoe God het al doet
beven,

En dat het, nimmer hem aan overmagt gebrak.

Door Anna's hand, heeft hy aan Bings, het
zwaard gegeven,

Dat u gegeven heeft, by na, uw zwaarste krak.

Op Theems-Godin, die met uw stroom, de zoom
bekabbeld

Der voet, dier groote Stat, daar Anna Hof in
houd,

Keer voor een wyl uw loop, vlieg na het kryt-
strand, knabbeld

Daar 't hardste vuur-steen uit; en van het zelve
bouwd

Een Praal-beeld, voor uw Held, dat Eeuwen
kan verduuren:

Of, is 't niet hard genoeg? zo neem dan Diamant,

Want 't moet een stof zyn, die staag prop-vol
is van vuuren,

Waar meê men Vrankryks list, tot polver toe ver-
brand.

Schryv op de voet met Goud, dit is een schets
na 't leven

Van Bings, die't Treur-gordyn neêr schoov voor
Vrankrys zon,

Toen hy, vol Doodse vrez die Vloot heeft weg
gedreeven;

Want

Want in een oogenblik, kwam hy en zag, en won.

Dus wil den Hemel, dat men zulk een Held
zal eeren,

Die van Gods straffe hand ontfong dat lukkig lot,
Om Vrankryks wrevel-moed, het opperste om
te keren,

Den mens besluit een raad maar de uitslag staat by
God.

De ontwaakte Faam, opgewekt door de Ze-
genryke Overwinninge by

OUDENAARDE,

*Bevochten door het Bondgenoten Heir; ten ftryde
gevoerd, door de onvergelykelyke Generaals der
Engelfe, Keyzerfe en Nederlandfe Krygs-
machten: Als*

JOAN CHURCHIL, Prince en Hertog van
Marlbourough enz: FRANCOIS EUGE-
NE DE SOISSONS, Prince van Savoyen,
en HENDRIK VAN NASSAU, Heere
van Auverquerque.

Tegens het Franfe Leger, onder het geleide van
de Hertogen van BOURGONDIEN en
BERRI, Princen van 's Konings Huys, ne-
vens den Hertog van VENDOME, Oppre-
bevelhebber der Franfe Legermacht.

Op den 11. en 12. July 1708.

MYn Zang-Nimph treed verheugd en rustig uit
haar rust
En volgd het ftrydbaar Heir der *Bondgenote*; en kust
De ftale-vuift der *Brit*, en *Batavier*, beflagen
Om 't naakt gestroopte zwaard, gewend om weg
te dragen

De

De Lauw'ren vars gemaaid van *Lodewyk* zyn kruin:
 Waar mede, 't al zyn roem, weet onder 't bloedig
 puin

Van zyne nederlaag voor Eeuwig weg te graven.

Hun krachtige Arm, die rukt zyn Luk-rad uit de
 naven:

En stort, al zyn Tropheen, door Dapperheit, vol eer!
 In de Afgrond, van verdriet en jammer, plots'lings
 neêr.

De FAAM (op het geloei der Bliksem, en der Donder
 Uit taai Metaal gebrakt, vermengd, ô Dood'lyk
 wonder!

Met ichtikk'lyk kraken der Musquetten; die, door
 kracht

Van 't aangestookten vuur, in 't Busse-kruid, een
 macht

Van Lood, als hagel, op den vyand neêr doet vallen,
 't Welk hunne harten, schoon omheind met stale
 Wallen

Van harnas-plaaten, wist te vinden) schoot, ter
 vlugt,

Klap-wiekende uit haar' slaap in 't hoogste van de
 Lucht.

Hier bleev sy hangen, op haar breede en taaje pen-
 nen:

En zag de *Krygs dengd!* nooit verschrokken! moe-
 dig rennen

Voor 't *Bonâgenooten Heir*; die met zyn kleppers hoef
 Vast kuile en grav by grav voor Vrankryks Leger
 groev:

In welkers midden dat de Laffe-vreez zig plaatsten;
 En de onverzaadb're Dood, vast lyk op lyk toe kaat-
 sten;

Die, door dit Bloed-banket verheugd, op spiets, en
 dolk,

En fabel huppelde, van 't voet en paarde-volk,
 Dat

Dat voor ons *Heilig-recht!* en dierb're *Vryheit!*
streedten.

't Oud OUDENAARDE! dat by naat als de and're
streedten,

Het werelozze *Brugge*, en, 't gants ontmande *Gent*,
Zig zag, door de overmoed der *Gallen* macht ge-
schend':

Verstreckte 't oefenpark, daar *Mavors* dapp're Zoonen,
De FAAM de wond'ren van hun srydb're kling
zag toonen.

De wakk're MARLBOROUGH! de krygskundige EU-
GEEN!

Twee Helden vol van moed en nimmer afgestrecn!
Ziet ze aan de Vleugel van de regter zyde. O Rid-
d'ren,

Een aardig met u Stam! wat Vyand zou niet sidd'ren
Voor 't Helden-vuur, dat uit uw klinge en oogen
straald? (maald

Elk straal, is als een flits! die straks een dood-wond
In 't bloot gestelde hart van, die u weer stand bieden.
Den gryzen AUVERQUERQ! uit *Nassaus* Oorlogs-lie-
den,

En Helden Stam gedaald! ziet ze, als een Nestor! die
Zyn raad met mannen-moed vereenigd, velde, al wie
Hem wederstont, en 't punt dorst van zyn Lemmer
naken.

De Jonge FRISO! op dit voorbeeld, stopt de kaken
Der Dood, zo wyd gespalkt! met *Frankrys* bloed,
en brein

En merg, gemergeld uit haar schonken, die hy klein
Met 's paarden hoef-slag maalde: om moedig langs
de trappen

En 't spoor der daaden, van zyn Oud'ren heen te
stappen!

Zyn kling beneveld al de glans van *Frankrys* zon,
En hakt, de *Krygs-roem*, van de Princen, van
Bourbon, Met

Met helden-kracht, uit hun verwaande glori kronen:
 Die hem de Tyd, om hem zyn daden te belonen,
 Met Goude-draden, voor alle Eeuwen t'samen hecht,
 In de eerste Lauw'ren die hy om zyn haaren vlecht.
 Tot hier toe, kon 't gezicht der FAAM, de daan
 beryken

Dier *Eed'le Helden!* wyl de *Nacht*, op 's *Vyands* lyken
 En afgebeukt geweer, haar nachtfloers spreiden, en
 Verschafte een luttel ruist aan't *Moedig Heir*; wyl hen
 Met een verwarde vlucht, den *Vyand*, in dit duister
 Van zocht te redden. Maar, God *Tiron!* met
 meêr luister

En vroeger als voor heen', schoov, met zyn gulde-
 glans

Dit donker-kleed van de Aarde: en lichte uit's *He-*
mels Trans

Het *Winnend Heir* voor uit, en gav onze *Alexanders*
 Op nieuw gelegenheit, om, 't overschot der *Standers*,
 Der nagebootste *Zon*, te rukken uit de hand'
 Van die ze onwaardig voerde, om voor *Tropheen*
 de Wand

Van *Themis* Hoofd-kapel der *Staten Hof* te sieren.
 Toen zag de FAAM, de laatste, en bloem der *Krygs-*
Bannieren

Van *Vrankryks Huis*, gescheurd: de *Princen van het*
Bloed,

En 's *Legers Hoofd-Man*, voor den onverschrokken
 moed

Der *Bondgenooten*, als bevreezde schapen vluchten
 Voor 't woên der wreede *Wolv*. Zy wars van't
 droevig zugten

Der neêrgeflagen, rekt haar rappe wicken uit:
 Verlaat het bloedig veld (bezaaid met ryke buit,
 't Welk tot een loon verstrekt van 's *Krygs knechts*
 brave daden)

En spoeid' haar na den *Haag* met vreugden overla-
 den. Hier

Hier streek zy, op het dak van 't *Heerlyk Staats-gebouw*;
Daar *Lievde*, en *Eendracht*! door een onverbreek-
b're *Trouw*

Voor altyd zyn verknogt. Zy bliez uit al haar
krachten,

Juich! *Baravieren* Juich! uw' nooit gekreukte mach-
ten,

Vereenigd, met den *Brit*, en *Duitsche-Hercules*!
Die hebben, *Gerion* drie-lyvig! 't wreede mes,
Gereed om aan de *Scheld* de *Ziel knoop* af te snyden,
Gewrongen uit zyn vuilt! zyn kracht van een ge-
scheiden!

Het lichaam van zyn *Hoop* geleverd aan de dood!
En 't afgekneveld *Land*. (*Vorst KARELS* Erf-recht)
bloot

Voor uwe macht gesteld. Op *Neêrlands* *Stroom-*
Godinnen

Verheft u uit uw' *Kil*; gy moet een dans beginnen,
Die, zingende verbeeld deez' *Helden Oorlogs-daân*.

De krozige *Amstel* en het rietig *Y*, die staan
Al vaardig tot dien zang: de zoet *Vecht*, het *Spaaren*,
De slibber-ryke *Maas*, en blanke *Ryn*, vergaaren.

Haar, met de snelle *Waal*: de ondiepe *Ysel*, met
Den hoge *Lek* verzeld; die zingen onverlet

Uw redding *Dender*, *Leije*, en kronkelige *Schelde*;
Zy danken hand, aan hand den *Hemel*, die u stelde

In uwe vryheit, door Roemruchte *Helden-kracht*!
Hoor! hoe de *Theems-Goddin*, al ebbe en vloedend
lacht!

En hoe de snelle *Taag*, en *Yster*! uit haar boorden
En *Pô*! zo vrolyk, slaan den *Echo* op haar woorden;

Dat de ongestuime *Seine* uit vreze, op zulk een galm,
Haar nek, zo trots! nu buigd, en in haar *Zoomen*,
kalm,

Het *Puik-bloed* van haar *Ryk* beklaagd met droevig
weenen;

Zy vloekt en scheld, haar Hoofd, voor de oor-
zaak van haar steenen,

En laad, de lasten, van haar lydend ongemak,

Op 't toegeschroeid gemoed van *Lodewyk*. Ô pak!

Tewichtig voor *Louu*. Wiens *Monarchale-schragen*
Van zyn' Heersch-zugtigheit aan splinters zyn ge-
slagen.

Hier zweeg vrou *Faam*, en liet de *Dicht'ren* ryke
stof

Tot *Helden-Zangen*, vol van onverwelkb're lof:

Wyl *Phœbus* zelv 't Lauw'rier zyns *Daphne* gaat
vervlegten

Om op onz' Helde Hoofde Eeuwe in Eeuwe uit
te hechten.

HARLEQUIN.

Reyzende met zyn

R A R E K I E K ,

Van Wynendaalen Ryffel na de Amsterdamsche
Kermis, en vertoonende*De Voorvallen des Oorlogs in Vlaanderen van den 28.
September 1708. &c.*

H A R L E Q U I N .

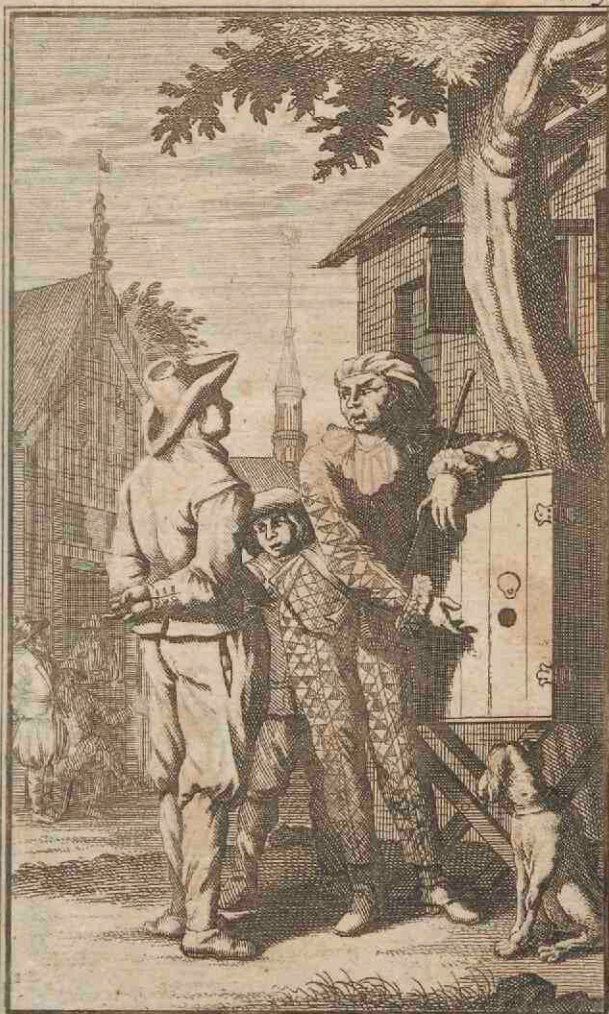
MOoy fraai kurjeus, wie wilze kyk,
De raritee; niete gelyk?
Allon Mesjeurs; hier is mervelje;
't Is maar twie duit; ze is nonparelje.
A Ankerdan, zo waar ze leef,
Ze zelze mèt de skellin geef
Veur hum, die zel wil zien myn spulle.
Allon koerage; 't bin niet prulle;
't Is niet de spulletje fan pop;
Niet plankje, met de printjes op,
Die wek kan trekken met de touwtje:
Niet Keesje-maat, maar maak fan houtje.
Dat 's al maar stronte. si! allon,
Dit isse nuwe invention;
Hier zel ze kyk de Franse mannen,
Hoe dat hum segt (jou kyken kannen)
As mensch die leef, Mesjeur! sa! sa,
Kom kyk, kom kyk, zie, hoe hum illa?
J A A P.
Wel man, wet hebje te begluren?
Wet is 't?

H A R L E Q U I N .

Fraai kyk, mais sans porture!

B 2

't Is

EERSTE HARLEQUIN.

J: P O O K S

't Is wond're! en feur de kyk, kurjeus!
 Nooit meêr as dut Mirakuleus!
 't Is zonder weêrgaa allegare!
 Jou zel hier kyk, o 't is zo rare!
 Ze kyk, hier fecht Monsieur *la Moth*....

J A A P.

Wet zeg je karel? word je zot?
 Wet dommer duvel, het zen leven
 Ien Mot zie dusken naam egeven?
 Monster de Mot! Wel 'k word schier aars!
 Waar vecht die Mot meê, met de kaars?
 Dan zel hy, wis, as andre Motten
 Zyn wicken branden, hoofd der zotten!

H A R L E Q U I N.

O Monsjeur, jou dat niet ferstaat;
 Hum fecht hum, as un braaf soldaat:
 Hum is de Generaal men heere;
 Du Roi de Frans; hum komandere
 De Troepe in Vlaand're altemaal.

J A A P.

Wet, is de Mot ien garenaal,
 Die Rooye Frans zel komme leeren
 Wet stroop ze in Vlaand'ren lieft begeren?
 Wel man! 'k loof zoete; en Rooye Frans
 Is wel zo wys, ja 'k loof by kans
 As zulke Motten met heur tienem;
 En die, van stroop, na ik 't zou mienen
 Wel meêr as duzend Motten weet.
 Die Rooye Frans! wel die, die eet
 Allien in 't jaar, wel tachtig ponden
 Klinkklare stroop; met volle monden
 Kan hy ze slikken, as zen moêr
 Ze in Orten koken zel. Neen broêr,
 Gien garnaal hoeft hem dat te zeggen
 Wet stroop het beste is.

H A R.

ROMMELZOODJE.
HARLEQUIN.

21

O, jou leggen

Niet wel uit, wat dat ik wil zek,

J A A P.

Wel, spreek dan klaarder, malle gek.

Je móst men dan wel onderregten,

Op wet veur wyze ien Mot ken vechten;

As ik je duid'lyk zel verstaan.

HARLEQUIN.

La Moth verftaa....

J A A P.

Wel ja

HARLEQUIN.

Die gaan

As wy....

J A A P.

Wel, hy kon ook wel vliege.

HARLEQUIN.

Jou skere gek. Jou my bedriege.

Maar skate niet! maar skate niet!

Verfta; daar is ien man, dat hiet

La Moth, dat 's hum, hum is un Mense,

As jou en ikke.

J A A P.

Ik wou niet wense

Dat jy ien duimbreed gekker waard:

Waarom niet vleugelsvlugt verklaard:

Dat'er ien vent was, die men hiete,

Monfter de Mot.

HARLEQUIN.

Ik wete niete,

Dat jou my niet verftaane zou.

J A A P.

Dan had ik 't wel verstaan. Maar nou,

Wet zel die garenaal beduiden?

HARLEQUIN.

De Boere, hum zin domme luiden?

Ik zeike niet fan karenaal;
 Maar, 'k zeike hum is Generaal:
 Dat is te zek, hum altemale
 Is kapitein. De duv'le hale!
 Kan jou die niet verstaan? dat 's dom!
 Ze zel jou beter zeike. Kom,
 Un Generaal, dat is so feule
 As Jas, as kravejasse speule;
 Hum al de steke hale kan:
 Un Generaal, hum is een man
 Die altemale komandere,
 En hoe ze feckt môt ordonneere
 Die officiere, die soldaat;
 Zek hum, blyv hier; zek hum, jou gaat,
 Toerneé reks om.

J A A P.

Wel selleweeken!

Je hoefd gien woord nou meêr te spreekken;
 Nou weet ik duid'lyk wat je miend;
 Je miend ien Jinneraal, ook vriend?
 As je zo duid'lyk spreekt, ten eersten
 Verstaan ik 't dan. Maar zeg; waar heersten
 Die Jinneraal dan over, zeg?

H A R L E Q U I N.

Ze zel ze jou ook uite leg:
 Over soldaat fan Frankeryke
 Gebiede hy; de droes kelyke:
 Al Kaarle om wond're uit te recht,
 Die skiet kan, houw kan, steek en fecht.

J A A P.

In Vlaamse stroop?

H A R L E Q U I N.

O, ikke roepe
 Hum niete stroop; ik roep, hum troeps,
 As so feul folke is by malkaâr.

J A A P

J A A P.

Wel dats wet anders. 't Was zo raar
 Veur my! dat jy wist dat die rooje
 Frans, was zie zulk ien zoete en mooje
 Stroop Schaffer: 'k docht, hoe ken dat zyn
 Dat jy dat weet!

H A R L E Q U I N.

Neen Monsjeur, myn
 Niet fan die rooje Franse sprakke;
 Maar Roi de Franse.

J A A P.

Ik laat men hakke
 Daar noem je em ommers nou al weër.

H A R L E Q U I N.

O niet: dat 's maar te zek, men heer,
 Zo asse wy de Keuning noemen
 Fan Frankeryke.

J A A P.

Ik laat me doemen,
 As hy ooit hiete rooje Frans;
 Hy hiet *Laavies* vent; 't Was bykans
 Me al, hoe hy hiete, schier vergeten,
 En lust die meê zo stroop te vreten?

H A R L E Q U I N.

O, prate niete malle praat.
 Zek wil ze kyk, of wilze laat?
 'k Wil niet wees fan jou opkhouwe.

J A A P.

Wel nou, wel man, ter goeder trouwe
 Ik zoek gien kwaat; zo waar ik leef;
 't Is jou schult, meêr as myne neef,
 Dat wy enkaar niet wel verstonden.
 Je most zo wat op netter gronden
 Esproken hebben: ik mien zo
 Wet klaarder op zen duits; by lo,
 Dan zou ien mens jou beter kenne

B 4

Vers

Verstaan; want zie, wy Huislui benne
 Hier, zulk ien spreekken niet ewent;
 Gelyk je zelt wel denken kent.
 Maar nou erais seruis esproken,
 Inne alle gekken weg estoken.
 Wet heb jy in die kas te zien?
 Misschien wat outs?

H A R L E Q U I N.

Niete misschien;
 't Is algaar nuws; 't is de Batalje
 Van Oudenburg. O! 't is de talje.
 Fan al de fraais die wezen kan!
 Monsjeur *la Moth*, hum fecht feur an.

J A A P.

Wet, is 't van Oorlof?

H A R L E Q U I N.

Ja men Heere.

J A A P.

Daar hoor ik veul of Liskereren:
 Maar, ken men klaar wel deur dat glas
 Zien hoe 't er gaat?

H A R L E Q U I N.

Of 't leve was!

J A A P.

En hoe ze vechten met malkand're,
 En wie 't verliest?

H A R L E Q U I N.

Ja vast; de *Ollandre*

En *Englman*; ze loop, ze flukt;
 En hoe de Frans troep ('t lykt wel klukt)
 Hum skiet met Koekle in de gatte.

J A A P.

Is 't waarheyt?

H A R L E Q U I N.

Ja: ik zek jou datte.

Jou kan ze kyk, nou, voor twie duit.

J A A P.

J A A P.

Dat mòt ik zien, of 'k bin ien guit!
 Wel, dat mòt zeper koddig wezen!
 'k Heb nog, van Daag, de Krant elezen,
 En daar stond niet ien enkeld woord
 Gedrukt in, dat nou rechtevoord
 De Fransen, of veur lang eleden,
 Wet wonnen, of wet wonders deden;
 As, dat zy altyd laten zien,
 Hoe gaauw dat zy luy zyn ter bien:
 Hier door zin de onse staag bedrogen;
 Want, as die heur reys onder de ogen
 Gaan zien, voort is 't op 't hasepad:
 Dan mòtten de onze, deur heur gat,
 De Huisjes van heur zielen zoeken;
 En daarom zou ik schier vervloeken
 Om van die Fransen....

H A R L E Q U I N.

Zwyk maar stil.

Ze zeik, maar of ze kyke wil;
 Ze zelze jou, hier and're wyze;
 Ik wete jou, jou zel ze pryze.

J A A P.

Maar zo je liegt!

H A R L E Q U I N.

Neen zeep're niet.

Kyk deur die glaasje maar: daar ziet,
 Daar ziet jy, aan die rekt're hante
 De Generaals, aan alle kante:
 Mesjeurs *Vendoom*, *Bourgón*, *Berri*,
 Braav Generaals, trekke alle drie,
 De leger nou veur Ryffel omme.

J A A P.

Ja, maar waar 's 't vechte;

H A R L E Q U I N.

Ze zel komme:

Wackt

Wacht maar ien beekje. Nou, zie daar,
 Hum alle drie zit by malkaar:
 Zie jy wel hoe hum zoetje praate?

J A A P.

Wel wet zel dat?

H A R L E Q U I N.

Dat 's krygsferate;
 Nou spreke zy, hoe dat hum zel
 Gaan maak, dat niet, konvooi bestel
 Die de *Engl's* breng wil van *Oostende*.
 Daar zie jou nou, de folk hum zende,
 Daar Graaf *la Moth* heb om keschryf,
 Om hum te fal meê op hum lyf.
 Daar sie jou hum nou konjungere.
 Wat dunk jou daar nou van men Here?

J A A P.

Maar 't vechte....

H A R L E Q U I N.

Wakt ien beekje, strak,
 Ze zel wel kom; al met kemak.
 Daar trek van *Leffing* de fyande
 Na *Oudenburg*: daar zel ze anrande,
 Zie jy ze zin fyf hondre man:
 Daar teug kom elfehondre an?
 Daar trek elk in bezond're poorte;
 Nou zel ze seckte, nou, zo foorte;
 Kyk nou, nou secht ze in de Stat.
 Zie jy hum wel?

J A A P.

Maar wat is dat,

De Franse lopen.

H A R L E Q U I N.

Niet men Heere:

't Is maar ien beekje retirere.

J A A P.

Hiet jy dat retirere, Vent.

H A R-

ROMMELZOODJE.
HARLEQUIN.

27

Wel ja; hum binne niet kewent
Te fechte in Stat, zo op de strate;
Dat is daar al te naawe gate:
Ze zelze strak wel beter maak.
Zie daar, daar komze, nou zel kraak;
De fyand gaat van *Tournehoute*
Na *Wynendaal* (ze bin wel stoute!)
Zie daar kom nou de Gen'raal *Webb*:
Zie jou wel hoe feul folk hum heb?

J A A P.

Wel zou ik niet! ontsluit jou ooren;
Dan zel ik 't jou rais laten horen.
Daar binnen, achtiën basteljons,
En dan nog veertiën Skwaderons.

HARLEQUIN.

Dat isse goete en wel ketelle.
Jou nou wat anders kyke felle:
Daar kom, *Monsieur la Mosh* an, let,
Zie dat 's hum zelve: dat is net!
Dat isse braaf! dat 's Franse mode!
Nou zel ze al hum fyanden dode,
En neem hum of, die groot konfooi:
Hoe zel ze kyk! ook? dat is mooi!
Hum Graaf *la Mosh*, heb aktendartik,
Frans Bataljons; ze zel fekt hartik,
Naast aktenveertik Eskwadron,
Daar hum feur ry. Kyk, de kanon
Die kom al'an, nou zel ze skiete:
Daar skiet zy op de Dorp, hum hiote
(Laat zien) ik weete, *Irechem*:
Nou raak de fyand in de klem.
Zie, hoe *Monsieur la Mosh* anfalle.

J A A P.

Hy wykt ook al.

HARLEQUIN.

Dat 's niet met alle;
Ze was niet, op hun rechte Attakk'

Hier

Hier kom hum beter. Dat's Tabak!
 Zie nou! zie nou! zie, die gaat beter;
 Nou hum zel zit braav an de feter.

J A A P.

Hy mocht de droes! Hy loopt al weêr.
 Daar bruid er ien van boven neêr!
 Die Vent die kan hem aardig draje:
 Eikyk, hoe rold hy.

H A R L E Q U I N.

Dat's *Pontaje*,

Hum is maar Generaal Majoor
 Der Spaanse troep. Dat's kleyn ferloor.

J A A P.

Maar, waarom loopt *la Moth* nou stryke?

H A R L E Q U I N.

Hum het zwakke oog', Hum kou niet kyken;
 Die rook fan 't Kruit byt hum te feul!
 In de oog': Hum zel strak anders speul.
 Daar kom hum feur de driedemale;
 Ze zel hum Haâr nou weder hale.
 Daar kom hum, zie!

J A A P.

Wel wet is dat?

Daar bruid er ien van 't paard zen gat!
 Nog ien: wat maakt die kamprijole!
 Wie is dat?

H A R L E Q U I N.

Dat's *Karaciolo*,

Spaans Brigadier, en dat Markies
 Fan *Aquiviva*; kleyn ferlies;
 Ze is ook maar Offisier fan Spanje.

J A A P.

Daar loopt *la Moth* weêr! Wel hoe kanje
 Ien mens, staåg zo bedriegen Vent?

H A R L E Q U I N.

O Monsjeur, jou te haastik bent:

Dat

Dat is niet loop.

J A A P.

Alweêr gien loopen?

Wet wil je me al veur kool verkopen?

Kyk, hoe zit hem die Man na 't gat!

H A R L E Q U I N.

De Gen'raal *Cadogan* is dat.

J A A P.

Ik docht wel, dat 't ien kodd'ge Hans was.

H A R L E Q U I N.

Waarom?

J A A P.

Om dat hy zo goet Frans was.

H A R L E Q U I N.

Hy 's niet Monsjeur; ô, dat ze mis.

J A A P.

Niet? Wel ik zeg hy 't zeper is.

Ik wed de Fransen zelv hem prysen.

H A R L E Q U I N.

Waarom?

J A A P.

Hy kon de weg heur wyzen,

Die zy niet wisten; en dat 's goed

As men enkaar die vrindschap doet.

H A R L E Q U I N.

O! jou alweêre skeer de gekke.

J A A P.

Maar zie jy hun dan nog niet rekke?

Of, het dat weêr ien and're naam?

H A R L E Q U I N.

Iou bin zo dom, jou môt jou skaam.

Dat is niet loop; dat is alliene,

Dat hum niet mak de blinke ziene,

Van die geweer, die *Englisman*

Skuur hun Musket zo glat hum kan,

Ze wel fan buit, zo wel fan binne,

En

En 'k heb gezeid, *la Moth*, hum zinne
 Zwak oog; Hum kan dat niet fertraag;
 Daarom wyk hum; niet bang feur slaag,
 Zo affe jou zel late kyken.
 Daar kom hum weêr, zie, nou zel lyken!
 Zie nou wel toe: zie jou wel? zie!

J A A P.

Ja 'k zien het wel: dat 's ien! twee! drie!
 Die rollen drollig, van heur paarden.

H A R L E Q U I N.

Dat 's bakkatel: dat 's kleyne waarde;
 Dat is maar Spaans; daar steek niet in;
 Hum maar Markies, en zo wat bin.

J A A P.

Ken jy ze?

H A R L E Q U I N.

Ja ze kenze welle;

En hoe hum hiet, jou noeme zelle:
 Dat 's jong Markies *Grimaldi*, en
 Markies van *Wemmel*, en dan ben
 De darde de Baron van *Laarne*.
 Ze noemze wel, maar doet niet gaarne.

J A A P.

Zyn dat ze? maar hy loopt al weêr.

H A R L E Q U I N.

Dat isse niet hum skuld men heer.

J A A P.

Wie 's dan?

H A R L E Q U I N.

Wel kyk; dat doen de donk're;

Dan zien de fyand, zo as jonk're
 De duvele ten oogen uit:
 (Ze sineere, ik loov, hum bek met kruit.)
 En dan, dan lyke hum wel spoeke,
 En dan de Franse maar wat zoeke
 Hum niet te zien. Daarom vertrek:

En

En dat 's niet loop.

J A A P.

Dan zinze gek.

H A R L E Q U I N.

Waarom, môt men niet spoeke freze?

J A A P.

Wie duyvel zou daar bang veur weze?

H A R L E Q U I N.

Zou jou daar wel wil doen meê heb?

J A A P.

Ja.

H A R L E Q U I N.

As nou reis de Gen'raal *Webb*,

Of *Cadogan*, of *Nassau* wasse?

J A A P.

Dat zinne mannen, die niet passe

Op al jou zothet.

H A R L E Q U I N.

'k Loov, men Heer. . . .

J A A P.

Waarom?

H A R L E Q U I N.

Hum heb niet dat geleer

Bang wees feur spoeke fan hum leven:

En die niet feul om spoeke geven;

Jou folke leev zo allegaar;

Ze lakke met de spoeke maar.

Maar wy, in Frankeryke leren,

De duy'le en spoeke te bezweren,

Dat die fan onze wek môt gaan.

J A A P.

Dat het *la Moth* dan niet verstaan.

H A R L E Q U I N.

Hij hette wel; maar s'heb geskiete

De boek uit d'hante: (zak ze niete?)

Juist, as hum die bezweer begon:

En doe, hum niet bezwere kon.

J A A P.

Kon hy zen les dan niet van buiten?

Maar kyk, 't Konfooi, daar gaat het fluiten!

Daar bruid het, by men zieter heen!

H A R L E Q U I N.

Ja, laat maar gaan; 't gaat maar na *Meen*!

As daar al kom, dat 's niet met alle!

J A A P.

Maar sie, wet leid daar volk evalle!

H A R L E Q U I N.

Is datte wat! fier-duzend Man:

Daar lek wel, negenhondre fan

De Fyand ook ter neer geslagen.

J A A P.

Wel, dat kan daar niet teugen dragen;

Dar 's teugen 't Franse, ien klyne zaak.

H A R L E Q U I N.

Kon wy, as hum, zo feule raak;

Hum was as wy wel driemaal mind're!

Jou praate altyd gelyk de kind're;

Daar feul is, daar mdt feul ook fal:

Ze skiet zo dom toe overal;

Ze raak maar, daar zy ook mak rake.

Jou zel my nok zo doller make,

Dat ik pardie, zel fluite toe

Myn spul feur jou; ze word ze moe;

Altyd die boere hum dwarfe dryve:

As jou die niet wil late blyve,

Jou zel dan fan de rest niet zien.

J A A P.

Wel, 'k laat et dan nou zo betien.

Maar wet zou ik nog meêr beschouwen,

Hoe de onze, hier het *Slag-veld* houwen?

Dat heb ik al veur lang bespeurd.

H A R-

ROMMELZOODJE
HARLEQUIN.

33

Jou prate, alweër an, feur jou beurd.
Neen, dat zel al wat andre wezen;
Nou zel jou zien, hoe wy belezen
Die Duitse duv'le, in der nakt.

J A A P.

Wie zel dat doen?

HARLEQUIN.

Bethune; (wakt,)

Dat is een Ridd're om fan te spreke!
Die zel jou zien, hoe hum zel breke,
Feur Ryffel, deur de Linie heen:
Zie, daar kom hum al aangereên:
Hum volgen aktien hond're Mannen;
Al Folk, die kan de duv'le bannen!
Hum heb de Kruitzak op de Paard.
Skrik jou daar feur? Bin jou vervaard!
Zie, daar passeer hum de eerste Wakte
Van hondre Man... Maar jy weër lakte.

J A A P.

Wel zou ik niet! 'k zie *Witgenstein*,
Die hakt, die Duyvel Banners, kleyn.
Zo slapp'rement! dat zin Dragonders!
Maar, o de duyvel! dat's wet wonders!
Kyk! kyk! dat gaat met Lyfen Ziel,
Braaf na den Hemel, by men hiel!
Jy Rotzak! jy hebt my bedrogen,
En om myn Geld, wet veur elogen.

HARLEQUIN.

Ek jou heb veur geloog?

J A A P.

Ja: jy.

Zin dat die Duvel Banners? zy!
Zy mögten dat... ik durf't niet zeggen.
Kyk, hoe ze daar verflagen leggen:
De rest, die kiekt het Håze Pad;

Dat binne schyters in er gat.
 Maar, o de droes! ik laat men hangen;
 Daar word *Bethune* zelf evangen:
 Kyk! hoe hy sparteld. Dat 's een Vent!

H A R L E Q U I N.

En jou, ien domme duv'le bent:
 Zie nou ter deeg maar uit jou ogen;
 Ze is al niet in de Lukt gevlogen;
 Daar gaat drie hondere in de Stat.

J A A P.

Dat is wet schoons! wel dat is wat?
 Dat 's meêr verloren als ewonnen:
 'k Wed, had ons Volk die daad begonnen,
 Dat gien ien man er buiten bleef.

H A R L E Q U I N.

Wie het gehoor meêr fan zyn leef,
 Zo oordeel fel! jou bin ien guite,
 Ons Volke, braaf zit op de Kruite....

J A A P.

Ja, 'k zag het wel, ze voeren kloek
 Na boven, met ien warme broek.

H A R L E Q U I N.

Zie, zo ferkeer fat jou de zake:
 Dat was maar om bekend te make;
 Wat krakt in Franse Kruite zit:
 Lat 's nuwe invention! en dit,
 Dat kan jou Boere niet befatte.
 Had die Dragon, maar an hum gatte
 Maar niet gekom! jou zou dan wel
 Kezien heb, hoe hum z'had bestel
 In *Rysel*; en nok onkebrande.
 Maar, wie kon feur Dragon hum hande
 Hum wakte, doe hum, *Warda?* riep;
 Wy miene, dat hum alle sloop,
 En dat die hum zo stil zou houwe:
 Daar op heb de onze hum betrouwe;

ROMMELZOODJE.

35

En dan het kracht, die Frans bezweer;
Want hum verlies dan nimmermeer.
Je ziet, hum is niet bang feur fekte;
Hum zin al brave Oorlogsknekte.

J A A P.

Ja, as het op ien lopen gaat.

H A R L E Q U I N.

Jou jokke; hum sin braav Soldaat.
Maar, waar fan daan zin jy ke bore?

J A A P.

Van Nuwersfluis.

H A R L E Q U I N.

Ze kan wel hore!

En wat Relizje?

J A A P.

Vaderlans.

H A R L E Q U I N.

Ze dokte wel, jou was niet Frans:
Om datte jou, om zo te zegge,
Al wat jou zien verkeerde uit legge.
Had ik die maar keweet wat eêr,
Je zoud niet heb kezien; ik zweer!
Die Boer, die maak niet onderskeite;
Ze kyk de zaak, zo as hum leite:
Ze kan niet ziene met Frans oog,
En heffe klyne ding hiel hoog.

J A A P.

We laten ons in slaap niet wiegen,
Nog deur jou kooltjes, meêr bedriegen;
We zien de dingen, zo ze zyn,
En schajen 't Ware, van de Schyn.
Jy, doet niet as van wondren kallen;
Maar, die zeer haast in duigen vallen:
En Maat, zo leit het met jou spul.
Loop Waal; loop Rotzak; 't is ien Prul.
Het zel me spyten al me leven

C 2

Dat

Dat ik daar Geld heb an egeven :
 En 't is me , by men zieter ! leet ;
 Dat ik myn tyd dus heb besteed.

H A R L E Q U I N .

Bruiveur den Duy'le en veur zen Moëre.
 Men mak wel zeike , Boer zin Boere ;
 Ze wete newer niete fan.
 Daar 's ander Folke in Ansterdan !
 Zy beter wete , as die gekke :
 Daar zelze beter Geld fan trekke :
 As ik maar met myn Spulle kom ;
 Ze zel by hondre loop rondom ;
 En kyke met hum fyf of zesse.
 O ! dat 's de brave Kerremesse !
 Dat is de beste fande Land
 Daar 's Folke , fan de Frans verstand :
 Dat gaatze heen : De Fraaje kyke ,
 De Raritee , Niete Kelyke !

HARLEQUIN,

Met de

R A R E K I E K ,

Vertoonende, de Oorlogs gevallen in Vlaan-
d'ren.

Van den 15 October, tot den 15 November 1708. &c.

H A R L E Q U I N.

NOu magse met twie hante de Oor
Wel krab; ma foi! ze bin ferloor.

Wat zel ze nou toch waer beginne?

Waar zel ze nou de Kost meê winnen?

Ik Arme Honte! ik ben ferlies?

Zo feul mis loop! ô, dat 's te fles.

Ze kom daar feur de Lydse Poorte,

Ze kyk! ze kyk! de Spul bin foorte!

En wat ze zak, en wat ze keek,

De Spul, hum was al af kebrek.

In 't cerst; ze dokt ze wasse blinte,

Of, dat ze kon de wek niet finte,

En dat ze was keloop verkeer.

Ze fraag de Man, ze zek; men Heer,

Is dir de Lydse Poorte niete?

Ze zeike ja. Ze zek, ze ziete

Niet iene Spul! hum zeik weërom,

O, Frieite! jou te late kom;

Hum zin al lang al af kebreke

Pardie, ze kon skier niete spreke

Fan altereer! zo waar, ze mien

Ze zou wek zink zo deur de stienn'!

Maar, 't wasse goed hum harte wasse.

Daar leit nou al myn hoope in asse!

Wat

TWEEDE HARLEQUIN.

Wat nou? maar kom, ze wete raad:
 Ze zel ze neeme un Air te baat:
 Win ik de kost niet met de Spulle,
 Ze zel de buik met zinge fuller;
 Wy Frans, wy zin dat wel kewent:
 Ze kom licht wel de Boere omtrent,
 Die zel ze wel wat feur ken leze:
 Maar, 't mòt niet Nuw're sluisse weze,
 Dan zel 't wel gaat: Laat ze eerst de Deun
 Maar zing: koerage! dat zel dreun.

Zangwyze: Marsch van Oksfenstern.

H Ei! un Meulenaar zo wit, zo dik, zo lompe
 Zo grof, zo plomp,

En, 't Harssen Fat, Ferkeertezat,

Gong op hum wysheyt stompp':

En hum wou Oordeel fel.

Fan ding die hum niet wel

Kon zien; nok kyke zel.

Maar ok! den armen bloet,

Hum Oordeel fal in duiggen;

En wasse niet meêr goet,

As fan Botmuil; Of nakte Uil,

Die niet de licht kan zien:

En, as hum zo wil flieg,

De Zon zel hum bedrieg,

En hum slag fere brand; Want

Men zakte meêr keskien.

Maar zakt, niet meêr; daar kom ien Boere,

Ze zel ze hum ien beekje loere:

'k Mòt geef myn Spulle ien and're draai!

De Raritée! Mooi Kyke Fraai!

J A A P.

„Dat 's de eige Waal weêr!

H A R L E Q U I N.

Sa, koerage;

Kyk nou; dat 's mooye Jan Pottage.

J A A P.

ROMMELZOODJE.

39

J A A P.

„Zou hy me ook an doen?

H A R L E Q U I N.

Sa, kom an.

Wat zeik ze, wil jou kyke Man?

J A A P.

Wel ja, of neen.

H A R L E Q U I N.

Maar hoor ze ook t'huise

Daar iew're aan de *Nuw'resluise*?

Dat môt ze fan te feur af weet.

J A A P.

Waarom?

H A R L E Q U I N.

Om feul, of niet en beet.

J A A P.

Wet doe je daar dan na te vragen?

H A R L E Q U I N.

Niet; as om dat feur weinik dagen,

Ik sprak, ien Boer, fan daar gekom,

Die as de duv'le was zo dom;

Al wat hum zak, hum keek ferkeerte;

En daarom, ik niet weêr begeerte

Met zulk ien, Dom Bieste! om te gaan.

Ik loof, al die daar kom fan daan,

Dat die all'gaar, zo domme binne!

Dat daar niet is meê te beginne,

As, maar ien braaf Ferstant te kwel.

J A A P.

Jy hebt gelyk.

H A R L E Q U I N.

Weet jou dat wel?

Dan zin je ien Man die my kelyke.

J A A P.

Wel wis. Maar laat jou ding rais kyke;

Je zelt dan merken, dat ik 't met

Gien Domme Boeren hou.

J. P O O K S.
H A R L E Q U I N.

Dat 's net!

Dat isse na myn zin geprate!

Kom, kyk nou mooi iens deur die gate:
'k Mien, daar die Glaasjen akter zit.

J A A P.

Wel Heer! dat 's raar! wel wet 'zel dit?
Dat geeft daar eerst ien koddig vreten.

H A R L E Q U I N.

Dat doen ze tok: ja wel te wete!

Wil maarter degen akt op geeft.

Zie daar, dat 's puur as of hum leef.

Monsjeur *Vendoom*, o dat 's un Heere!

Kyk, hoe dat hy hum draaie en keere,

Met al hum Folk, nou hier, nou daar.

J A A P.

Waarom geschiet dat? dat is raar!

H A R L E Q U I N.

Ik zie, jou heb nuwskierigheite;

Ze zel ze jou reis uitte leite.

Daar leit *Oostende*, en daar guns

Leit *Leffing*: zie, nou is 't niet kuns

Feur de Fyand, om al de reste

Fan de Oorlogstuig, nou feur de leste,

Fan de iene op de andre plaats te breng.

Om daar mee *Ryffel*, te doen kring:

Dat wil Monsjeur *Vendoom*, belette,

En, met hum draai, daar teuge zette.

J A A P.

Die Man die het wel groot gelyk.

H A R L E Q U I N.

Dats wel kezeid.

J A A P.

Maar, 'k bid je kyk!

't Is of hy zoekt dat Volk te myen,

Dat daar recht na hem toe komt ryen.

H A R L E Q U I N.

Dat isse waar, hum lykt zo wat.

Maar,

ROMMELZOODJE.

42

Maar, jou dat niete wel befat.
Antwoord my maar reis, op myn frage.
Kenoorn; jou konne niet ferfrage
Ien ding, dat zo ferfaarlyk was,
Of skrikkelyk, dat jou die pas,
Kon zien met de ooge, of jou môt beven,
En sidder! zou ze jou niet geven,
As jou maar kon; foort uit de weg?

J A A P.

Wel ja.

H A R L E Q U I N.

De zaak, hier ook zo leg.

J A A P.

Maar, 'k kan niet zien, in welke reden
Dat hier bestaan die schrikkelykheden;
Want 't zyn maar Mensen, die daar gins
Aankomen; daar hoeft men geensins
Hem voor te ontstellen, of te vrezen.

H A R L E Q U I N.

Dat 's waar; ze hoorde zo te wezen.
Maar, daar 's de groote *Englisman*,
Daar al de *Fyant* zeike fan,
Dat hum de Schrik van Frankryk isse;
En dats de rode: ô das kewisse!
Dat hum *Monsieur Vendoom*, men Heer,
Niet zien kan zonder altereer:
En, altereer, dat maak de Bloete
Geheel ontstel; en dat 's niet goete
Veur Man die zin van hooge Jaar
As is *Vendoom*.

J A A P.

Wel dat is raar.

Ik kan die groote Man niet ziene;
Ze zin al even groot.

H A R L E Q U I N.

Ik miene

Niet groot van Lyf, maar groot van Daad!
Gelyk de Duits dat ook ferstaat,

Daar

Daar is hum zelf; zie jy hum niete?

J A A P.

Mien jy die Mooye Man?

H A R L E Q U I N.

Hoe! hiete

Jou hum nok Mooi; daar hum gewis
Feur al de Frans zo lelyk is.

J A A P.

Dat loov ik niet.

H A R L E Q U I N.

Ik al waaraktik!

Ze frees feur hum, wel iens zo kraktik,
As doen de kind feur Bullebak,
Of boze Mette met heur zak:
Ze beefe, ze akt hum al ferloore,
As MARLBOUROUG maar noeme hoore.

J A A P.

Is dat dien Held, daar elk van spreekt,
Met diep ontzach? Maar kyk, hoe steekt
En breekt *Vendoome* Damme en Dyke.

H A R L E Q U I N.

Dat môt hum doen, om niet te kyke
Die plaag feur hum, die hum zo brufft;
Hy laat hum nieuw're niet met rust.

J A A P.

Ik môt dien armen hals beklagen.
Hoe mag hem MARLBOUROUG so plagen!

H A R L E Q U I N.

Niet waar? maar 't is hum niet allien,
Maar al de Frans nok, wat jou mien,
Die hum zo plaag; ze heb kien duure
Feur hum; hum kom kyke alle uure,
(Of hum Baas!) wat onze doen,
En waar hum bin. is dat fatsoen?
Dan môt ons wyk.

J A A P.

Dat 's teugen rede

Dat hy dat doet.

H A R-

ROMMELZOODJE.
HARLEQUIN.

43

Zo denk ze mede;

En nou ze ziet, dat jou ze ben
Ien braave Man, die oordeel ken
Van zaak, daarom ze jou ontdekke
De zake, recht zo as hum lekke.
Maar 't zel altyte zo niet gaan;
Zie jy, hoe dat de Waar're staan
Zo hoog om *Lessing* op de Lante?

J A A P.

Is dat gien kwaat?

HARLEQUIN.

Neen, de fyante

Die kan nou niet an *Lessing* kom,
Om wek te haal die Kruite en Bomm':
Hum kan daar ooke fan *Oostende*
Niet meêr nou breng.

J A A P.

Maar 'k zie, ze zende

Dat goet met Schuiten van die Stat
Na *Lessingen*.

HARLEQUIN.

De droes haal dat!

Weet wy ien spyk're, ze heb ien gatte:
Ze wou wel, dat *Vendoome* eerst hatte,
Die Skuite, al in de grond geboor;
Eêr hum de Dyke brak. Maar hoor,
Hier zel ze nou wat aars beginne:
Zie, nou de Frans wil *Aath* gaan winne.

J A A P.

Hoe? willen! wet is dat ezeid?
Ze moesten 't doen.

HARLEQUIN.

Ien skoon beskeid!

Hoe kan jou dan nok niet verzinne
Dat Wille en Doene, alliene binne?

De

De Wil, word feur de Daad kenoom.

J A A P.

Verftaje 'tzo? 't Is wel dan Oom;
Ik zeg het meê, op jou begeeren.
Maar, 'k loof ik zou 't jou anders leren;
Toonde ik jou iens ien Daalder Maat,
Die 'k jou beloofd had, en de daad
Niet volgde, jy zoud slecht staan kyken.

H A R L E Q U I N.

Dat zou wel feur de Gelte lyken,
Maar niet feur 't Oorelog, mên Heer;
Want wy, in Frankeryke, leer
Braaf onderneeme te Inventere;
En kom hum niet tot hum begere,
Dat 's even feul; wy daar maar ziet
Op de Invention en anders niet:
Begryp je nou?

J A A P.

Ja, wel ter dege?

Ik hoef 't niet iens meêr te overwege;
Ik merk het klaar.

H A R L E Q U I N.

Dat 's na myn zin

Gesprook; jou ien braaf Kaarle bin.
Wil nou ter deeg weêr toe maar kyke:
Daar kom de Kraaf van *Bergeïke*,
Met twee duus Man, uit *Henezouw*:
Foort, zie jou wel? daar komme nou
Messieurs La Grouf, Arragianne:
En nok ien paare Krygsemannen
Van *Monsieur Duc Bourgon* gezend;
As, *La Catoive*, en dan bent
De *Albergotti*, brave Here
Zin hum all'bei; daar kom nok meêre
Schoon Folke van *Vendoom* daar by,
Zes duzend Man te saam zin zy,

As

As hum, zin alle by malkandre:
 Daar zie jou nou nok onder andre
 Monsieur *Le Grand*; hum heb verzin
 Om die schoon Anslag te begin:
 Hum woon feur deuzen, in die Statte:
 Hum draag de Sleutels op hum gatte,
 Om Poorte en Slagboome op te maak,
 Om mak'lyk in die Stat te raak.
 Daar sluit hum de eerste Slagboom ope:
 Zie jy nou de andre Folk wel lope,
 En maak de Brug tot an de muur?
 Dat's fraaje werk, ook? fans portuur!

J A A P.

Wel ja. Maar 't lykt of 't werk daar leuterd;
 Hoe leyt de *Grank* daar zo en peuterd?
 't Is of dat Slot niet open wil:
 O neen! ik zweer het by men bil!
 Dat is te slecht! wat zel 't nou wezen?

H A R L E Q U I N.

O, niet met alle! wil niet frezen!
 Hum zin niet mal, hum is niet gek,
 Hum zel nou stiltjes weër vertrek;
 De Wacht zien hum; de dag die komme:
 Daar gaat hum heen. . . . Lak jy daaromme?

J A A P.

Och! neen, men Vrindt, ik Meesmuil maar.

H A R L E Q U I N.

Waarom?

H A R L E Q U I N.

Wel 'k docht het was zo raar,
 Al dat gevloek, al dat geprentel
 Van Monster *Grank*, op Slot en Sleutel
 Die hy op 't lest wou open doen.

H A R L E Q U I N.

Dat's niet hum skult.

J A A P.

J: P O O K S.

J A A P.

Ik kan 't bevroen.

H A R L E Q U I N.

Wat denkt jou dan de oorzake benne,
Dat hy niet ken?

J A A P.

Dat 's licht te kenne;

Zyn naam de *Grank*, die toond het klaar;

Had hy geweest een Hoksje, vaâr!

't Had dan wel anders of geloope

Naik 't kon zien.

H A R L E Q U I N.

Dat lykt na stroope,

Of karrenaal, en zulke praat.

Heb jou my ook bedriege Maat?

Ze lykt niet feul hum an de Kleeren;

Maar an de prate, zou ze zweeren

Dat jou was *Nuw're sluisse* Boer.

J A A P.

Waarom zou jy dat denken Broër?

H A R L E Q U I N.

Om dat jou ook in al jou spreke,

Zo wat verkeerte woorte steke;

Zo as die andre Boer hum deed.

J A A P.

Wel Vriend, dat is me zeker leet,

Dat jy, men an ziet veur ien ander,

Om dat de woorden, na malkander

Wat lyken; dat komt daar van daan,

Om dat ik licht gien Frans verstaan:

Hou myn het daarom toch ten beste:

Maar zeg me nou rais veur het leste,

Waarom de *Grank* zo stong bekaait;

En 't Slot niet open het edraaid,

Gelyk hy 't al die and're dede?

H A R-

ROMMELZOODJE.
H A R L E Q U I N.

47

Ze zel. Versta maar eerste reede.
Hum hiet niet *Grank*.

J A A P.
Hoe dan?

H A R L E Q U I N.
Le Grand.

J A A P.

Wel Vrind, zie daar, daar is men hand
Er op, ik zel hem ook zo hiete.
Maar nou van 't Slot.

H A R L E Q U I N.
Wel zak ze niete

Dat niet de Slot de rekte was,
Of dat de Sleutele in hum niet pas?
En wie zel nou de vaste zegge
Of skulte in Slot, of Sleutle legge?
Want al zo wel de Sleutle gat
Te klynkan weez, zo weez kon, dat
De Sleutele te groote wasse.
Wiez' skulte is nou dat hum niet passe,
De Sleutele, of wel de Slot?

J A A P.

Dat weet ik niet. Maar is 't niet zot,
En dwaas van *Bergeik*, aan te vangen
Ien werk zo zwaar, eêr hy van 't hangen
En staat van Sloote en Sleutels weet?

H A R L E Q U I N.

Wel neen: wel dat is niet en beet;
Want skoon ien aar Slot aan de deure
Ghang was, zo kon wel gebeure,
Dat hum de eerst Sleutele open doet.

J A A P.

Dat 's in het Land der blinden goet;
Hier zou men 't veur marakel houwen:
En op die wyz gien anslag brôuwen

H A R-

J. P O O K S
H A R L E Q U I N.

„Dat lykt na *Nuw' reffuife* weêr!
Maar, laat ze zyn zo wil; men Heer,
Graaf Bergeëike, het getone,
Dat goet koeragie al in hum wone,
Om dat hum dur het durf bestaan;
En dat 's feur ons genoeg gedaan.
Koerage, en Inventere zin zake,
Daar Frans hum doen bekend meê make.

J A A P.

't Kan zyn. Maar 'k zeg zo veur as nou,
Ik meêr van 't Doen, as 't Willen hou.
Maar, 'k spreek je daarom nou niet tegen,
Om dat jy zegt, 't is aars elegen
Met 't Geld, as met den Oorelof.

H A R L E Q U I N.

Die bruik nok heen; dat het al 't grof
Van al jou spreek, weêr wek genome;
Ze dokt....

J A A P.

Maar kyk, wat doet *Vendome*,
Met *Bergeik*, daar zo stil by cen?

H A R L E Q U I N.

Zie jou die niet? hum gaat saam heen,
Om, met hum twee nok meêr zulk tochte,
Te doen, as is op *dath* volbrochte.
Zel dat niet mooi weez?

J A A P.

Ja; wel schoon!

H A R L E Q U I N.

Twie kenne ook meêr Koerage toon,
As ien allien; daarom gaat same
Hum twee. Wil jou nou rys de name
Weet fan de Statte die 't zel gelt?

J A A P.

Wel ja.

H A R-

ROMMELZOODJE.

49

HARLEQUIN.

't Is *Antewerpe*, en dan zel't

Die andre weez, stark *Dendremonde*.

Wat dunkt jou? die is fraai gevonde:

Wil jou nou reis die uitkomst zien?

J A A P.

Hoezel't er gaan?

HARLEQUIN.

Al eke lien

As't gong veur *Aath*; maar minder werke.

J A A P.

't Is niet van noôn; ik kan wel merke:

Dat dut zal zyn als't eerste soort.

HARLEQUIN.

Ja, kan jou dat zo merk, zo soort?

Vendooms Koerage, is die niet waarde

Te zien?

J A A P.

Die bleek by *Oudenaarde*.

HARLEQUIN.

Wat duv'le, wat feur zeg is dat.

J A A P.

Zoet Man! je steurd jou al te rat.

Ik mien.... Maar kyk wet Koetsen jagen,

Daar gunter zo? wie het zen dagen!

'Ze zin vol Vrouwlui.

HARLEQUIN.

'k Weet niet plaag,

Of ik wil antwoorde op jou fraag;

Jou spreke zoet, ze lykt niet harte:

Maar, al jou prate is zo verwarte,

Dat puur is of jou gek meê skeert,

Wat ik jou zek.

J A A P.

Nou, akuseert

Me dan nog iens; ik sel't men leven

Niet weêr doen.

HARLEQUIN.

Wel, ze is jou vergeve.

D

Weet

Weet jou van waar die Koetse kom?
Ze kom fan Brufs'le.

J A A P.

Maar, waarom
Zin die vol Vrouwlui zonder Mannen?

H A R L E Q U I N.

Heur is de Statte ontzeg.

J A A P.

Gebannen!

Hoe, waarom dat?

H A R L E Q U I N.

Kom jou weër an?

Spreeke ikke nou zek fan keban?
Ze zek, ontzeg; dat's agreable
Gesprook; de Ban! dat is capable
Om heur ien kwade naam te geev.
Die goê Sloof, heb aars niet bedreev
As, deur heur Belle, en Amourettes,
Tepeil de Harte, welle en nettes
Fan al hum skoon en braaf Galands,
Die't nok in *Brufs'le* hou met Frans:
En dat ien beekje zy maar skryve
Na Frankryk: Nou mag heur niet blyve
In *Brufs'le*; en om die bakatel
Wort heur die Stat ontzeg: Ja wel!
Wat zel die Duits op lest nok make?
Ze moei hum skier, met alle zake:
Eerst is 't met Oorlog: nou met Vry':
t'Lyk, of hum, niet met al mag ly
Dat wat de Zon in 't Wat're sienyne.
Hoe zel die lieve Hart nou kwyne,
Nou heur geschy is fan malkaar?
Ik zek, 't is werke fan Barbaar
Verliefde Hart fan ien te breke!

J A A P.

Wei Man, we worden licht ekeke
Wet al te diep in onze Kaart:

En

ROMMELZOODJE.

51

En dat 's hiel teugen onzen aart.

H A R L E Q U I N.

Neen, neen; hum heb dat niet gedoene;
Ze heb gevolg de Frans fatsoene:
Dat 's feul beloov, en niet te houw,
Om feul te weet.

J A A P.

Ja; weynig trouw,

En klein van moet, maar veel van woorden,
Zo was 't dat ik ien Fransman hoorden
Nog lest affchild're, en...

H A R L E Q U I N.

Jou Krof

En Dom Bieft! hou jou hanten of;
Foort fan myn Spul; zel jou alweere
Ons brave Folk zo afrontceere?
z'Jan foet', dat zel ze niet fertraag:
Loop; jy zelt niet meer kyk, Jan Haag!

J A A P.

Nou Maatje, wilt je niet ontfellen.
Wil ik jou iensjes wat vertellen?
Ik heb jou Spul al, deur en deur
En wel bezien.

H A R L E Q U I N.

Ja, wel fan feur,

Maar niet fan akter; 't kan niet wezen!

J A A P.

Wil ik, het jou iens op gaan lezen
Wet ik gezien heb?

H A R L E Q U I N.

Ja; laat hoor.

J A A P.

Ik zag den Held EUGEEN eerst, voor
Het sterke Ryffel; toen de brave
JAN WILHEM FRIZO; die na 't grave
En schieten, op de Stat haar Wal,
De selve zo, door val, op v l,

D 2

Der

Der neêr gestorte brokken maakten,
 Dat die, vol groote gaten raakten:
 Dat deur elk gat, zo naast malkaâr
 Wel hondert Man kon deur gaan, ...

H A R L E Q U I N.

Maar,

Zak jou de Waat're ook dan mede
 Daar nog wel veur?

J A A P.

Maar weest te vrede....

H A R L E Q U I N.

Daar kon hum, zo met Koufe en Skoen
 Niet deur loop.

J A A P.

Maar, is dat fatsoen,

Dat jy me zo, valt in men woorden?

H A R L E Q U I N.

Hoe briet en diep wes ze ook?

J A A P.

Wie hoorden

Ooit meêr van zulken onbeschaïd?

Hoor weetje wet? recht uyt ezait,

Zwyg: of ik zel gien woord meêr spreken.

H A R L E Q U I N.

Ze hoor maar, of ze is goet gekeken.

J A A P.

Ja wis; gelyk je hooren zult....

H A R L E Q U I N.

Maar, wier de Graft dan niet kevelt?

J A A P.

Neen, zeg ik, Waal: hou op met snappen;

Die hebben de onze droog doen tappen;

En maakten heur, ten Storm gereed.

H A R L E Q U I N.

„De duv'le haal, die Kaarle weet

„Hoe 't is gegaan, och! allegare.

J A A P.

ROMMELZOODJE.

53

J A A P.

Dat brocht *Boufflers*, hiel tot bedare:
Dat hy de Stat gav met Accoord.

H A R L E Q U I N.

O, dat ze mis! ien halve Poort
Kafhy jou lui.

J A A P.

Ja, veur drie daagen,
Om hem daar na recht uyt te jagen,
Aseertyds, in de Rotte Val:
'k Meen as *Namen*.

H A R L E Q U I N.

Weër an mal!

Hy zel dutte andre defenderen.

J A A P.

Ja, 'k zag't; hy wou Kapittelieren,
Of, Venten al den horlement,
Zo't railde en zailde, veur omtrent
Twie Mallejoenen an Ryksdaalders,
En Tallard toe. Maar onze Maalders
Der Franse Macht en Mogenthait,
Die hebben 't hem, glad of ezait;
Zebinne niet ewent te koopen,
Dat zy met heure Sabel, open
En licht ontsluiten kunnen Maat!
En was *Boufflers*: ien braaf Soldaat,
Hy zou hem van zulke eisen wachten:
En beter zyne eer betrachten:
Dat is geen Krygsmans werk.

H A R L E Q U I N.

En jy

Zintdom, en bot, en gek daar by:
Ey let iens op jou onverstante;
Die Lant koop, mag die Lante
Weërom verkoop? wel dat is slegt!
De Baas doen zo, mèt ook de Knegt

Alliens niet as de Baaze werken?
 Ons Keuning, die koft *Duinekerken*
 Veur deuz', met andre Lante meêr.
 Mak nou *Bouflesse*, ook niete weêr
 Dat ien Kasteel weêrom verkope?
 Of teug de Krygs kebruik dit loope!
 Men môt al feul doen om de Gelt.

J A A P.

Dat past wel Bloodaarts, maar gien Held.

H A R L E Q U I N.

Ja heb is heb, en kryge is kunste:
 De Geld maak by elk ien goed gunste;
 En die niet heb, môt maak dat hy
 Kryg hoe hum kan. Zek vatte jy?
 Maar kom, omdat jou frolyk binne,
 Dat jou lui, *Ryfs'le* heb kewinne,
 Ze zel ze jou die vreugd iens weêr
 Met *Leffing*, smyt van boven neêr:
 Kom kyk weêr.

J A A P.

Neen; het zal niet hoeven;

Je kunt ons daar niet meê bedroeven:
 Ik sag het alzo duid'lyk als
 Van *Ryffel*; hoe, na er veul hals
 En bien brak veur dat gat an stukken:
 Dat jy luy't endelyk deed bukken:
 Ook hoe ze er over, weêr het Liet
 Schier zongen in *Parys*: dat hiet...
 (Weet ik nou wel hoe dat de naam is:)
 Ja; *Dikke Deumis Lurzd de Damis*:

H A R L E Q U I N.

Jou skurk, jou skelm, jou fagebond!
 Wie zing Luis Daam, Lompe Hond?

J A A P.

Zoet Maat; jy jou te vroeg verheugde:

Word jy nou kwaat, daar ik jou vreugde
 Om *Leffingen*, jou self vertoon?
 Wel dat komt hier waarachtig schoon!
 Nou zou 't me, by men penshuis! moeijen,
 Ging ik ze nou niet meêr besnoeyen.
 Hoor Uyen Vreter! weet je wat?
 Jy wint ien Dorp, en wy ien Stat!
 Ien Stat, waar over al syn daagen
 Jou Koning zal 't verliez beklaagen.
 Maar, daar stel nou iensjes, in de steê
 Van *Leffingen*, de Post *Bassè*,
 Of *Armentiers*; of zeg iens; meugen
 Die beyde plaatsen daar, niet teugen?
 Zo neem dan *Boezingen* daar by.

H A R L E Q U I N.

„ Ik loov zo waar, de droes, zou my
 „ Zo niet kelyk de Boere plaagen.
 Wakt Boer, wy zel hum daar fan jaagen,
 Met Folk, die fan de Zeekant kom:
 Onz' braav Marin.

J A A P.

Wel 'k lach'er om.

Zeg, zel dat Volk zyn zo bedreven,
 As die acht hondert, die 'k daar even
 Zag in jou Spul, 'k mien op de Hei
 Van *Tournhout*, die teugen 't gelei
 Daar Heer van *Zen* meê aan kwam trekken
 Van hondert vyftig Man, op 't rekken
 Zich gaven, schier op de eerste sehoot?
 En, wil je noch wat op jou Broot?

H A R L E Q U I N.

Wel Kaarle! hoe bin jou zo verkeere?
 Dut lykt jou eerste praat niet meêre;
 Jou praate eerst zoetje na myn zin.
 Hoe kom, jou zo verandre bin?

'k Bin niet verandert, Waal der Walen;
 Ik zocht myn hart wat op te halen
 Met jou, eêr dat ik ging na Huis:
 Ik bin die Boer van *Nieuwerfluis*
 Die met jou andre Spul ook spotte:
 Ik lach, dat ik jou zo bedotte.
 Dag Waaltje, dag: maak dat je nooit
 Hier weêr komt: of 'k maak jou berooit
 Van Hoofd: dag Bloed!

H A R L E Q U I N.

Zel de ongelukke

My h'ier zo in de Lante drukke?
 Eerst Kermis mis, en dan de Boer
 My weêr te plaag: 'k wou dat hum foer
 Op Moker Hei! ze keer weêromme,
 Ze zel niet roep, voor dat ze komme
 Weêr in myn eige, uyt dutte Lant;
 Daar zel ze my, die Onverstant
 Niet weêr kom plaage of weêr ontmoete:
 Adieu Hollante, weez kegroete.

D E R D E

HARLEQUIN,

Met de

R A R E K I E K ,

Op de Grenzen van Vrankryk; vertoonende
't voorgevallene in Vlaanderen.*Van den 15 October, tot den 24 December 1708. &c.*

J A A P.

WEl 'k lach me flap, zo zeper waar!
 In dusken Pak! dat staat me raar!
 'k Wed dat men Moêr me niet zou keunen
 As zy me zag. 'k Kom daar met Teunen
 Kees Jooffens Schuit, uit nieuwigheit
 Na *Beuffel* varen, om 't bescheit
 Iens recht te weten; en of 't praten
 Wel waar was, dat die Stad verlaten,
 En hiel ontzet was: Maar nog pas
 Zo waren wy deur 't darde *Sas*
 Evaaren, en aan Land eloopn,
 Of vonden daar, wie weet hoe'n hoopn
 Dood Vyands Volk! en, onder die
 Vond ik er ien, die by men knie!
 Dut Pak an had, en deuze veêren:
 Ik schudden hum fluks uyt de Kleêren:
 En trokse an. Wie dat daar op uit
 Durft shuyven, krygt meê van de Beuit
 Zyn part. Kwam my de Waal nou teugen,
 Die 'k twie maal sprak, het zou hum heugen!
 Ik zou hum, zo wat Vlaamse Kool
 Verkopen, by men Kammezool!
 Want ik heb, meêr as dortien jaren

Van

DARDE HARLEQUIN.

Van Rotterdam op Gent evaren,
 Zo dat ik 't Vlaams wel spreekken kan.
 Wat Parkement! daar komt hy an:
 Hy schynt vergramt. 'k mòt hem niet storen,
 Maar eerst, wat hy wil zeggen, horen.

H A R L E Q U I N.

Wil ze al, of wil ze niete keer?
 Zel ze ferdraag dut affronteer?
 Ke djantre! ze bin Malcontente,
 Dat zulke lompe en domme Ventè,
 Zo met myn name speulè zel
 In *Hollante*, as my is vertel:
 Hum, al myn Spulle Kopiëre,
 En op myn naam, daar meê ferkeere
 By Brafe, en by Fatsoenlik Lui:
 De Boer, hum was nok niet en brui,
 Dat my die plaag; ze had kemake
 Daar al wat na: Maar dut, dut rake
 My al te feul; nou dat ze mien'
 Die *Aapbek*, mooi myn *Harlequin*,
 Met hum mal schreeuw, zo na te folge:
 Ze zou niet weez half zo verbolge
 As ze nou bin, had de *Eezlekop*,
 Zo wys keweez, om uit hum krop
 Iets dat myn praat niet lyk, te stooten:
 Of dat nock wat ston op hum pooten;
 Ze had ze hum dan zeli kepryz.
 Maar, om dat hum dat niet meêr rys
 Zel uitvoer, zo zel ik feur 't leste
 Nok iens weêr keer; ze heb nou de beste
 En fraaiste Spul nok wel van al:
 Ze zel likt beter uit nou sal
 As ze is veur deuz, met my kebeure.
 Dat wil ze hoop! maar fan te feure
 Dien ik ze daar wel na te stel,

ROMMELZOODJE.

59

Dat ik. . . . Maar kyk, dut Heer! wat zel
 My hier ontmoet? zou hy ook wille
 Myn Spulle zien? hum gaat zo stille.
 Ze zel hum anspreek. A Monsieur,
 Vostre tres humble Serviteur,
 Je vous anprie, wil ze ekskuzeere
 Dat ik ze anspreeke. Zek, begeere
 Jou ook wat wondre en fraai te kyk;
 Ze heb hier wat zonder kelyk?

J A A P.

Wa zegde Vriend?

H A R L E Q U I N.

Ze heb hier wat aardig
 Te zien, myn Heer; de keike waardig.

J A A P.

Gai laiknet al ien kodd'gen haon!
 Wa saide bont! maor sa, kom aon;
 Ke schep in au postuur behaogen,
 Daorum sal ikke, 'et iensjes waogen
 Om te beschauwen, wa de fraais
 Te zien 'ebt. Maor van veel gekraais
 'Ouwikke niet; daorum zo moete
 't Maor netkes veur doen; Zulde zoete?

H A R L E Q U I N.

„De spreke is Vlaamse! ô! dat is goet.
 „Dat ikke zulk fraai Heer ontmoet;
 „Hum zel wis feul fan Franse houwe.

J A A P.

Wa prevelde al?

H A R L E Q U I N.

Niet: ze beschouwe
 Jou maar myn Heer: in myne zin
 Lykt jou ien Officiere bin.
 Ik loof fan Spanje?

J A A P.

Net geraoje:

'k 'Eb/

'k 'Eb menig Geus Kapoen gebræoje,
 Aan dit schoon Braodspit da ge mai
 Zoe zjentiël draogen ziet op zai:
 'k En 'eb es nooit van t'zai getoegen,
 Of, 'k reeg 'er straks, ien Geus om droegen
 Door zaine dèrmen 'een aan vast:
 Zy vrezèn meêr, bai de akkremast!
 Voor mai, as voor kwaoden Duivel:
 Ik gunde 'aor nimmer, Brood nog Zuivel:
 Als ik 'aor zie, niet wert verschoend!
 Gelaik ik lest nog 'eb betoend,
 Bai *Lessing*: (naost *Monfieur la Motte*)
 Toen wai 'un, daor zo schoon, bedotte.
 Maor da komt 'ier nau niet te pas;
 Want gai verstaot niet, wag 'et was
 Da daor geschiede. Daorom laoten
 Wy deez keer, daor nie meêr van praoten!
 Komt toent mai liever, wa da gai
 Veur fraois, wilt laoten zien an mai.

H A R L E Q U I N.

As jou believ: kom an myn Heere;
 Ze akt my groot gehonorere,
 Dat ik, feur zulk braav Officier,
 Myn Spul mag op doen. Kyk nou hier...
 Maar 'k bin zo domme; ik mòt my skame,
 Dat ik, jou Heer, niet fraag jou name;
 Hoe moet ze jou best Tituleer?

J A A P.

„Wat seg ik best? Men noemt mai, Heer
 Van e. . . „Dat deugd niet. Den gepresen.
 Dat 's ouw te lang. Laot 'et slegs wezen
 Voor deze keer, *Don Fapek van*
Halfwegen Uiterst, de Oorlogsman.
 „Zou hy die kool ook kunne vatten?

ROMMELZOODJE.

61

HARLEQUIN.

„Dat's raar Don Title! zekre datte;
 „Don Japik Halfweeg Oorloksman!
 Ei zek men Heer, zin jou ze dan
 Ook fan nieuwe Eedleman gemake...

J A A P.

Wa zjer Waol! wa kan ouw da raken
 Wa da ke ben? Laot mai slechts zien
 Wa da gefraois 'ebt.

HARLEQUIN.

Zo met ien.

Excuse moi, word niet colaire:
 Ze zoek jou niete te displeaire.
 Zie deur de Glasje. Zie; daar kom
 De Frans van *Doornik*, trek rondom
 De *Schelde*, an deuz zyde in Brabante:
 Daar maak hum de Fortres: daar plante
 Hum die nou fol met grof Kanon,
 En met Mortier, zo fol hum kon.

J A A P.

Dat maakt daor al ien schoen parade.

HARLEQUIN.

Daar zie je foort nou, hum Blokkade
 Fan *Audenaarde*: dat's un zaak
 Zo fraai, as ooit ien is kemaak.
 Die Werke, zo fol schoon Figuree,
 Daar zel de spreek fan Eeuwige dure.

J A A P.

Main Ziel! da Wark dat staot 'eel schoon

HARLEQUIN.

Niet? nou zel ze wat ander stoon:
 Nou zel jou zien de Fyant kruipen,
 Hiel in hum Schulp, of al verzuipen,
 Die tus de *Schelde* en *Ryffel* staat.
 Zie jou nou die feul Hout wel gaat
 Met Folk fan *Gent*, na *Avelgemme*
 En *Berne*? daar zel hum nou stremme,
 Met datte Hout, de *Scheld* hum loop:

Nou

Nou maak hum Damm', kyk, wat ien hoop'!

J A A P.

Maor Waol, da wark, es zal nie lukken;
Main kraog! daor breekt den Dam an stukken
By *Bakhem*. Da es peftig flegt!
Zai moelsten beter angelegt,
Geweeft zyn, nao ke zau vertrouwen.

H A R L E Q U I N.

Hoe wou jou 't maak, om wel te houwen
Dat duvels Watre?

J A A P.

'Ke zau ze vol

Met Franse stoppen.

H A R L E Q U I N.

Word jou dol!

J A A P.

Bao nee; da Volk, da benne baozen;
Die konde veel meêr doen met blaozen;
Tegen die stroem, als 'oud vol klai
Geworpen, 'auden zau. Voor mai
Acht ik 'et zoe; om dat de winden,
Veel meêr, ien felle stroem inbinden,
Als immer Daike of Damme deên.

H A R L E Q U I N.

Scheer jou de gek, men Heer?

J A A P.

O neen;

Wa da ik zeg, dat staot op reden.
Zauden 't geen fraoye nieuwicheden,
En schoen Inventies zain als, dat
Concept ien keer zain voortgang 'at?
En schoen 't niet wel kwam uit te vallen
Da's nie ien sjer, da's niet met alle;
Et es genoeg as wai maor blyk
Van vinding geven.

H A R-

ROMMELZOODJE.
HARLEQUIN.

63

Ze heb kelyk;

Ze dogt niet meêr op de Inventeere:
Ze hoor jou kenze ook. Kyk nou meêre.
Al is die Damm' gebreek an stik,
Dat 's niet; we zel ze al eef wel lik.
Zie jy, de Scheld blyv wel gedekke
Met Frans Troep, om beseil, de trekke
Fan de *Cheur Beyer*, die nou zel
Brussel weg neem: dat zel eerst knel,
En druk de Fyant, dat hum Maarschal
Boufflers, niet meêre zel zo zwaar sal
Feur de Kasteel fan *Ry/s'le*, die
Hum nog wel defendeer. Daar zie
Jy nou de braaf *Cheur Beyer* komen,
Zie jy? ze heb met hum genomen
Fan *Henegouwe*, en andre plaats,
Fyftiene duzent braaf Soldaats
En Ruit're; dat is schoon Mallitie:
Kyk de Oorlogs tuig en Amonitie,
Die folge ook al. Daar sla hum neêr
Veur *Brussel*.

J A A P.

Maor, zegt mai ien keer,
Waorom gaot 'y da wark beginne?
Meent 'ai, in ernst, die Stat te winnen?
Of zou 'et oock maor slegts geschiên,
Om dat 'ai oock zou laten zien,
Wa da 'ai fraois kan Inventeere!

HARLEQUIN.

Jou zel wel zien; de tyd zel leere,
Wat hum gemien heb, in de end.
Zie daar, hum de Trompette zend,
Met ordre om op te eis die Statte.
Daar zie jy nou weêrom, hoe datte
De Heer *Pascal*, Stads Gouverneur,

Stau_r

Stuur de Trompette, ô, Grand Erreur!
 Met de antwoord weêr, dat hum by leve,
 De Statte niet zel overgeve;
 Maar, dat hum al daar feur zel waag:
 Die Kaarle, môtte niet feur slaag
 Bang weez, loov ik, dat hum zo stoute
 Weêrom durf spreek. Is dat kien foute?

J A A P.

Baja, bai ons. maor by 'aor est
 Een cere, want die daor 'et best
 Weecom spreek, en daor bay zain 'anden
 't Meest varst met 't Bloed van zain Vyanden,
 Die praist men daor 'et aller meest.

H A R L E Q U I N.

Dan zin hum al, maar Malle Beest!
 De Frans bin wyzre; hum lieft lopen,
 Eêr hum het met de dood bekopen,
 As de Fyant te feule schiet
 Op hum. Kyk foorte nou, daar ziet
 Jy onze Folk de Loopgraev maken:
 Daar Battery; zie, nou zel's kraken:
 Daar breng hum de Geschut al op:
 Daar gooi de Pionnier de Schop
 Algaar an kante; om dat de Werke
 Is hiel gemaak, wel hegte en sterke,
 Tussen de Naamse en Leuvse Poort:
 Daar schiet hum nou: daar zie je foort
 Hoe trekken onder die faveure,
 Feul Granadier ('t bin feur nog leure,)
 Om die Buitwerke te Attakeer:
 Daar fal hum aan! wat dunkt men Heer?
 Dat is Kurjeus! niet? dat gaat fraaje!

J A A P.

Jain au oog. maor 'k laot mai maje
 Main beste kop fluks van main romp,
 Est in main oeg, niet pestig lomp.

ROMMELZOODJE.
HARLEQUIN.

65

Waarom myn Heer?

J A A P.

Wie 'eit zyn daogen!

Es dat de paine waort te vraogen:
Wel zie de niet da zai 'eur daor
Weg laoten jagen: daor naau haor
De fyand iens te recht sjarzjeerde?

HARLEQUIN.

O! jou oordele hiel ferkeerde,
Myn Heer Don Jaap, half Oorlogsman:
Ze dokt jou zou'er meêr weet fan;
Of jou mòt met de Fyant houwen.

J A A P.

Da moet gai niet op mai vertrouwen;
Ik oerdeel recht. Maor weet de wat
Da de oersaok zain zal, naor ik 't vat,
Da zain lien waike?

HARLEQUIN.

Zeg s' waaromme?

J A A P.

Wel 'oert, 'et es allien daoromme
Da 'ier 't de Franse doen alleen;
Den *Bayer vorst*, indst naor ik meen
Wa Spanjaorts, daor zo 'ebben onder
Gestoken, dan; dan zau de wonder
'Ebben gezien: zo meêr als toen
De Graaf *la Moth*, die tocht gong doen,
Bai *Oudenborg*, daor'de Spanjaorde
Zo treff'layk streden.

HARLEQUIN.

Ze heb op aarde

Niet hoor zo spreek fan Officier!
Ze zel ze wederleg! kom hier;
Hoe kan jou dok strey treff'lyk heete
As hum ze dood laat slaan, als deete

E

De

De Spaanse Volke op die tocht?
 De Frans was wyzre; hum lui zogt
 Zo niet te snēuvie; want de Leve
 Is meēr plaitir; as bin gefneve,
 Men kom niet weēr. *Monsieur la Moth*
 Wist die ook wel, hum was niet zot,
 Hum wyk lieftt eerst, na dat geduure
 Had die gefegt omtrent twie uure,
 En dat had fier maal an keval.
 Nou is *Cheur Beyer* ook niet mal,
 Hum zel hier toon grootre Gen'rale
 Te weze, as *la Motthe*: nege male
 Zel hum nou anfal na malkaar
 In iene nakt; zel dat niet raar
 En koddig wees.

J A A P.

En staedig wyken?

H A R L E Q U I N.

Wel ja: maar ien rys zel jou kyken
 Hoe dat zyn Fōlk wil Mainteneer
 Ien sterke Buitewerk, zo feer
 As hum die in heb; zie, daar komme
 De Fyand al, om hum weēromme,
 Daar uit te jaag; daar klop s'hum Doot
 Wat dunk jou nou, bin hum zo groot
 En dom gek niet; as al die Spanjer
 Die by *la Moth* was? zek reis kanjer
 Wel teug Don Jaap? had ze keblyv
 Uit die kwaad gat, zē had hum lyv
 Dan ooke alzo wel beware,
 As deet *la Moth*.

J A A P.

Wel, 'k moet verklaore,

Da gai met goede reden spreek:

'k Verwachte es niet. maorzeg, waor steekt

Ea Moth nau?

HARLEQUIN.

Wel dat 's rare! wete

Jou daar dan niete fan ien bete,

Daar jou ze een Officiere ben?

Dat geeft ze wondre, ik beken!

J A A P.

Verwonder au niet, gai moet weten,

'k Hai in de Kraygsraot niet gezeten,

Ke koem zoe uit 's Gevangenis.

HARLEQUIN.

Wel, datte dan wat andre is.

Kyk dan: daar leg hum an de Schelde,

Met ien groot Folke; kyk wat Felde

Dat hum by *Kerkehoof*, beslaan,

En *Berchehem*. zie jou hum staan?

J A A P.

Baja, ke zien 'em duidlaik leggen.

Maor Waol, wa droes es dat te zeggen,

Zie daar komt MARLBOUROUG an, met

Es Fyands Leger?

HARLEQUIN.

Wel, dan het

Monsieur *Boufflers*, mooi open hante,

In 't *Kasteel Ryss'le*; de Fyante

Doen wel dat zy hum zo ferlaat.

J A A P.

Da'eb de gants niet wel, main Maot:

Hy laot daor Volk genoeg veur blaiven;

Daor komt de PRINS EUGEEN 'em staiven

Met nog ien 'eij, daor trekke zai

Oever de *Leye*, 'oe komt da bai?

Da zal gewisselaik wa gelde,

Da zai zoe schierlaik naor de *Schelde*

Vqort trekken

J. P O O K S.
H A R L E Q U I N.

Mien jou dat?

J A A P.

Jao 'k wed.

H A R L E Q U I N.

't Is zo, hum wil *Bruffele* ontzet,
Maar hum zel wis bedrogen weeze.

J A A P.

Ik zau er 'artelaik voer vreeze.

H A R L E Q U I N.

O! ikke niet! Zie nou maar toe.
Zie jou de *Franfe Prins* wel, hoe
Hum al de stark Fortres bekyke,
Die langs de *Scheld* leg?

J A A P.

Wel, 'oe lyke

Zy 'un?

H A R L E Q U I N.

Hiel stark; ze is wel foldaan.

Zie daar; nou komt de Fyant aan,
Ze lyken of ze was vol Moete;
Maar hoe zel kyk die Arme Bloete,
As hum reis an de *Schelde* kom?
'k Wed dat hun foort zel trek weërom.

J A A P.

Bai Sant Adolf, daor gaon ze'er over!
O Waol! gai maakt es langs 'oe grover;
Ba da 's verzjeerd! ba, da es faats!
Zie iens wa maakt *la Moth*, 'en plaats!
Zie 'oe 'y waikt!

H A R L E Q U I N.

Wel, dat 's verbrufte;

Mòt hum niet wyk? hoe kan hum luste
Tot fechte heb? is 't jou vergeet,
Hoe ik jou zei, dat hum wel weet
Hum leefse en Folke te bewaren?

ROMMELZOODJE.

69

De Fyand zin maar Moordenaren
 As ons wou staan; hum weet men Heer,
 Hum heb geproef fan hum geweer:
 Hum smaak zo hiete! en zulke smaken,
 Kan niet meêr Franseman vermake.
 Zeg, kan ze jou ze nou befat.

J A A P.

Jao, zoe omtrent: maor 'oe komt dat
 Al 't Leger loept? doch 'k zau geloven
 Da zai Lui niet bai *Karrik 'Oven*
 Staon dorsten, om dat men 'un daor
 Licht had begraoven; es 't niet waor?

H A R L E Q U I N.

Wel neen myn Heer, jou prate ontzinte:
 Mien jou de Frans allien zou finte
 Op datte plaats hum Kerkehof?
 Neen, neen, hum weet'er betere of,
 Hum kan die over al wel krygen,
 Daar hum durft fekte: en dat is eigen,
 Nou an de Franse naturel.

J A A P.

'k Geloofs es oek, maor, zau't dan wel
 Geweest zain, da zai gingen vlieden,
 Om da's bai *Berchem* oek geschieden?

H A R L E Q U I N.

Dat zy hum lyf berg, noem jou weêr
 Dat hum gaat flugt; dat 's weêr verkeer
 Van jougepraat: is jou vergeten
 Dat ik al twie maal zei? maar weete
 Jou waarom zy die post verliet?
 Dat isse alliene maar geschiet,
 Om de Fyante te behouwen;
 Zie dat is, *Berg hem*; anders zouwe
 Het ommers weez, wy *Berge ons*;
 En dat 's niet *Berg hem*, „ die Mal Gons
 „ Van Officier, ze laat ze hangen,
 „ Hum lykt wel gek!

J A A P.

J A A P.

Aizie! daar vangen

Zai na ik 's wel beschauwen kan,
Omtrent wel vaiftien 'onderd Man.

H A R L E Q U I N.

Ze lykt dat jou ze wat wil plagen.
Gefange is betre, as dood keflagen;
Nou ken ze as jy, de Leev behou.

J A A P.

Maor nou van *Gaveren*?

H A R L E Q U I N.

Wel nou;

Dat hebben zy ook *Gaaf* gaan maken,
Feur de Fyande, om deur te raken.

J A A P.

Wel da en es nau immers niet,
Als gai mai 'ebt gezegt, geschied:
Gai zaide mai, de Franse zaude
'Aor voor de *Schelde* staonde 'aude.

H A R L E Q U I N.

Wel doen ze niet? maar miene jy.
De Andere? ik mien, deuze Zy.

J A A P.

Da es wa anders: maor dat 's aordig!
Ai zie tog iens, hoe suel en vaordig
Den *Bayervorst* zain Kraom daor pakt,
En met zain Volk naor *Monz* toe fakt:
Ik miende da men zou beletten
Aon MARLBOUROUG, *Brussel* te ontzetten.

H A R L E Q U I N.

Wel, ja dat isse waar men Heer;
Hum het daar fan, zie dat niet! eer;
Hier falt ommers niet teug te praten;
Hum het de Stad al eër ferlaten,
As daar de Fyant kwam omtrent.
Ze kan niet denk, hoe dat jou bent

ROMMEL ZOODJE.

71

Zo flekt, dat jou dat niet befatte.

J A A P.

Vergeefes mai. Maor zegtiens, watte
Bediet dat, dat 'ai achter laot:
Die zeffien Stukken, wyl' y gaot,
En vier Mortieren.

H A R L E Q U I N.

Dat's per gratie:

Zie zo bestaat ons Franse Natie;
As hum fertrek, hum bin beleefd;
Hum altyt wat ten beste geeft:
De Fyand heb hum licht fan doene:
Jou ken ommers de Frans Fatsoene
Ook wel, as jou hum heb kediend.

J A A P.

Dat's waorheit: doch 'k zag nimmer, Vriend,
De Fransen ooit ien Dorp verlaoten,
Of altaid droegen de Soldaoten
Wat met zich.

H A R L E Q U I N.

Had hum ze ook gewin?

J A A P.

Wel jao.

H A R L E Q U I N.

Dan dat wat andre bin.

Diet watte win, môt ook ien beekje
Heb feur hum moeite. maar hoe keekje,
Daar zo myn Heer, waar ziet ze naar?

J A A P.

Naor niets. Ik tel de Dode maor,
Die daor *Brussel* neder leggen.

H A R L E Q U I N.

Wil ik ze jou de tal reis zeggen?
Daar zin maar acktien hondre, en
Nok akt hondre gevangen ben.

J A A P.

Zochad ik 't oek al afgekeken:

Maor

Maor zie, de vyanden die breeken,
 Daor weder op; daor trekt EUGÉEN
 Weêr met zyn volk na *Ryffel* 'een;
 Daor zie ik 'en alweêr Sapperen,
 An 'et Kasteel. 'k Zie, daor vereeren
 Zy aon *Boufiers* de Tyding, van
 t'Geen da zai deên, met steenen an
 't Relas daor van, net vast gebonden,
 Zo warden 'em die toegesonden;
 En zonder schai an Boden loon.

H A R L E Q U I N.

Wel dat kom ook waraktik schoon!
 Zie jy hum wil die niet veur niete;
 Dat zel jou nooit fan Franse ziete,
 Hum betaal met Granaat weêrom;
 Nou, zel EUGÉEN te kort niet kom.

J A A P.

Maor zai 'ai nou nog niet begeere,
 Met Held EUGÉEN nau te Accordeere,
 Eêr da 'ai Kraygsgevangen raokt
 Met al zain Volk?

H A R L E Q U I N.

Don Jaap, dat maakt
 Jou al te slegt: noem jou hum Helte,
 Ien Kaarle die *Boufiers* zo kwelte:

J A A P.

Baja, da es met recht en reên,
 En na behoren, zo ik meen:
 Maor 'oor! *Boufiers* ('t es 'em geraode)
 Daor laot 'ai 'elder de Chamaode
 Op Tromm'len; daor ward nau 't accord
 Gesloeten; en daor ward ien Poort
 Al ingeruimt; daor trekt 'ai 'eene,
 Naor Vrankeryk: maor kyk! met eene,
 Trekt MARLBOUROUG, dien Held, naor Gent;
 Zie, zie iens meêr, 't es al berend!

H A R-

ROMMELZOODJE.
HARLEQUIN.

73

Wel Heer Don Jaap! ze mòt bekenne,
Ze lykt of jou niet droevig benne
Om *Ryfs'le*, om dat groot ferlies.

J A A P.

Ba neè.

HARLEQUIN.

Wel, dat is zepre fies.

Hoe kom dat jou ferkeer zo prate?

J A A P.

Ik mien de *Spaonse* te verlaten;
En straks te gaon in STAOTEN dienst.

HARLEQUIN.

Wel dat, dat kom heel onverfienst!

Waarom wil jou van onze dwalen:

J A A P.

Om da de Franfen niet betalen,

En da wai laiden groot gebrek

HARLEQUIN.

Wel, wel, Don Jaap! wel word jou gek?

Heb jou de Gelte niet gekyke,

Dat *Boufiers* meè met hum gelyke

Uyt *Ryfs'le* nam; wel dat komt schoon:

Daar staat op, PRO DEFENTIOON

URBIS ET PATRIA: ze is bonne,

En wel gemaak, fan Oud Kanonne;

Ze zel ze jou daar meè voldoen.

Ei Heer Don Jaap, hou jou fatfoen.

As die Geld kom in Frankeryke,

Ze zel al jou betaal gelyke;

Jou zel dan hebbe gien gebrek.

Ze bid jou, wil tok niet fertrek.

J A A P.

Nien Waol; da Geld zau ik main leven

Op gien plaots weten uit te geven;

Het is in main oog ook te vals.

H A R-

J. P O O K S.
H A R L E Q U I N.

Wat zek jou daar? de droes mot hals
En bien jou breek! is dat fals Gelte?
In Frankeryke wy 't wel stelte
Met de Pampiere; en dutte is
Nok Kooper: en dat is kewis
Veul betre affe iffe de Pampiere.
Maar wil jou niete blyve hiere,
Zo brui dan heen, en laat feur *Gent*,
Jou doote skiete, domme F'ent;
As jou niet affe wy, begeere
Jou Lyf te hou met retireere,
Loop helpt de Fyand. maar 'k zel fwyg;
Ze zel ze tok de *Gent* niet kryg.

J A A P.

We zellen al, sjallottig Waaltje;
Neem jy aan *Ryffel* maar ien staaltje,
Van 't geen wy keunen: loof me vry;
Wy willen nooit, of 't geen dat wy
Ooit willen, dat zie je ons uitvoere.

H A R L E Q U I N.

Zebin, perdu! dat zin de Boere,
Ze kenze hum nou aan de spraak.

J A A P.

Die ben ik toeh Beplakte Snaak;
Men zel het jou rais an doen kyken
Hoe dat we zellen weg gaan stryken,
Met *Gent*, (dat's vast) al wast dat daar
Jou hiele Leger binne waar;
En als je ziet dat wy het winnen,
Zo plak het dan met ien maar binnen,
Jou Kas: en loopt daar meê rondom
In Vrankryk, swetzen, Bloed! Maar kom
Hier nooit niet weêr. dag: laat jou raaden.

H A R.

HARLEQUIN.

Ze loofze wis in de ongenaade,
 Fan al de Goôn, geboren ben:
 Ze wete niet, hoe dat ze ken
 Zo dom weez, datze niet zage,
 Dat ham de Boer was; daar ham frage
 En spreek, altyd zo dwarze was.
 Hoe komme ik over al te pas!
 En dat is nok wel de aller boofte,
 Maar 't isse nok feur my ien troofte,
 Dat ik op kant fan Frankryk staat.
 Adieu jou Land, feur my zo kwaat;
 Jou mag ze wel ferzekre wezen,
 Jou zel my niet meêr zien na dezen:
 En, of daar al ien and're kwam,
 Die myne Naam en Klied, an nam,
 As deed feur deuz, laat jou die Guite
 Niet meêr bedriege; ik schei'er uite.

Nodig Nabericht.

Zie hier het laast' van 't boertend Helden Dicht
 Gy Lezers, dat ik ooit meen uit te geven
 Op me eerste en tweede *Harlequin*; 't had licht
 Niet uit gekomen, wierd ik niet gedreven
 Om u te tonen, hoe één, die zyn leven
 Licht niet en wist, wat dat de *Kunst* verricht,
 Al twee maal, op myn *Tytel*, heeft geschreven,
 Met kreupele *styl* en *trant*, die gants onriltig,
 Ja 't *Heilig Woord* (wie zou'er niet voor gruw-
 wen!)
 En *Godheit*, zelv schynt in 't gesicht te spuu-
 wen.
 Daar ik niet weet dat ik ooit, *Raad of Kerk*

Te na koom, met myn Scherffende Gefangen,
Die 'k staåg, naar 't Heil van 't Vaderland haaf
gangen

Bestuurde: en dit was 't Oogwit van myn werk.

K L I N K - D I C H T.

*Ter gedachtenis, van het Verjagen, van het Fran-
se Leger, uit hun Sterktens langs de
SCHELDE, door de Zeegen-
haftige overtocht, van het*

BONDGENOTEN HEIR,
Over die Rivier by OUDENAARDE.

Derwaards aangevoerd, door de onvergelykelyke
Generaals van het zelve Leger, Als; Den
PRINS en HARTOG van MARLBOU-
ROUG, den PRINS EUGENIUS van SA-
VOYEN, en den GRAAF van TILLY.

Op den 27. Novemb. 1708.

W At Helden glans! schynt zo vol Glori, dezen
dag
Myn Cliö in 't gezicht: en zengd, vol doodse
wonden
Het hart der Heirmacht van Louis, aan eenge-
bonden (de lag?)
Met Sterkte op Sterktens, daar het langs de Schel-
Wie brak dien keten, van Bourbons verwaand
ontzag
Daar 't Brussel ons meê dacht te ontrukken? wie
bestonden
Dit kraaijend Leger, (eêr, omtrent die plaats ge-
schonden,)
Zo stark Omgraven, wech te jagen, zonder slag?
't Was

't Was *Marlbourog!* *Eugeen!* en *Tilly!* 't pulk
der Helden,
Myn Cliö; die, den Haan van Vrankryk, alle
Velden

Doen ruimen, daar de Zon hun schitt'rend zwaard
beschynd.

Laat u dan 't vluchten, van die Snorkers, zo
vermetel!

Geen wonder zyn; gy zult onz' Heldenking,
den Zetel

Nog om zien hakken, daar Louis, reeds op ver-
kwynd.

NOTIFICATIE,

Op het voorgaande Klinkdicht.

MEn zal op Saterdag, den eersten van December,
 Ten nadeel van Louis en Beyervorst, vol zwier
 Op 't Schouwburg, 't TREURSPEL (in het
 laatste van November
 Geschied voor Brussel, en ook aan de Schelde) hier,
 Tot Berge in Henegouwe, op 't droevigste vertonen:
 En na het zelve dan, de wyd vermaarde KLUCHT,
 De Loop in 't Leger van Louis zyn kleine Zonen,
 Of Ryffels vreugden, en Boufflers zyn droev gezucht.
 En tussen beide, zal Vendôme een Treurzang zingen:
 En Graav La Moth, gestaag gebeukte sprongen sprin-
 gen.

*Precys met de Belegeraars van Brussel op
 't Tooneel.*

CLIO'S HELDEN-ZANG

Over het inneemen van de sterke Stad en het Kasteel van Ryssel Belegerd op den 12 Aug: en veroverd als de Stad op den 25 Octob: en het Kasteel op den 10 Decemb. 1708.

Door het beleit 'der Alderdapperste Veldheeren
FRANCOIS EUGENE DE SOISSONS,
Prince van Savoyen enz: en JAN WILHEM
FRIZO Erf-Stadhouder van Vriesland. enz:

MYn Cliö volgt met lust, de Helden met haar
Lied;

Zy toetst haar lage Stem haar hoogten; om dat niet
Van 't geen dat zy vermogt zou achter wege blyven;
Had ze ooit een ruime stof om Helden-dicht te
schryven,

Nu heeft ze een overvloed; dies zingt zy wel te moed
Maar vol ontsag en vol eerbiedigheden. Hoe
Den schrik van Vrankryk, Held! EUGENE des Was-
reldswonder

Die niet als Bliksemtaal en Doodelyk gesonder,
Uit Koop're Monden van zyn Oorlogslengen
spreekt,

Wen hy, de Benden van zyn 's Vyands Heermacht
breekt,

Op't Slagveld daar Beloon' hem, ziet zyn Helden-
daden

Verrichten; en zyn Hoofd met varse Lauwerbladen,
Door zyne Sabelfneê, van 's Vyands Kop gefnoeid,
Versieren dag op dag: of dat hy onvermoeid,

De Dood, voor Bloodaards zo verschrikk'lyk!
durvd trotseeren

Wan-

Wanneer hy Stede ontset of Steden gaat verheren:
Hoe sterk, hoe wel bezet, hoe wel verdedgd, hy
Streevd door zyn Dapperheit die Zwaarigheên voor-
by,

En doet dus, meêr en meêr, zyn Helden-Luister
brallen

Op 't afgestreden puin, van 's Vyands trotse Wallen;
Daar hy met eigen hande, in weêrwil van 't geweld
Der strydb're Vyand, vast, zyn Zegen Standaard steld:
ô Wonder onzer tyd! 't moet alles voor u buigen
Waar dat uw Heirbyl lêft: 't ontbreekt aangeen
getuigen

Wat dat uw moed, en kracht, en Krygskunde al ver-
mag;

Gants Vrankryk brengt hier toe zyn Helden voor
den dag,

Die 't puik haar 's Krygsmacht, ooit als Leger Hoofd
geboden:

Wie zal zy tellen, die niet Schaamrood is gevloten,
Gekluisterd of geveld; door 't over zwaar gewicht
Der slagen, die uw Arm al strydende verricht?

Men zie zelv, in het hart der Koninklyke Loten,
Gesproten uit de Stam van, Lodewyk den Groten;
Men zal, daar in door 't punt van uw verwinnend
Staal

Alle Eeuwen zien gesneên, uw Lof en Zegenpraal
Op haar, ten top gevoerd. ô Heldenpuik! wie is er
Die ooit min dreigde als gy den wie trof ooit gewisser?

Gy and're Theseus en Alcides onzer Eeuw!
Een groter Lyvsieraad als een Numid'sche Leeuw
Zyn bôl gemaande Vacht, past om uw' strydb're Le-
den:

Gy wint, om 't Prins'slyk Lyv na waarde te bekleden
Zelv Gulde vliezen, daar u 's Keizers Arend voerd!

Die, met zyn snel gezicht en scharpe klauw vast loerd
Om zyn rechtmatig aas, hem al te schelms ont dragen

Weêr uit den wreede Poot der Gaulsche Beer te jagen;

Vergeeys verdadigd hy, voor hem, die schoone Beuit

Die gy met Speer en Dolk hem, wringt ten naag'len uit,

In weêrwil van een drang van zyn Manhafte Helden!

Die vruchtlooz, voor uw Vuist, hen fel ter weere stelden.

Schrik, schrik Bouffers! die sints 't gevecht by Ek'ren, als

Vergeten hebt geleevd: wat wierd u, op den hals Geladen van Louis? zoud gy de sterke Wallen Van Ryffel, wyl 't u Vorst begeerde, voor het vallen

Behoeden, en onz' Helde uit zulk belang weêrstaan?

Of vongt ge uit Heldenaart die zwaren arbeid aan, Om hen, dat Puik-juweel der Steden! te beletten Weêr aan het Hoofdsieraad, Vorst KARLS Kroon te zetten,

Daar 't zo verraderlyk was eertyds nitgescheurd? Of, wierd ge alleen van zo veel Helden nitgekeurd Om't zwaar gewichte, van EUGEN en FRIZOOS Degen,

Mede op 't verstaald Balans uw 's Beukelaars te wegen?

Uw Arm was veel te zwak voor zulk een zware last!

Vergeeys hield gy zo langs 's Stats Leli Schild zo vast,

Om haar niet uit den Hof van Vrankryk te snoeien;

Op dat, die Eed'le Plant weêr heerclyk zou bloeien

In de Oostenrykſe Tuin ; gezuiverd in 't geheel
Van vuile vlakken , daar 't beſmett'lyk giftig geel
Der Franſe Lelyen haar ſchoonheit meê beſmetten
En... Maar wat zwym'ling wil myn Clïo nu
beletten

Dat zy haar Zang vervolgd ? Wie ſtoord die vreug-
de , ai ſpreekt

Myn Waarde ? zeg 't , wat is 't dat zo gezwind
verbleekt

En met een Doodskleur vervd , u Kaakjens , die de
Rozen

En 't Eêlſte Purper dat ooit Tyrus baarde , in 't
blozen

Flus tarten ? ach ! waar is die alderſchoonſte Gloed ,
Vervaren ? waar 's dien Gloor , nu van u eerſte moed ,
Daar gy , der Helden Moed en Daân , meê woud be-
ſchryven ?

Help my , ô Hemel help ! haar Leden die verſty-
ven :

Haar blanke Boezem , zo vol Aad'ren' heen en weêr
Doorſtrengeld als het ſchoonſte Albaster , heeft
niets meêr ,

Van al de Schoonheit ; 't werd , (helaas ! ik ga ver-
loren)

In 't ondooraderd Wit van Elpenbeen herboren .

Ween , ogen ween ! ſtort al uw brakke traanen uit
Die ge in den omtrek van uw droev gemoed be-
ſluit :

Dring al de parſſen aan die u tot ſchreijen parſſen :
Ontboei 't benaauwde hart , met een veel droever
knarſſen

Der Tande , als Promotheus om de onvordraag-
b're pyn

Des Gieren beter floeg ; 't wil uit zyn Kerker zyn :
Grypt toe bevreesde hand ; wilt voor dien greep
niet beven

Gy... ach! myn Cliö zucht! myn Ziel, herhaald
ge 't Leven,

Daar Atrops reeds had, op uw waardig hart gemikt?
Spreekt, Uitverkoorne spreekt? wie is 't die niet
verschrikt

(Zwyg flaauwe Stem. neen spreekt,) wanneer hy
flechts hoord noemen

Het zylyk woord, vergift? wie dorst zich ooit
beroemen,

Dat hy, dat werktuich, dat uit alle gruw'lykheên
By een gekneed is, en, uit de afgrond van beneên

Door Pluto is gestrooid, het eerste dorst hanteeren
En, aan den Hel ten dank, vol wreedheit ging ver-

eeren

Die brave Zielen, die dien Godvergeten hand

Des Levens draad afkorte in 't barstend ingewand?

Gy niet Fabritius; gy hebt nooit door die wegen

Der snoodste Moordery behaald, uw grootste Ze-

gen

Op Pyrhus, toen zyn Arts u aanbod, hem te doôn

Door vuil en boos vergiv, voor zyn geeïste Loon:

Gy vloekte den verraâr! gy wilde met die schan-

den

Epirens Heirmacht niet verwinne; en door zyn
handen,

Uw Ed'le Vyand niet vermoorden, Edel Held!

Maar gy hebt Pyrhus, zelv 't verraad en schelm
gemeld.

ô Onuitwis're deugd! ô Boosheit waard gelaf-
terd!

Ach! hoe is 't Christendom, zo verre nu ver-
basterd,

Dat het, door zulk geweer, zyn Zégentékens
zoekt?

Zyt gy er oorzaak van, Wanschefsel, lang ver-
vloekt?

Vervloekte Barnardin! (ik vreez, men zal my schel-
 den,
 Dat ik, dien schelm zyn naam en heilloozheit, durv
 melden,
 Die Eeuwige, als den naam der Stichter van den
 brand,
 In 't wonder Tempelwerk te Ephesen, aan een kant
 Diend wech gesmakt te zyn.) ô schand der Pre-
 dikheren,
 Dorst gy, die gruw'lykheit de Christenheit eerst
 leren,
 Toen gy, 't Hervormde Brood in Christus Lyf, in
 't spog
 Der vuilste Add'ren, en in 't giftig Draken zog
 Gingt dopen, om daar mee (zie hoe myn Leden
 beven
 Nu ik het meld!) uw Heer en Keizer te verge-
 ven
 In zyne Goddienst? Hy, die plechtelyk niet wacht,
 Als Troost en Zalichheit, wierd wreed'lyk omge-
 bracht
 Door uwe hande en list. Dus is het Hoofd van
 Romen
 De Zevent' Henderik erbarm'lyk omgekomen;
 Door 't giftig Christus Lyf, is 't Christ'nen Hoofd
 vergaan.
 ô And're Judas! dorst gy, dus uw Heer, verraan,
 Ter gunste van de boofte en smoodste aller Men-
 schen,
 Dien Miltende Gibb'lic, den Hartoch van Floren-
 sen;
 Die 's Keizers toorn, geterd had op zyn hals ge-
 haald,
 En, wis zou, zonder u, zyn voor dien hoon be-
 taald?

Dus weet een booz gemoed, een wreede hand te vinden,

Om, voor een tyd, de knoop der Straf, die dreigd, te ontbinden, (Bloed.

Ten kosten, van het schoonste en cëlste harten
Was hy, uw voorbeeld, daar gy Gallen, die 't gemoed

Zo bitter is als gal, die List hebt uit gezogen,

Om, met Venyn, in plaats van 't Zwaard, te O-relogen,

Wanneer 't verkeerde recht, dat gy bezit door List,
U, door een Helden Arm, Rechtvaardig werd betwist?

Of, heeft * Lojolaas Zaad, dat ge u ten laster koefferd,

Uw snoodheit eerst'lyk, in dat schelmdom opgevoesterd,

Toen 't deze Helse Les dorst schryven? 't Staat elk vry

De Ketteren, of, die zich aan der Kett'ren zy Vervoegd, te doden; 't zy door 't Zwaard of door vergeven

Hier door leid men zyn Ziel op 't spoor van 't Eeuwig Leven.

Wie zwymeld niet van angst als hy die Reeg'len hoord,

En de oorzaak, van de vierde en Groote † Hend'rikz' moord?

Ach! zyt gy Wreedartaars, noch van 't Aardryk niet gebannen?

Neen: leev; recht by Louis een School op, om Tyrannen

Te kweken; maak uw Vorst daar van het Opperhoofd;

* *Ingnatius Lojola Stichter der Jezuïten order.*

† *Hend: de IV. K: vt Vrankryk.*

En laat hem roemen, dat hy Helden, wreed be-
roofd

Van 't Zalig Leven, door uw Godvergeten von-
den:

Ja roem, dat gy den tweden † Karel, hebt ge-
zonden

Ten Grave, en kwynend' van den Spaanse Troon
geschopt:

Roem, dat gy, aan Boufflers, 't vergiv daar gy
meê popt,

Gefchonken hebt, om 't dierbaar Leven af te sny-
den,

Der Helden Held EUGÈEN! den roem der Hel-
den tyden!

Dit zal, ó snode, die zo veuig zyt als uw Land,
Schoon gy er roem opdraagt, den Nancev; tot
een schand,

Der Jezuiten, aan alle Eeuwen voort gaan mel-
den.

En, zoekt gy, dus te treên ter Heirbaan van de
Helden,

Verwatene Boufflers? of hebt ge, om Orleans

Te wreken, van die groote en Zeeg'ryke Oorlog-
kans!

Die hem EUGÈEN, zo groots! heeft voor de vuist
ontdragen,

Toen hy, hem voor Turin, heeft uit het Veld ge-
slagen;

Daar hy, tot de Oogen toe met Starktens, leige-
dekt,

Dit Heillooz werk bedacht, dat al uwe Eer be-
vlekt,

Met zulk een Laster, die u Eeuwig aan zal kie-
ven?

En, is die Wreedheit, van zyn Vad'ren, noch ge-
bleven

† Karel de II. K: v: Spanjen.

By dezen Orleans? die om hun bitt're haat
Op 't braav Bourgonjens Huiz, hun Koning Ka-
rels staat,

Ook zochten door Vergiv geheelyk te ondermynen,
Door 't Moorden van zyn Zoons; twee Edele
Dauphynen,

Louis, en Hertoch Jan du Tours, die naauwlyks,
an

Jacoba, de eenigste, en braavste Dochter van
Graav Wilhem, Albertz' Zoon, en Margareta,
Zuster

Van Jan den Bourgonjon, Gehuw'lykt was. Goôn!
rust er

Die Vad'ren snoodheit noch (wie had zulks ooit
gedacht!)

In 't Krooft van Orleans? doch, wie zag ooit 't
Geslacht

Der Gieren, Heet na Bloed, in Adelaars veran-
deren?

De Tak lykt staag de Boom; en Boom en Tak el-
kanderen.

Maar hoe ontstelde Geest! waar werd gy heen
geleid?

Waarom die Gruweldaân! dus verre uit gebreid?
Daar gy Boufiers alleen, moest in het Aanzicht
wryven

Wat vuile Laster! dat hem, Eeuwig by zal bly-
ven.

o Schandvlek! die de schande uw 's Landaards
meêr vergroot:

Waarom stond gy door Giv naar, Held EUGEN,
zyn dood?

Waard gy bevreesd, dien Prins, te treden onder
de Oogen,

Lafharte Hoofdman? zeg 't? waarom dan heen
getogen

Naar Ryffel, en u zelv, in Lyvs gevaar gesteld?
 Of wierd u, 't vreezbaar Hart, niet eêr door vreez
 bekneld,
 Als toen ons Heir, zich voor die Stad had neêr
 geslagen,
 En FRISO, en EUGEN, elk op hunn' Zegen-
 wagen,
 Rondom met rookend bloet, van Vrankryks-bloed
 bespat,
 By Oudenaarde, door hunn' kling gestord, de Stat
 Beschouden van na by, om u fluks aan te grypen?
 Of, wist vermetelheit, u de Ooren toe te nypen
 Dat gy, de Daden van EUGEN niet hebt gehoord?
 Of had gy staat gemaakt, dat, na dien Prinsc Moord,
 't U moog'lyk had geweest die Velling te behou-
 den?
 Ô Snode Grond, daar gy, dien hoop zo booz op
 bouwden!
 Doch 'k twyfel nu, of gy, 's Mans Daden hebt ge-
 kend;
 Dit zynze; schoon gy had uw List volvoerd, aan
 't end
 Van 't schone Europa, zou' zyn Helden naam noch
 Leven.
 Die u zou, als het Hoovd van Hagars Zaad, doen
 beven
 En schudden, voor den drang der slagen van zyn
 Vuist;
 Zie Schanderbech, in hem; zynæ Arm is noch be-
 gruiſt,
 Ten Zegenteken, met het Bloed der Ottomannen,
 Of, anders ziet ge in hem, die temmer der Tie-
 rannen!
 Een andere Gonzaal de Grote, die vol Moed!
 Hesperien weêr heel herstelden; en het Bloed
 Zyn 's Vyands, gudsend langs de Oever heen deed
 zwalpen,

Dier stromen, die, de hoge en Hemel t'orsende
Alpen

En 't Appenyens Geberchte, als Baarmoed'ren, al-
leen

Op tellen; of gy zoud hem, Wreedaard! als voor-
heen,

Den Hartog Albert, Zoon van Frederik, de Twe-
de

Keurvorst van Saxen, zien door zyne Sabels snede,
't Verheerde Oostenryk herstellen, en 't gants vry
Ontbinden, van de Ongaar zyn wrede Slaverny,
Daar 't onder lag gedrukt: van daar, zou hy zich
spoëijen

En klinken, Neêrlands Hals, uit de opgeworpen
boeijen,

Der Franse Dwinglandy, door 't slaan van slag op
slag,

Daar hy de Lenden meê, van Vrankrykstaai ont-
facht,

In drukte. Voor die Daân wierd de Eernaam hem
gegeven

Van ^{de} Keizers Rechterhand; hy voorts in staat
verheven

Tot eerste Krygshoofd van het Roomse Keizer-
ryk.

Ziet, in die Helden moest ge hem aan doen te ge-
lyk,

Wier Daden; dat we, alleen in hem, zien Heer-
lyk blinken,

Had gy in, Lethis Kolk, hem willen neêr doen
zinken,

Om zyne Ziel om hoog te plaatsen, daar 't ge-
starnt

Des Bliksem dragers, aan der Hem'len Daken barnd,
Wiens Bliksem strale EUGEN, uit zyn gevreez-
de ving'ren,

U wist, met zulk een kracht! in 't Aangezicht,
 te sling'ren,
 Dat gy, beneveld door die heete glans en gloed,
 De neêrgebeukte Wal, vast ruimde, voet voor voet:
 En, eindelyk geheel, moest in zyn handen geven.
 Maar, 't had u eens gelukt, dat gy, dien Held,
 om 't leven
 Gebracht had, door een List zo schandelyk, als
 wreed;
 't Had u geen nut gedaan Boufiers; ò neen, neen,
 weet;
 Uw Wederstand, hoe groot! had eind'lyk moe-
 ten vallen;
 Want gy zoud na EUGEN, noch zien voor Ry-
 fels Wallen
 JAN WILHEM FRIZO, 't puik, van Neêrlands
 Helden Bloed!
 Wel jong van jaren, maar al oud in Mannen Moed;
 En, in de Lessen van de Krygskunst, zo ervaren,
 Dat zyne Jeugd, verstrekt den toets der hoge Ja-
 ren,
 Van de Oude Helden, en het Heldenryk Geslacht,
 Dier Ed'le Prins! die staåg, de Wrevelmoed en
 Macht
 Van Spanje en Vrankryk, naar den Hart Aâr dor-
 sten steken.
 Dien Prins, in wie, de Daân van al zyne Oud'-
 ren spreken,
 En 't Edelste Juweel is, aan dat Helden tal,
 Was dan, noch Mans genoeg geweest om, Ryffels
 Wal,
 Der Stat en van 't Kasteel, uit uwe hand te bre-
 ken;
 Om sel, op u, den Moord der Grootste Held, te
 wreken:
 Ja, hy zou, om dien smart, die hem, zo droev
 en teêr

Geraakt zou hebben; als GRAAF WILHEM de
 Eerste, eêr
 Den Franfen Koning Philips, deed fidderen en be-
 ven,
 Toen hy, Langs 't Helden Spoor het Strydpark
 op ging streven
 Naast Eng'lands Legerhoofd, hem * Ryffel, Brug-
 ge en Gent
 Ontrukten met zyn Zwaard, toen 't Jaar by na
 ten end
 Gelopen was: en vol verlangen en begeren
 Tot Helden Daden, 't Jaar † daar aan, ging o-
 verheren
 't Onwinn'lyk Doornik; en Sint Omarz' Voor-
 ftat door
 Zyn Overwinnend Heir verbranden; Gifne, voor
 Het meerendeel bedurv; toen Calais ingenomen;
 En met dien zelve Macht, het alles, op de zomen
 Van Vrankryk, ja geheel tot Atrecht heeft ver-
 woest.
 Dus zou hy... Neen, dus zal dien Jongen Prins,
 een Oest
 Van Zegen Tekens, uit den Kroon van Vrankryk
 maaijen:
 En de Aspunt, van Bourbon zyn Monarchy, ver-
 draaijen;
 Die reets al wankeld, in zyn opgefcheurde Naav,
 Tot Heil der Bontgenooten en 't Vaderland. een
 Gaaf!
 Die ons, met Ryffels val, den Hemel voor gaat
 spellen.
 In welkers Vefft men, voor Verweerdens op kon
 tellen
 Ruim veertien duizend Man; die, door een zeven
 tal Van

* Anno 1213.

† Anno 1214.

ROMMELZOODJE.

93

Van Leger Hoovden, tot verweringe, over al,
Op 's Statz' gevreezde en schier onwinb're Beu-
keryen,

Staåg wierden, hier of daar, daar 't neefte was te
lyen,

Van 's Vyands storm gevaart, tot slyden aange-
bracht;

Om, 'was het mogelyk geweest, door al die Macht,
Oms Triompherend Heir te schutten, in het winnen
Van Vlaand'rens Pronkjuweel. Ô Stat! die 't Hart
en Zinnen

Van Lodewyk, nu hy, vol Luifler u hersteld
Aan KABELZ' Rykskroon ziet, tot scheurens toe
bekneld.

Wat heeft Bourgonjen niet met Berry, ingespan-
nen

Tot 's Statz' behoud? toen zy met honderduizend
Mannen,

Zich neder sloegen langs de Schelde, en, zich daar
Zo sterk begroeven, dat een ander, naauw'lyks
haar,

Als onze Helden, op het Lyv had durven ko-
men!

Hier door, was by na, aan 't Beleg'rend Heir be-
nomen,

Den hoop der toevoer, die 't van doen had, in 't
Beleg:

't Welk langs Oostende toen gebracht wierd; maar,
dien Weg

Zocht Graav Vendôme, ons met, de Dammen
door te steken,

Zo toe te sluiten, dat m' uit nood zou moeten
breken,

Dit zwaar Beleg, door ons, ten einde schier ge-
bracht.

Aan de and're zyde rukt, Keut Beyren, met
een Macht, Voor

Voor Brussel, van omtrend de vyvtien duizend
 Koppen,
 (Na dat Vendôme, aan ons, den toeweg niet kôst
 stoppen,
 Die men met Schuit en Boot, noch op Oostenden
 had
 Langs Lessingen,) op hoope, om door 't Beleg dier
 Stat,
 Het Bondgedoten Volk, van Ryffel af te rukken:
 En, om dien Aanflag, meêr na wens te doen ge-
 lukken,
 Bestormd hy negenmaal op eenen Nacht, 's Statz'
 Wal;
 Die, door de Dapperheit der Dapp'ren Heer P A S-
 C A E,
 Gebieder van de Stat, vervolgens, zonder vruch-
 ten
 Vereideld wierden. Hier, hier zweevden de on-
 genuchten
 Der Razernyen en Verwoedheên, onder een;
 De Wrede buik der Dood wierd, met een onge-
 meen,
 Doch Bloedig Moordbanket, tot barstens toe gela-
 den;
 Hier kon de Bloeddorst, haar bloeddorstigheid ver-
 zaden,
 En zuipen zich, aan 't Bloed der Neêrgevelde zat,
 Zo wel van buiten, als van binnen in de Stat.
 Den Beyervorst, op 't laast vermoeid van duste
 slyden,
 Ging voor een wyl, zyn volk, gematst, ten rust
 geleiden;
 Van zints, den and're Nacht, met meerder Macht
 en Moed,
 Een feller Storm te doen: om, 't kôsten hoe veel
 Bloed

Het kosten mocht, de Stat, door zyn Geweld te dwingen.

Maar, naauw'lyks had hy Aâm gehaald, en tot 't bespringen

Der Stat, zich toegeruft; of straks ontfangt zyn Oor

De droeve tyding! hoe het Franse Leger, voor Held MARLBOUROUG, EUGÉEN en TILLY, was geweken

Uit haar Verschanffing; ja! dat zonder eenig teken Van Tegenweer, zy hun, op de aankomst en 't gerucht (vlucht

Van 't Bondgenoten Heir, naar Doornik op de Begeven hadden: als, een hoop bevreesde Hazen, Die, op een Jagt gerucht, haar zelve zo verbazen! Dat zy, haar redding, voor des Jagthond z' scharpe tand,

Alleenig stellen, in haar vluchten; schoon de hand Des Jagers, aan de Zeel, zyn honden houd gekluisterd.

Dus wierd het licht der hoop, der Beyervorst, verduisterd, Door 't Brits', Hoogduitse en door het Neêrlands Helden licht.

En hy angstvallig, breekt 't Beleg op, vlucht en zwicht,

Voor die hy dacht, dat door zyn Aanflag, zonder zwichten,

In Ryffelz' zwaar Beleg (dat FRIZO vast verrichten)

Wyl hy genoopt wierd, na der Fransen vlucht, by Nacht,

Voor 't Deftig Helden Heir, 't Beleg, reets ver gebracht,

Met achterlating, van ruim achtien honderd Doden,

Te stake: en 't ov'rig Volk z' behoud , zo hoog
van noden!

Te zoeken in een Vlucht naar Namen toe ; eêr
dat

Hem , door ons Leger , ook dat eenigste open Pad
Tot zyne aftogt noch maar veilig , wierd gesloten.
't Gelukt hem : maar , met eene ook aan de Bond-
genoten ,

Dat zy , na deze tocht , voor haar vol Roem en Eer!
't Kasteel van Ryffel , na een kleine tegenweer ,
Doen voor de Sabels van EUGÉEN en FRI-
ZO bukken

Die slag! die zwaare val! zo vol van ongelukken
Voor Vrankryk , moest het Heir van Vrankryk zel-
ver zien

Als Ooggetuygen ; schoon ze in Macht van Oor-
logsliên ,

Maar niet in moedigheid , ons verre overtröffen.

Dit Werk vol Arr'beid , daar den Nancev op
op zal stöffen ,

En 't Stamhuiz van Bourbon gestadig knagen zal
Gelyk een Kanker , en als 't Voorspoek van zyn val ,
Wierd , in die tyd dat men Apollo z' Goude Stra-
len ,

Zag uit den Maagd , tot door den Schutter , ne-
derdalen ,

Heldhaftig uit gevoerd , trots alle zwaarigheên.

Vertel de wond'ren nu Boufers , die gy E U-
GÉEN

Zelv , voor de Stat aan u betroud , hebt zien be-
dryven ;

Men hoeft u , nu niet meêr 's Mans krachten voor
te schryven ,

Wyl gy die nu te wel door de Ondervinding kend:
Maar zwyg , hoe gy de Deugd , eens Veldsheets ,
hebt geschend ,

Toen

Toen gy, dien Prins zyn dood, woud door Ver-
giv gaan zoeken.

Vertel daar by met een , den roem , die aan den
kloeken

JAN WILHEM FRIZO, in den winst der
Stat behoord.

Prins MARLBOUROUG zyn Lof en TIL-
LYZ', die de Poort

Van Vrankryk z' Dwinglandy in Beuken en Ram-
myen,

Die zal wel, uit den Mond van Graav Vendôme
glyn,

En van de Prinzen van des Koningz' Huis en
Bloed:

Als de Edelmoedigheid , der Helden waardste
goed!

Niet, met haar Nederlaag ter neder leid geslagen.
Maar neen; 't is haar geen schand, dat zy er roem

op dragen,
Dat zy verwonnen zyn van Helden, zo vol glans!

Koom, Vaderlanders! Vlecht nou voor uw' Hel-
de een Krans,

Om haare Hoovden recht na waarde, te ver-
sieren,

Van de aller Edelste en de schoonste Pronk Lau-
w'rieren:

Laat Eeuwiglyk , dit Puik van, al haar Helden
Daan!

Tot een Gedachtenis daar in geschreven staan
Met Goude Versen! daar myn Cliö 's zwakke

Oogen
Reets, vol verwondering! voor staan als op geto-
gen;

En als verblind van al die groote Heerlykheit
Verstomd haar zwakke Stem; dat zy, haare arre-
beid

En Heldenmaatzang, doch onwillig, neêr moet leggen;

En kan niets meêr als Leev: Leev voor ons Helden! zeggen.

Ernstig en Boertige

BRUILOFTS-

E N

VERJAAR-GEDICHTEN.

BRILLIANT
WILLIAM GIBSON

Bruylofts Praatje ter Bruyloft van

JAN van HEEMST,

LAKWERK SCHILDER:

E N

MARGARETA FORTUIN.

Geëcht binnen Amsterdam, op den 24 July 1708.

ELk zoekt na Vrouw *Fortuin*: doch 't zyn de minste, die Haar vinde. in tegendeel gebeurd het dikwils, wie Haar nimmer zocht, dat zy die, zelv te moet komt lopen.

't *Fortuin* dat komt en gaat vaak, tegen wense en hopen,

Zy moet van wond're stof te samen zyn gesteld;

Want, wie dat gierig is, kend geen *Fortuin* als 't Geld;

De *Zé*-man, die de Kreits der Spiegelgladde baaren Doorvaart, noemt haar, Voorwind; de Landman ziet ze in de Aären

Van Goudgeel Koorn, of, in Pomone, en *Bachus* Oest;

De *Kreigsman*, ziet 't *Fortuin* eerst aan, als hy, als woest

Mach wyden onvermoeid, in *Menschen* Beene en Schinkels,

Vol wreedheit afgemaaid; de *Koopliën* die hun Winkels (rykt,

Met Lakens, styv van Goud of Zilver zien ver-

Verbeelden haar, dat Vrouw *Fortuin* daar meest
na lykt;

Doch ik, wanneer dat ik 't *Fortuin* zou moeten zoeken,

Indien ze hier niet was, ik zocht ze in kunste of
Boeken;

Wyl Wysheit meêr vernoegd als de alder grootste
schat.

Maar holla! lang genoeg; myn ernst die maakt
my mat;

't Zal beter zyn, dat ze in iets boertigs werd ge-
gellaagen;

Want hier zal 't boerten, meêr als ernstigheid be-
hagen.

Heb ik dan 't wezen van 't *Fortuin* niet wel ge-
gift,

Van Heemst? Je schud je Hoofd! hoe, heb ik 't nog
gemist?

Dat spyt me, *Jan Oom*, wacht; 'k zel 't nou be-
ter maken;

En eens bezien, of ik, haar niet op 't Hoofd zel
raken.

Zou ze ook van Yzer? Tin? of Koper zyn? of
Lood?

Kwikzilver? Steen? of Hout? zeg, isse klein of
groot?

Langwerpig? Vierkant? of van 't Ronde of van 't
Ovalen,

Of Bochtig? als het Lof dat jy wel placht te halen
Met zwart, ja pik zwart! op de Veugeltaafels, van,

(Je weet wel wie ik meen) 'k meen *Filipje*. of, is-
ze dan

Gelyk een taafel, met achtkante en ronde parke?
Of is ze in Neuteboom? Olyywerk? of in sterke

Vernissen of in Lak? nou lach niet! spreek een
woord;

Ei *Fantje* zeg 't me toch? wat *Bonsem*! help me
voord;

'k Word, by men zool! almoê van altyd mis te ra-
den:

Doch 'k geev het noch niet op. zeg, is 't *Fortuin*
gebraden?

Gekookt? gestooft? of, als een Hoengefrikasseerd?
Steekt m' ook 't *Fortuin* aan 't spit? of bakt men
't? of, lardeerd

Men haar gelyk een Haas? je schynt te watertan-
den:

Nou zal 't wel gaan. vind m' ook 't *Fortuin* in al-
le Landen?

Vind men ze ook tot *Buiksloot*? *Japan*? of is ze
op *Urk*?

Op *Java*? *Kudelstaart*? of, by den Groten Turk?
In *Spanje* of *Ruigenhoek*? in *Teksel* of in *Lap-
land*?

Woond ze ook te *Bilderdam*? of, leid zy, in de
Kapmand?

Spreek. is ze te *Amsterdam*? of, vindmen haar te
Tiel?

Je knikt en lacht! ja, ja! dat docht ik, by men
Hiel!

Zo zeper niet, dat ik 't *Fortuin* zo na zou vinden.
Maar nou: wie hoort ze toe, aan *Vreemde* of an je
vrinden?

Of jou? an jou! is 't waar? wel borst, dat docht
ik niet!

Dan zit zy, an jou zyde; en dat *Fortuin* dat, hiet
Margreta hier te Lande. in 't jouwe ook? wel *Karel*!
Hoor, die *Latyn* verstaan, die zeggen, 't is een
Parel:

Gelyk *Jan Goedbloed* zelv getuigd in 't kluchje,
van

De kwade *Grietèn*; want aldus spreckt daar die
Man. Die

Dé *Margaretaas*, die, die zyn niet wech te smyten
Om dat het *Paar'len* zyn; maar, 'k vreez ze zouden
byten

Wanneer ik, zulk een snoer van *Paar'len* om myn
Hals

Mòst dragen: neen, ik laat dat soort, zo kwaad
en vals

Lievst aan die kenn'ren, 'k meen de Latinisten,
blyven.

En ik, 'k zou ook niet graag daar Koopmanschap
meê dryven;

'k Zou vrézen, dat ik, haar niet lossen zou. Maar
jy

Myn lieve *Jan* Maat, daar is 't anders meê; want
by

Jou *Parel* vindje jòu *Fortuin*; en dat is voordeel.
Ik zou geloven, dat je zyt, van 't zelve oordeel.

Maar, weetje wat ik jou gelyk een vriend wil
raán?

Dat is, dat jy, met haar wat zachjes, om moet
gaan

Wen jy haar wech lecht; en, als jy er jou Juwe-
len,

Als Hààr naald, die jy, haar voor lang zagt toe
te delen

Vereeren zult, met twee Pendanten, die zy schat
Zo waardig, als jy acht jou *Parel* blank en glat.

Maar, in het gaten van die *Parel* moet je merken
Wat zyd' dat jy 't bekwaamste en 't beste kund be-
werken;

Let wel waar, dat je op 't fraaiest, moet plaatsfen
't *Parel* dril,

't Zy achter, of 't zy voor; doch vlak van boven,
wil

Die wel het makkelykste in zulk een *Parel* schic-
ten;

En dat is 't kunsje er of. Doch 't moet je niet ver-
drieten,
Schoon dat het drillen jou wat moeite baarde of
pyn ;
Jou *Parel* zal jou , des te meêr weêr waardig zyn
Als jy het netjes doet : en als je er wel doordrild
hebt ,
Zal 't jou nier spyten , dat jy zo veel tyd verspild
hebt ;
Want zulk een *Parel* , die *Fortuinig* is van aart ,
Is , ik verzekeer 't u , na negenmaanden waard ,
Het dubbeld Kapitaal ; want , zy zal niet vermin-
d'ren ,
Al drilje dat je zweet ; maar , meêren , en met
kind'ren
Jou Stam vervullen , die jou , zullen zyn gelyk
Of jou *Fortuin*. Wel *Jan* , dan word je nog wel
ryk !
En word je 't niet , wat nood ! je zult er 't werk
door leeren
Hoe men die *Paar'len* gaat om 't Mensdom te ver-
meêren .
Ga toe dan ; en vermeêr , met haar , uw Stam en Kas
Wyl ik op 't wysje zing ,

Waar is 't Fortuin nu ras ?

V An Heemst zocht , een Fortuin,
Niet Zwart , niet Vaal , niet Bruin
Niet Blaauw , niet Graauw ,
Niet Purper , Rood , noch Geel ,
Nog in geen Kleuren , het zy grof , of eêl :
Nog in geen Veêr of Kwast :
In Slaapbank , Tafel , Schutje , Kist of Kast ,
Theeblaadjes , noch in Kabinetten
Vol Lofwerk , rond en bol

* Gebiest, of Pottegrol

Hy zocht ze ook niet in 't Vee;
 In Hart, in Vos, of Ree,
 In Rot, in Mot,
 In Hond, in Kat, of Muis
 In Kikkerd, Baviaan, of Vogel Struis;
 In 't Land, op Berg, en Dal;
 In Zé in Meer, in Sloot, of, Waterval;
 In Schip noch Schuit, in Sloep noch Boten.
 Maar, weet jy wel waar
 Dat hy haar greep by 't haar?

Hoor, dus is 't my gezeid,
 't Fortuins gelegendheit,
 Heeft hy, gants bly,
 Alhier, in deze Stat
 Voorzichtig by het kronk'lend hâar gevat.
 Zy week: maar, hy vol moed,
 Dwong haar, dat zy hem moest, zyn minnegloed
 Naar Wett'lyke Licht, ten volle blussen
 En hem als, zyn Vrouw
 Omhelzen, door de Trouw.

Hier zien wy dan, dat uur,
 Dat gy, dat heilzaam uur
 Van Heemst, op 't vreemst
 Moogt blussen, vry en wrank.
 Sa, haast u nu; en, rek de tyd niet lank.
 Val, op uw blote kniën
 Voor haar ter neder; 'k wed, 't Fortuin zal zien
 En merken, hoe gy uit kunt pluizen,
 De Lust die Venus teeld,
 Dat er geen zier aan schield.

* Schilderwerk by de Verlakkers met die namen
 genoemd.

Maar

Maar zie! 't Fortuin dat lacht
En lonkt: van Heemst die wacht
Na 't goet, zo zoet!
Daar gy Speelnoodjes, noch
Hem af houd; eisk bid, erberm u toch?
Danst haast de Bruid na 't bed
Gy hebt al lang genoege, haar vreugd, belet.
Zie zo, 't gaat wel, noch eens gedronken.
En wens nu aan dit Paar,
Een jong Fortuin in 't Jaar.

Voorts wat den Hemel wil,
Dat, nooit geen Huis geschil
Hun Lust ontrufft:
Maar, dat Eerbare weeld'
En Deugd, en Liefde, hen sleet skweekt en streeld:
Al wat men haatlyk noemd,
Moet Eeuwige, uit hun harten zyn gedoemd;
Dan zal de rust alhier, een Tempel stichten
Van Eendracht, Vrede en Macht.
En hier meê, goeden nacht.

L I E R - Z A N G :

Opgezongen ter Bruyloft , van de Deugd-
zaamen Jongman.

GERRIT VAN RECHTEREN,

En de Eerbaare Jonge Dochter

JANNEKEN VAN DIEPEN,

Tot Campen in den Echt vergaderd op den
19 Augustus, 1708.

IN weêr-wil van alle oorlogs rampen,
Geleid myn zang, myn vriend na CAMPEN
Op zyne trouw-dag. 'k zal de stem
Myns zang-nymph, aan myn Lier verbinden,
Indien zy slegts gehoor kan vinden;
Zy is het wel verplicht aan hem.

Zy zal, spyt *Mavors*, die verbolgen
De woedende *Belloon* gaat volgen,
(Die, haar nooit zat aan dierbaar bloed,
Zo wreed getapt uit menschen harten,
Gezopen heeft:) die wreedheit tarten,
En volgen *Hymen* op de voet:

Die met zyn Bruilofts-toorts, haar veilig
Voor uit Licht, daar zy *Juno* heilig,
Op *Venus* beede, 't Bruilofts-bed,
Voor DIEPE en RECHTEREN ziet sieren,
Daar duizend Minnegoôn om zwieren,

Wyl zy de *Trouw* aan 't Hoofd eind zet;

In 't midden, plaatste zy de *Lievde*,
 Die's *Bruïd*, en *Bruïd'goms* borsten grievde
 Toen zy onstak dat God'lyk vuur,
 Daar zy; dit Huwelyk door smede,
 Ter Rechter, stelde zy de *Vrede*;
 Ter Linker, *Eendracht* 's Huw'lyks stuur;

Stantvastheid stelde zy ter neder
 Aan 't voeten eind; de *Deugd* zo teder,
 Toch krachtig tegen 't snood geweld
 Van *Wantrouw*, *Huis twist*, *Kwaad vermoeden*,
 En *Haat*, dat schrik-dier voor de goeden,
 Heefte, op de Wacht der deur gesteld,

Om, al dievuilste der *Gedochten*,
 Met haar vervloekte *Helsche tochten*
 Te keeren, uit de Bruiloffs-zaal,
 Gepronkt, met Mirthe en groene Palmen;
 Terwyl een reeks van *Maagden-galmen*
 't Vertrek vervulde, ô Vreugden taal!

Dit schel geluid klonk tot den *Hemel*.
 Vrouw *Venus*, met een bly gewemel
 Van *Cupidootjes*, danst en Lacht
 Op 't Suff'len van verliefde kussen,
 Nu **DIEPEN**, **RECHT'RENS** brand zal blussen;
 Daar **CAMPEN** lang had nagewacht.

Kamp dan van **RECHT'REN**; wreek de schade,
 Die u, uw Lieve weder-gade,
 Uw Waarde **DIEPEN** lyden deed:
 Toen zy, als doov voor uwe klachten,
 Uw Min, en trouw scheen te verachten;

Ze is nu veranderd ; 't is haar leet.

Gy hebt nu niets als winst te hoopen ;
 Haar weér-stand is ten eind geloopt ;
 Zy heeft uw *Recht* , *Diep* in gezien ;
 Zy gaat haar ziel , in de uwe *men*'len ,
 En de uwe , in de haare *streng*'len ;
 Nuzal u dubb'le winst gefchiên.

Zo woekerd *Lievde* door 't vertrouwen ,
 En wind het veld , met aan te houwen ,
 Op 't hart , hoekoel ! en graavd daar diep
 Het *Recht* in , dat de *Min* doet bloeijen ;
 Dit deed VAN DIEPEN zelve spoeijen ,
 Datze , eér zy 't wist , VAN RECHT'REN riep.

Nauw liet zy , haar dit woordje ontslippen ,
 Of RECHT'REN , vong't *recht* met zyn Lippen
 Aanstonts van hare Lipjens af ;
 En dankte voor die gunst , zyn Schoone ,
 Maar , om meér dankbaarheid te toone ,
 Was 't , dat hy heel zyn ziel , haar gaf ;

Dus keerde schielyk al zyn zuchten
 In Bruilofts weelde , vol genuchten.
 Lief , en leev lang vereende twee ;
 Rek tot uw laaste uw Bruilofts nachten ;
 Voldoe 't verlangen , en 't verwachten ;
 Den *Echt-Godin* , die staat al reê ,

Om tot die weelden , u te leide
 Op de *Echt-koets* , die zy u bereide.
 Vermeér daar , door haar zoet , uw' Stam ;
 Kweek Docht'ren , en kweek waarde Zoonen ,
 Van Jaar tot Jaar , om ons te toonen
 Den opwas van uw zuiv're vlam.

ROMMELZOODJE.

211

Myn Zangeres, zal dan weêr kweelen,
En, vrolyk hun geboorte streelen:
Dat de Echo van haar vrolykheit
Van 't Y, zal tot YSEL dreunen;
Zy zal haar aan geen *Laster* kreunen,
Maar volgen zo als 't luk haar leid.

HAR.

HARDERS-ZANG

Opgezongen ter Bruyloft van

Myn Heer,

ABRAHAM SARVAAS

En Jongvrouw,

GEERTRUID SCHOUTEN,

*Binnen Amsterdam door den Huwlyksknoop ver-
eenigd, op den 6 van Wintermaand 1708.***D**En Harder *Anno*, die zig viermaal 's Jaars
verfierdMet nieuw gewaad; en, met een zes-paar-tal ge-
diert'Op een Azuure riem gestikt, zyn lenden gorden,
(Die, hoe naauzichtig, doch, van Phœbas nimmer
wordenGenoeg beschouwd, schoon hy haar, met zyn stark
gezichtTwaalv keeren vaak bezag; en, zo veel maal zyn licht
Dat haar vergulde, schonk) gong vroeg op dezen
Morgen,Voor 't dagen, in zyn stal, zyn Wollig Vee, be-
zorgenMet 't vetste voedsel, dat, de rype Herfst haar
fchootOoit baarden, uit de mond der Boonpeul hoog-
geloot: En

En deed er, Rooz'maryn en Thym by : Lekkerneijen

Voor 't makke Schapje , by gebrek van Klaverweijen ;

Daar , 't met een grager lust , 't een' Klaverblaadje snoeid ,

Wyl 't andere , eetende hem in het bekje groeid.

Hier na deed hy zig , op het alderkostelykst tooijen

Met 't Winterfeelt kleed , ryk van Pelswerk ; 't welk de plooijen

Der ruime mantel , die , hem langs de schouders hong

Deed zwellen , door den drang der wol , die ze opwaards drong ;

Een Steenbok , was 'er in zyn Borstjuweel gedreven

Van 't fynste Goud , die in het midden scheen te leven

Der halsband , daar ze anhing : die kunstig was , aan een

Geschakeld van Natuur ; dat 't snelste oog schier , scheen

Daar in te dwalen en verbysterd te verwarren ,

Door al 't getintel , van de Diamante starren ,

Die zy , zo rykk'lyk , had in 't Halsieraad gevoegd.

Dus heer'lyk uitgedoft , ging hy , geheel vernoegd ,

Zyn Nimje *Tempo* , die hem lang verwachtte , vinden :

Die , op haar Gordel , om haar Tabbert op te binden ,

Het Oude en Nieuwetyds-gebeurde had , gestikt

Met staale draden ; 't Haa'r , was kunstig opgestrikt

Met de overschoonste band , gewrocht uit al die kleuren ,

Daar 't Lot uitweevd , al 't geen' na dezen zal gebeuren.

In zulk een Prachtgewaad heeft hy zyn Nimfont-
moet:

En, na hy driewerv', haar eerbiedig, had gegroet,
En, zo veelmaal gekuft, bestond hy haar te lei-
den,

Daar yder Harder met zyn Nimfjen, was beschei-
den

Van Iris, trouw Bodin, voor Juno; om in haar
Geweide Tempel, voor het Heilige Echt Altaar,
De brave AMINTAS, vol van Deugd, te zien ver-
eenen

Mer zyn AIMEA; die, verr' boven and're hee-
nen

In schoonheit, als een Zon uitmunte; en, als een
baak

Haar Speelnoods had verstrekt van zedigheit; een
zaak

Die, 't Maagdenryk geslacht meêr, dan de puik-
sieraden

Van, Eed'le steenen, of, de prachtigste gewaden,
Die styf van Goud staan, ooit versieren kunnen.

Dus

Zat dit verliefde Paar, en preikte op 't Koor; daar
kus

Op kusjes, slag, op slag, de schoonste Maatslag
sloegen;

En op dit zoet geluid, zo huppelden en droegen
De Mindegoodjens, reeds het geurige offer aan,
Van, vette Lamm'ren, Duive en Zwanen, over-
laân

Met kranfen van, Olyye en brede Neute blaâren:
Wier veelheit, 't Priesterdom, valt ging, by een
vergaâren,

En, van het off'ren, reeds al maakten een be-
gin.

Toen

Toen traden *Anno* met zyn Nimf, ten Tempel
in:

Die m' om haar waarde, naaft het waardig Paar
straks plaatste:

Waar op een galm van, Heil! door 't Heilig wulf
heen kaatste

Der ruime Tempel. en, Nimf *Laura* die trad uit
De Rei der Nimfjes met haar *Hylas*, om voor
Bruid

En Bruidegom, terwyl de Priesters 't offer rich-
ten,

Dit Liet te zingen, dat zy hen ter eeren Dich-
ten.

L A U R A.

V Mstelsche Nimfjes, die zo vaak, langs 't Graz-
ryk Y,

By Zomer dag, uw Vee deed weiden nevens my,
Rep nu uw keeltjes, zing; AIMEA zal nu Paa-
ren.

H Y L A S.

Vi Harders, steur u niet aan koude, sneeuw, of ysz;
Hier gloeid men thans door Min! zing met me op
deze wyz.

VMINTAS trouwd AIME in de uchtend van
haar Jaaren.

L A U R A.

Non sier AIMEA 'r Hoofd, met Mirthe en Maag-
den palm:

Strooi Ceres Altaar, vol der schoonste Tarwenhalms;
Van Venus, offer 't puik der Tortels, die staag
Minnen. H Y L A S.

Rykt aan AMINTAS nu; van Eike een Bruigoms
kroon.

Nerzoek, nu 't Priesterdom de Lamm'ren slacht,
het loon

Van Pan voor 't offer; om, voor hem zyn gunst
te winnen. H 2 L A U.

J: P O O K S
L A U R A.

Van Juno, die de Band der Huwelyken knoopt,
schenkt de ongeparste Waas die, druipt en over-
loopt,
Dants, vol van 't zoetste zoet der eerste Honing-
raten.

H Y L A S.

Elk offer, Cupid' en zyn Broeder Anteros,
bin twee tal harten van alle argwaan vry en los,
Hoep, roep Thalassus, komt, wilt nooit deeze
Echt verlaten?

L A U R A.

Goev niet Latona, maak AIMEA binnen 't jaar
wechtschappen Moeder; zie, wy off'ren nu voor
haar
D dezen telg van Palm. eilaat haar nooit ver-
gen?

H Y L A S.

Is 't, dat gy immer in een Huw'lyk, hoge Goën!
schiept u behagen, en veel Krooft, Agenors Zoon,
Oadmus vereerde: gun AMINTAS meê dien ze-
gen?

L A U R A.

Hier zult ge uw Altaars, dan gestadig, dag en nacht,
Op 't deftigst' rooken zien, door 't offer 't geen 't
Geslacht
Dit AIME en AMINT', voor u, daar op zal
slachten.

H Y L A S.

Nreê nu vereenigt Paar, van 't hoog geweide Koor;
Elk Godheit is voldaan: want Hymen stapte u voor
Za de Echikoets; ga, ontfang nu 't zoet daar
gy na wachten.

Dus einde Hylas, en zyn Nimfje Laura, 't Liit
De Huw'lyks Goën geweid. Want, 't was haar
wyze niet

Des Bruigoms smarten, en 't geprang der minne
kwalen,

Die hy in 't Vreijen, om zyn Bruid leed, op te halen;

't Was Nimphe en Harders, daar ter Feeſte, wel
bekend,

Wat dat AMINTAS had geleên, eêr hy ten end,

De loopbaan van zyn Min, verzeld met vreeze en
hopen,

Dat bochtig Struikelpad, dus braav, had afgelopen.

Een yder preez dien trant: en Harder *Anno* me

Sprak met zyn *Tempo* nog, deez' Heilwens. *Waar-*
de Twee!

De *Trouw Deucalions* en *Pyrrha*, die verzelle

U eeuwlg; *Philemon* en *Baucis* Godsvrucht, ſtelle

Zich altyd tuſſen u; zo werd de bit're nyt,

Gelyk de *Prieſters* hand, de gal van 't offer ſmyt

Bezyden 't *Altaar* neêr, voor eeuwlg weg geſmeten

Uit uwe harten; dat de *Charitas* vergeten

Om van uw ruſſteede ooit te wyken, dag of nacht;

En *Lievde* houde, altoos by u, de ſtarkſte wacht.

Hier op wierd de offerkelk, ten kimme vol geſchon-

ken,

Gants plechtig, by den *Rei* der *Hard'ren*, uit ge-

dronken,

Ter welvaard van *AMINT'*; en *AIMEA*, de Bruid

Des hupſen *Harders*. Hier na volgde, een ſchel

geluid

En ſtaâg geroep, leev lang! terwyl de *Minnegood-*
jens

Den weg beſtrooide, met de groenſte *Mirthe* *Lood-*
jens,

Waar langs *AMINTAS* en *AIMEA*, wierd geleid

Door *Anno* en zyn *Nimf*, om, de eerſt zoetichheit

Der *Huw'lyks* nacht, geteeld uit lonkjes, ſtroken,

kuffen,

Te ſmaken: en, hun lang verliefde brandte bluf-

ſen.

Den Harder Rei, om hen niet in die lieve lust
Te stooren, leiden elk zyn Nimf, van 't Feest, ten
rust:

En Harder *Anno* met *Nimf Tempo*, na het schei-
den

Deê een dreedubb'le nacht van wellust hen berei-
den.

THIRSI'S VERHAAL:

O F,

Merkurius verrichting op de Bruiloft van

De HEER,

JAN GERARD ROELAND,

En MEJUFFROUW

MARIA VAN BEUNINGEN.

Geëcht op den 18. December 1708.

DE Blonde Aurora, had voor haar Saff'rane
 wagen,
 Haar Paarden, naauw'lyks in het Goud Gareel ge-
 slagen,
 Waar mee' zy 't spoor ruimd, en doet wyken, Star
 by Star,
 Voor 't helder flikk'ren, van Apollo z' Zonnekar,
 Of, 'k hoorde een zoet gedruis, en aangenaam ge-
 wémel,
 Van schone stemmen, wier geluid, dat Aarde en
 Hemel,
 Schier hupp'len deën, door zulk een lief'lyk Maat-
 gezang:
 Elk Verz dat floot met, Heil! vereende Twee,
 leev lang.
 Dien klank, die dwong myn hart, dien zelve toon
 te zingen:

Doch, onbewuft waarom: tot dat Galant kwam
 dringen
 Van acht'ren uit de Schaar, van Amstels Burger-
 ry;
 Hy trok my zacht by 't h  ar; 'k keek om! wel
 hoe, zei hy,
 Vrind Thirfis, wel hoe dus! gy fchynd geheel ver-
 wonderd,
 Om dit gejuich! zyt gy alleen dan uitgezonderd,
 En niet bewuft van dat men heden 't Trouwfeest
 vierd
 Van BEUNINGE en ROELAND? gy zyt ge-
 noeg gefierd
 Om mee te gaan: koom volg; 'k zal u doen zien
 en hooren
 Jets, dat u wiff'lyk   al het Oog en Oor, bekoren.
 'k Liet my gezeggen; 'k volg met hem die vreug-
 de fchaar,
 Tot in een Zaal, die me als een Hemel fcheen,
 alwaar
 Het brave Paar als Hoofde en Oppergoden zaten,
 Aan 't midden van een Difch, daar 't puik der Koop-
 fieraten
 Hun Bloedverwanten, op dit Heerlyk Feest ge-
 nood,
 Hen aan verzelden. 'k bid, O waardig Paar! zo
 groot
 En ryk van Deugden, ('t Hoofdfieraad der brave
 flammen)
 Indien myn Cali  p' haar ftem kwam te verlam-
 men,
 Dat gy 't haar wil niet, maar, 't Ontfachchelyk
 gezicht,
 't Welk ze onder de Oogen treed, wilt wyten:
 haar gedicht
 Zal ze op die hoop dan gants eerbiedig, verder
 zingen.

Na myn nieuwsgierig Oog dan , vol verwonder-
 ingen ,
 Het braafste Paar , dat ooit aan de Amstel , is ge-
 paard ,
 Ter sluip somwyl bezag ; docht my , dat ik van de
 Aard ,
 Ten Hemel wierd gevoerd ; een klaare en dunne
 Nevel ,
 Kwam dalen van het Dak der Zaal , langs Wand
 en Gevel ;
 Hy ging gants langzaam , doch staåg schoonder van
 malkaar ,
 En opende zig heel , recht over 't waardig Paar .
 In 't midden van die wolk die , een volmaakte Tem-
 pel
 Verbeelde , wierd men , op diens breede en schone
 Drempel ,
 Merkuur en Hymen , elk op 't best gedost gewaar ;
 Op zulk een schoon gezicht ! zweeg straks de gant-
 se Schaar
 Heel opgetogen ! en , na dat Merkuur het teken
 Van Eerbied had gedaan , begon hy dus te spreken .
 Hoor Hymen , na de last van Juno , die ze aan my
 Als Hemels bode gaf , nu m'in die Stad aan 't Y ,
 Myn idhoonste woonplaats ! 't puik van myne Steun-
 pilaren
 JAN GERARD ROELAND , met v a n BEU-
 NINGEN ziet paren ;
 (Die Frankforts Markt hier door aan de Amstels
 Koopmanschap
 Te zamen voegd ; dat aan myn Achtbaarheid ! een
 trap
 Van meerder vastheit geeft) beveeld ze u , zonder
 dralen
 Die waarde Namen , met het fynste Goud te ma-
 len ,

In 't Heerlyk Naamboek, dat gy voor myn volk
alleen,

In u bewaaring houd. en, om van 't ongemeen
Bevel, dat ik u geev, u zeker te doen weezen,
Zo zal 'k u eens, de last van Juno, voor gaan le-
zen.

WY Juno: Koningin van Trouwland; Erf-Princes
Van Echtburg; Markgravin

Van Hartsplaats eens van zin',

En 't Landschap Nimmertwilt, staåg Vreede;
Baronnes van Streel en Lonkenstein,

En Teelburg, Huw'lyksvreugd, Mensbouwhof,
Echtlyk rein;

Altyd vermeerderes myns Echtelyke Ryken:

Doe hier alomme meê aan al de Waereld blyken.

Hoe dat wy, op 't verzoek van Venus (Konin-
gin

Van Liefland, en het Eiland Branddoormin;

Princes op 't Burg verlangen;

Aartshartogin van 't Slot

De Hoop en Vreez; en Vrouwe tot

Smeekburg, en Klagenstein, en 't Landschap
Hartenprangen;

Groot Meesteresse van de zoete Vreijery,

Van Smeeken, en Gevlei,

Van Weigerigbegeren,

Van Gunstige aanzoek, en van Lievelyke twist,

Van Veinzery en List;

En al wat Kupido, haar Zoon, aan elk kan
leren;

Met verdere ap en dependentien van dien)

JAN GERARD ROELAND en MARIA E-
LIZABETH

VAN BEUNINGEN, deez dag vereenen door
de Wet

Van

Van 't Huw'lyk, om hun Stam, zo braav! ver-
meerd te zien,
Met schone Loten; om, Mercurus zy groote Ry-
ken
In 't machtig Amsterdam te sluiten, voor 't be-
zwyken,
Door de Ed'le Koopmanschap. wy geven dan, bevel,
aan Hymc, op dat deze Echt aan elk bekend
wezen,
Dat hy hun Namen, in zyn Huw'lyksboek voort
stel;
En aanstonts die gaat lezen
Van ons geheiligd Koor, in 't aanzien van 't Heele Al,
Onder het klok gelui, en 't volk haar bly geschal.
Dit 's onze last, en strengelyk begeren.
Gedaan in Echtburg op de 18 in Wintermaand
1708.

Geregistreerd: en aan 't
Groot zegel vast gehecht.

Ik Juno, die altyt myn

Ryk zoek te vermeëren.

Merkuur had nauwelyks zyn lezing dus vol-end
En 't Hymen toegerykt; of fluks heeft zig gewend
Dien wolk weër Hemelwaards, van waar zy was
gekomen.
Straks wierd het Oog van Bruid en Bruigom in-
genomen,
Met lonkjens; tekens van de langverwachte lust.
Daar op men 't waardig Paar, voort leide tot dien
rust,
Daar 't door het zoetste zoet der aangenaamste kus-
jens,
Geteeld uit strelen, en omhelzingen, en lusjens,
Genaakten tot... Maar zacht! myn Veder houd u
in;
Dat zy zelv. 't oordeel en die vreugde van hun min,
El.

Elkaar verhalen; die ge onmoogelyk kund beschry-
ven.

Hier op liet elk deez twee in hunne Lievlust bly-
ven

En ik ging met Galand, die my daar had gebracht,
Naar huis; en wens aan 't Paar die vreugde nacht
aan nacht.

CALIOPA'S ECHTZANG:

Gezongen op de Trouwdag van den Heer en Mr.

JAN DE GRAAF,

*Raad: en Commissaris van de Zeezaken der
Stad Amsterdam: Vryheer van Zuyd-Pols-
broek.*

EN MEJUF FER

JOANNA HOOFT.

*Door den Echt vereenigd op den . . . van Lentemaand
M D C C I X.*

Vergeev myn Calioop' haar stoutheit, dat zy
heden
U, met haar schor Gezang, durvd onder de Oo-
gen treden,
O Ed'le Looten! uit die Stammen, die aan 't Y
Den Elpenbene Stoel der Burger heerschappy,
Voor Eeuwen al voorleén betraden, met een lui-
ster
Die 't Burgermeesterschap de Romers, uit het dui-
ster
Vergeetboek van de tyd, ons door hun Staatsge-
zag,
Zo eer en heerelyk, als in een held're dag
Vertoonden! kon Oud Rome een Publicola noe-
men, Ons

Ons Raadhuis, kan op meêr als een de GRAAF
straks roemen;

Noemt het Æmilius, wy kaatsen haar fluks weêr
Den Lauwer drager HOOFT zyn Stam naam toe.
Nog meêr?

Neen; 't is genoeg om al die brave deugden t'faa-
men

Der Roomsche Vaderen te melden, door die naa-
men:

Of was het niet genoeg? men zou ten overvloed
Nog Bikkers, Rensten, en Geelvinken, met u bloed
Vermaagdfchapt, en by nood nog meerder Vad'ren
tellen,

Van 't Amstels-Stads bestuur, wier Namen staâg
verzellen

Die glansfen die de Faam uit Latium verteld,
Zo verre als zy de naam der Roomse Vad'ren meld.

Den Mantuaner Zwaan die, voor zyn heldre
zangen

Zo veel Lauw'rieren, als hy Zangen zong, ont-
fangen

Heeft, om zyn geestryk hoofd, zou hier met eigen
recht,

Den Ed'le GRAAF en HOOFT geleiden, tot
den Echt;

En onmisgund, de Kroon den Dicht'ren Rei ont-
draagen,

Die op uw huwlyks Feest, na zulk een Eer-kroon
jagen.

Ach! was myn Zangeres zo zalig, dat zy maar
Een Lauwertakje van uw gunsten, Edel Paar!

Genieten mocht; en dat haar stem aan uwe ooren
Zo veel voldoen kon, dat gy haar Gezang woud
horen,

Zy zou op deeze wys de gulde fakkel glans
Van Hymen volgen, en dus streven nadien krans.

Latona's waarste Zoon had zyn karbonkelde aflen

En Diamanten Kar, uit Tethys pekelplassen
 Nauw op gelicht, en by den Ooster Indiaan
 Zyn vier span op een drav doen langs het Vispad
 gaan,
 Die tot den kruisweg van de gulden Ram zig
 strekte,
 Of Vrouw Diones Zoon, op 't best gedoft, die
 wekte
 Vrouw Juno's trouwbodin; die 't wonder kleu-
 rig kleed
 Aanschorte, daar zy meê ter Goden feestmaal
 treed!
 Zy wekte Juno: hy, zyn allerwaardste Moeder,
 De schone Cythera, en zyn geliefde Broeder,
 Die van de aardie Godn het hawlyks Naamboek
 houdt,
 Dier Eed'le Paaren, die vrouw Juno jaarlyks trouwd.
 Men zag by na zo haast de schone Koninginnen
 Van 't Heilig Huw'lyk, en het ziel verrukkend
 minnen,
 Gesierd als opgewekt; de groote Koningin
 Van Cipris zag men eerst verschynen, van de Min
 En Charitas verzeld; 't gareel haars Statiewagen,
 Wierd trekkebekkend van twee Duiven voortge-
 gedragen;
 Haar goude haàrvlegt, was met Rozen opgestrikt;
 En 't schone Lichaam met een Praalkleed opge-
 schikt,
 Gekleurd uit jeugdig groen en geel, zo dan en
 luchtig
 Geweven, dat het minst van Zephyrs blaazen, 't
 vlugtig
 Om hoog dreef, en ontblote al haar bevalligheên,
 Daar zy op Ida meê voor Priam's Zoon verscheen,
 En hem de gulde vrucht daar door wist af te tro-
 nen:

Geen goud verleid zo veel als 't aanschyn van de
schonen.

Dus is die schone met haar lieve en brave stoet,
Des Samos Koningin, haar Reisgenood ontmoet,
Gezeten op een koets uit louter goud geklonken,
Welks lange duffelboom om meêr en meêr te pron-
ken,

Op zulk een groote dag! die Gysbregts ruime Wal
Haar Stedelingen, nooit door tyd of ongeval
Zal uit 't geheugen gaan, maar eeuwig by haar
leven,

Wierd door een dubbel tal van Voog'len op gehe-
ven,

Wier staarten honderd voud vertoonden oog by
oog,

Des Harders, die wel eêr vrouw Majas zoon be-
droog,

En hem de schone koe Iö, die hy bewaakte,

In 's Moeders weêrwil op zyn Vaders last ont-
schaakte;

Haar kleed van Sidons root; haar lange mantel,
schoon

Azuur, geheel bestikt met diamante; een kroon,
Die 't opperste gebied van alle steên verbeelde,
Was 't kostlyk hooftcieraad; haar glansryke Iris
speelde

Voor haar koetsier, wiens voete op al de Erinys trad,
Heel vuil met bloed door hun mooregierigheid be-
spat.

Na driemaal kussens van elkander, in elks wagen
De weg van haar verlangst' gants yv'rig ingeslagen.

De zwoele Zephyrus en Aura, traden voor
Vrouw Cipria voor voor uit langs 't geurig balssem
spoor

Van Mirthe en Roze blaân; die 't dartel kind zyn
slaven

Vast strooiden over weg, waar langs de kar kwam
draven,

Zyn 's schone Moeder, uit den hoge, tot dat zy
Haar lieveling, Heer JAN! ontmoete, die ze by
Zyn schoonste voorwerp, vrouw JOANNA! uit
wiens ogen

Hy had die Ed'le vlam van zyne min getogen,
Kwam vinden, in het schoon gezelschap van haar
Nicht,

De wyze Pallas! die dit Paar had onderricht
Van hunne jeugt in 't geen dat hoog geboren zie-
len,

Op de eerste eer trap zet; de radde wagenwielen
Van Paphos Koningin, die hielden hier straks stal;
Zy boog zich, en zy sprak, ô Ed'le! die 't getal
Der Echtelingen thans op 't waardigst zult vermeê-
ren,

De Huwlykmaakster wacht u reets, op myn be-
geeren,

In haar geheiligt Choor, voor 't hoge Echtaltaar,
Omheingt met een drang van hare Priesterschaar:
Koom Ed'le telgen! 'k zal u derwaard heenen lei-
den;

Treed op deez' plaatsen die 'k u in myn Koets be-
reiden;

Met reek zy aan Vrouw HOOFD, en Heer de
GRAAF haar hand,

En voerdenze op haar koets; de Wysheid die de
stand

Der deugden onder houd, die nam aanstonds de
teugels

Van 't tweespan Duijjes, die hun taaie en rappe
vleugels

Zodanig repten, dat eêr 't Venus zelve dacht,
Zy met het Edel Paar was voor de Kerk gebracht;

Daar Iris haar ontving op de overbreede drempel,
Op

Op Junos laft : aanftonds weêrgalmden al den Tem-
 pel
 Van 't vrolyk Hymenæ , tot dat men de Altaar
 voet
 Van Juno naakte, die Cipria dus gegroet
 En aangefproken heeft : o waardfte Vrouw en Zuf-
 ter
 Des Blikfem dragers ! op uw mogendheit zo ruft'er
 't Heele Al 's geduurzaamheit in 't menfchelyk ge-
 flacht ;
 Gy hebt myn bede nooit , Godin ! noch niet ver-
 acht ;
 Vereend thans door uw macht , met onverbreek-
 b're banden ,
 Dit Edel Paar ! wier naam de Faam door alle Lan-
 den ,
 En Triton alle Zeën door blaaft op zyn Trompet ,
 Zo ver de Morgen van den Avond is gezet ;
 Laat Porus Hoorn , by haar zig nimmer leedig ftor-
 ten ;
 Uw kracht moet Penia haar vale wicken korten ;
 Wilt Eeuwig aan hun Stam opdragen , 't groot ge-
 zag
 Van Amftels Raadhuis : dat den Nancev roemen
 mag
 In 't Krooft , de trefflykheit van hun voorleden
 Ouders ,
 Die Themis Heiligdom hier fchraagden met haar'
 fchouders ;
 Gun haar voorts al het geen , Godin ! dat ik ver-
 geet ?
 Ik bid iets groots ! maar 't werd aan 't grootfte ook
 befteed ;
 Iets dat gering is , werd geen grooten opgedragen .
 Toen heeft vrouw Juno , die vrouw Venus wou
 behagen ,

Haar driewerv vriendelyk en gunstig toegeknikt,
En de Ed'le HOOFT en GRAAF, haar harte
aan een gestrikt.

Straks zag men 't Dank-Altair vol liefdens vuren
branden;

Waar op de gantse schaar al juichende in de handen
Luid klaptten vol van vreugd, door liefde heel ont-
roerd.

Van daar wierd de Ed'le Bruid en Bruidegom ge-
voerd

In de eerste Statie, tot den Echtkoets, daar de lus-
jens

Van 't Huwelyk, op snel gewickte lonke en kus-
jens,

Zo dik omzweevden, dat myn Calioop' daar in
Het Edel Paar verloor uit haar gezicht. O Min
Moest gy aan haar zo haast die vreugden glants
ontstelen,

En... zwyg, myn Zangeres; het zou Heer JAN
verveelen,

Dat gy om uwe lust, aan hem misgunde 't geen
Daar hy zyn schoonste HOOFD, zo lang heeft
om gebeên.

HUWELYKS - WONDER.

Op het voorgeseld Huwelyk.

Wie dryvt noch, dat'er thans geen wond'ren
meêr geschiên,
Die zal men 't heden, onweêrspreek'lyk anders
tonen,
Aan een, uit de Ed'le Stam, van Heer de GRAAF,
zyn Zonen,
Die elk, tot heden toe, heeft zonder HOOFT ge-
zien;

Nu krygt zyn lyv een HOOFT : een HOOFT
zo schoon! dat wien
't Bezichtigd, daar in ziet, de deugden t'samen
wonen,
Die ooit den Hemel, uit haar overmilde tronen
Neêrstorte, op een HOOFT der aardse Hemel-liên.
En 't Edel HOOFT dat meê tot beden leevde,
zonder
Haar lichaam en haar GRAAF, en tot een baak
en wonder
Van Amstels Maagden-Rei verstrekte, zal nu de
Echt

Vereenen met de GRAAF. o overwonder Paren!
De GRAAF krygt nu een HOOFT, en 't HOOFT
raakt na veel jaren
Eerst aan de GRAAF: dus werd die waandrift
wederlecht.

DAMON EN KORILONS
HERDERS-ZANG;

Gezongen ter Bruiloft van Myn Heer

ALBERT TEN DUISCHAETEN,

En Juffrouw

HENDRINA KRAAY.

*Geëcht binnen Amsterdam den . . . van Gras-
maand 1709.*

DEn Harder Thirfis, die 't begin der Lente-
daagjens
Gewaar wierd, door 't geblaaz van Zephyrs zwoele
vlaagjens;
En dat de Gulde-kar van Phebus, reeds al hoog
Was opgeklimmen, langs des Heemels Zonne-
boog,
Tot by den gulde Ram, wouw zyn verstyvde le-
den,
Door de overgrote kou verstyvd, wat gaan ver-
treden:
Hy trad dan uit zyn stal, gelegen in de buurt
Daar de Amstel vliet de zoom der praalryk oevers
fchuurd,
Met kleine golvjens, 't drie gekruiste Schild-stads
Wallen.
Maar naauw' was hy aan 't gaan, en de ogen pas
gevallen

Op Velde en Weiden, noch niet heel van sneeuw
ontbloot,

Of Korilon die heeft naast Damon, hem genood
Op deze wyze; koom, koom Thirfis, die voor
dezen

In deze buurt, het puik der Hard'ren placht te we-
zen,

Om op een Moezel of een Ruifchpyp, na de
maat

Een Harders Bruylofts Lied te neur'jen, 'k bid u
staat,

En oordeel, wie van ons, nu wy u hier ontmoet-
ten

De Ninf HENDRINA met Knaap ALBERT 't best
zal groeten

Nu haarden Echt vereend, met Huw'lyks zang:
onz' twist

Om de eer, (wy weten't) zal't rechtvaardigst zyn
geflist,

Wyl gy een kenner zyt, door u. Wel 'k zal my zet-
ten

Antwoorde Thirfis, wyl gy't wil, en naarstig let-
ten

Op uw gezang; dit Paar is zo veel tyd wel waard.
Elk Harder heeft toen dus zyn pyp en zang gepaard.

D A M O N.

Graslooze Velden en gy Beekjens hier omtrent,
Die hier dit Dal besproeijen,

Was u ooit schoonder liefde of trouwer Min be-
kend,

Als ALBERT's, in het bloeijen?

K O R I L O N.

Ontblaarde Abeelen, die zo hoog gekruind, ge-
spitst,

Den Hemel schynt te torffen!

Hoe vaak heeft ALBETT zyn HENDRINA's naam
gerift

Door Liefde, in uwe fchorffen.

D A M O N.

Dus heeft de Meester van de Min Corrinna's naam
Waar dat hy was, gefchreven:

K O R I L O N.

Dus heeft Horatius, zyn Lesbi', door de Faam,
Door 's waerelds kreits gedreven:

D A M O N.

Dus heeft Propertius zyn waarde Cinthia
Het Bosch en Beemd doen noemen;

K O R I L O N.

Maar gy Abeelen kund dus altyd voor en na
Op's Knaaps HENDRINA roemen:

D A M O N.

De Monsterdoder zou om zulk een Hardetin,
Een and're Nessus doden:

K O R I L O N.

Of volgen door de schoonste wetten van de Min,
Hare, als Omphal's geboden:

D A M O N.

Schakkeert nu uw Tapyt gy Velden, breng nu
voort

Uw kleurtjens eël en aardig.

K O R I L O N.

Abeele uw telgjens nu met jeugdig groen beboord.
De Knaap die is het waardig:

D A M O N.

Gy zyt 't hem schuldig, nu hy door stantvastigheid
En deugd zal triomferen

Van zyne Min; de Min, heeft voor zyn trouw ge-
pleit,

En geeft hem zyn begeren:

K O R I L O N.

't Is zo; HENDRINA, alzo deugdenryk als schoon,

Heeft eindelyk zyn klagen
Verhoord; en, hem haar Min, van zyne Min, het
loon,

Door de Echt nu opgedragen.

D A M O N en K O R I L O N.

Dus woekerd Lievde, en dus verkrygt de trouw
door deugd

Het doel van haar verlangen;

Voldoe dan ook, dewyl den Amstel juicht van
vreugd,

De wil van onze zangen;

Gy zult weér uit dit Paar, voor 't tonen van die
gunst,

Als gy weér zonder blaären

Zult zyn, veel Loodjens door des grootste Kunst'-
naars kunst,

Ontfangen door dit Paaren :

In wien de deugdzaamheit des Vaders als een baak
Der deugden staag zal groenen;

En 's Moeder Eerbaarheit, door haar, tot elks ver-
maak,

Alle ontucht wech zal boenen;

Dus zal deez' Wyk nooit dor, maar altyd groenen,
en

Van Harders nooit ontbloot zyn.

O driemaal zalig Dal! waar in wy thans, door Hen
Die huwen, buiten noot zyn.

Hier zweegen zy. Aanstonts is Thirsis opgerezen,
Hy dankte hen; en zei, ik wil geen rechter wezen
In uw Gezangen, neen, neen Knaapjens wacht
zulks niet

Van Thirsis. 't Zou niet gaan; het oordeel van elks
Lied

Dat zult gy beter van Knaap ALBERT kunnen ho-
ren;

Myn

ROMMELZOOBJE.

137

Myn oordeel viel licht lang, en dat zou hem versto-
ren;
Neen, neen dien Borst die heeft te lang gehoopt,
gstracht,
Na 't heilig ogenblik van deze Bruilofts nacht;
Elk oog-slag is een jaar voor hem in zyn verbyden;
En zou myn oordeel, hem noch meer die vreugde af-
snyden?
Verwagt dat niet van my, gy Knaapjens, maar vaat
wel:
't Is billyk dat ik zwyg, en hem tot rechter stel.

Amsterdamse Donderdaagse Huwelyks
N A - C O U R A N T.

Uitgegeven op den Troudag van,

Myn H E E R,

HENDRIK RUWENHOF,

En J U F V R O U W

AGATHA PECHLINI.

In den Echt vereend den 27. Juny 1709.

W E E N E N, den 6. Juny.

HEt overmatig droevig weenen,
 En 't onverdraagelyk verdriet,
 Dat hier by yder een voorheenen
 Is om Heer RUWENHOF geschied,
 Begint hier eind'lyk op te houwen;
 Wyl een expresse, uit het Hof
 Van Juno, Koningin van 't Trouwen,
 Gekomen is, 't welk yder stof
 Tot vreugde geeft; want naar het zeggen,
 Zo heeft zy, door Cithera's zoon,
 De wreedheid weten neêr te leggen
 Van Vrouwe AGATHA; die, schoon
 Heer HENDRIK aan haar kon behagen,
 Hem stadig heeft haar hart ontzeid,
 Tot dat de Min 't haar op deê dragen,
 Toen hy heeft voor zyn recht gepleit,
 En haar 's Heer z' waardigheid ging tonen;
 Die lang vergeefs dong na haar hart.
 Het weig'ren past wel aan de schonen,

Maar

Maar meêr 't meê-lyden met de smart
 Van een die trouw is in het minnen,
 En willig haar zyn ziel zelfs geeft.
 Doch wyl men hier van 's Heer z' verwinnen
 Op 't hart van haar, de tyding heeft,
 Begind elk hier van vreugd te springen,
 En Bruiloftszangen op te zingen.

KLAGEN-FORT, den 8. Juny.

Tot stutting van al 't droevig klagen,
 Dat door onz' Land-liên is geschied,
 Is een Placaat thans aangeflagen,
 Waar by Diône ons zulks verbied;
 En ons belast in alle Landen,
 Die onder hare machten staan,
 Blyde offervuuren op te branden,
 En aanstonds hand aan 't werk te slaan,
 Om Kerk en Antaar, te verçieren;
 Om plechtiglyk den Huw'lyks dag,
 Van 't waardigst' Paar, naar plicht te vieren,
 Als m'immer aan den Amstel zag;
 En 't Priesterdom begind reeds alles toe te stellen,
 En uit Heer RUWENHOF zyne Echt veel Heil te
 spellen.

BLYDENBURG, den 10 Juny.

Hier 's alle droefheit wech gebannen:
 Het zwemd hier al in weelde en vreugd,
 Nu dat het puik der Jonge-mannen,
 Zal paaren met de toets der deugd;
 Thans zweeft niets op een yders tongen,
 Als RUWENHOF. zyn brave naam,
 En waar men komt daar werd gezongen
 PECHLINI's Echtzang, door de Faam;
 Zo dat men hier rondom niet 's doet aan alle zyden,
 Als zich om dezen Echt, vol zegen, te verblyden.

BRAND.

BRANDWYK, den 12 Juny.

PECHLINI's harte, dat voor dezen,
 Staåg ſcheen te zyn zonder 't gevoel
 Der Min, en voor die gloed te vrezē,
 Bevind men nu niet meêr zo koel;
 Maar ze is geheel in brand ontſtoken;
 Zy baad zelv in die gloed; en wacht,
 Om 't overſchot te zien verbroken,
 Van al haar koelheit, na dien nacht
 Dat RUWENHOF haar zal omhelzen, om door-
 kuffen,
 De koelheit die zy noch bezit, gants uit te bluffen.

MAAGDENBURG, den 14 Juny.

Uit 't midden van de braave Maagden,
 Daar deze Stad op praald en prykt,
 En van haar deugdſaamheit ſtaåg waagden,
 Waar meede dat zy zyn verrykt,
 Staat ons de ſchoonſte te verliezen;
 't Welk ons zodanig heeft onſteld,
 Dat wy eêr de Oorlog willen kiezen,
 Als meêr te dulden zulk geweld:
 Doch and're zeggen daar en tegen,
 Dat Juno uit PÉCHLINI's Echt,
 Ons, wyl dat wy ons dus bewegen,
 Veel ſchone Maagden weêr toe zegt;
 Waar door men oordeeld de geſchillen
 Van onze Sex', met RUWENHOF,
 Wel vredig zullen zyn te ſtillen;
 Kort, yder hoopt het beſt daar of;
 Te meêr, wyl onze Raad op giſt'ren en op heden,
 Met Jano om die zaak is in Congres getreden.

MINDEN, den 16 Juny.

VAn al die gene die ooit minden,
 Heeft men 't register op doen slaan,
 Maar niemand heeft m'er kunnen vinden,
 Die beter daar meê heeft gestaan
 Als **RUWENHOF**; die dezer dagen,
 Hier wettig' aangetekend is;
 Men geeft voor reên, dat hy, door klagen,
 Door zuchten, en door kommernis,
 En al de smart, die Minnaars lyden,
 Is aan zyn oogmerk eens geraakt;
 Een Maagd, daar 't tyd boek van haar tyden,
 Alom haar deugd bekend meê maakt,
 En om dien Heer, na eisch, zyn wettige eer te
 geven,
 Heeft men zyn naam, met goud, op 't eerste blad ge-
 schreeven.

LIEFLAND, den 21. Juny.

DE Liefde, die al aan 't verkouwen
 Geraakt was, door de felle kou,
 Schynt nu wêer stand te zullen houwen;
 Wyl men verstaat, dat door de trouw
 Zich **RUWENHOF** zal gaan verbinden,
 Aan zyn geliefde **AGATHA**,
 Die hy niet meêr zo koel zal vinden
 Als eertyds, cêr zy 't lieflyk Ja
 Liet uit haar mondjen, henen glippen,
 Dat hy, vol van verlangen, haar
 Wou wringen uit haar purp're lippen;
 Ook is hier reeds des Liefdens schaar
 Al bezig, om met Maagde palmen,
 Met Mirthe en varse Roze-blaân,
 Sich op te tooijen; al hun galmen
 Hoord men niet als, lang leve! slaan:

Dus

Dus staan zy vaardig om in't kort van hier te trekken,
Om't waardig Paar altyd tot Lievden op te wekken.

L I E R - O O R T, den 26. Juny.

A Pollo hoord men thans niets kwelen
Als Huw'lyks-zangen dag by dag,
Terwyl zyn ving'ren lieflyk strelen
Zyn goude Lier; die slag op slag
De Huw'lyks-weeldens voor gaan spellen,
Die, **R U W E N H O F** haast met zyn Bruid
Genieten zullen. wie kan tellen,
Al 't zoet, dat zulk een Echt in fluit?
Geen mensch: als hy alleen, die zyn vergulde stralen
Op zulk een deftig Paar, doet naast zyn zegen dalen.

A M S T E R D A M, den 27. Juny.

V An dezen morgen voor het dagen,
Zag men hier al in 't schimmerlicht,
Elk Hemelsche afkomst, op hun wagen
Verschynen, om den Huwlyks plicht
Van **R U W E N H O F**, te zien voltrekken,
Mes zyn **P E C H L I N I**: daar voor lang,
De Faam, de Dicht'ren toe ging wekken,
Om, met een kunstig Maat-gezang,
Hun lof op 't heerlyk te verbreiden,
Terwyl met vrolyk hand geklap
De Godheên, hen ten Echtskoets leiden;
Daar Venus zoon, straks rekenfchap
Zal eifchen, van het Waarde Bruidje,
Voor Reek'ning van den Bruidegom;
Die Liefde flookerp, 't kleine Guitje,
Dat borgd wel; maar, 't komt eindelyk, om
Zyn fchuld en rechten in te halen.
Nu zegt men, dat die fchone, hem

Voor

ROMMELZOODJE.

143

Voor al zyn wachten, door haar dralen
 In 't overgeven van haar stem
 Tot deze Trouw, zal ryk'lyk moeten
 Betalen; en, men voegd daar by,
 Dat hy, haar slaan zal in de boeten,
 Voor 's Bruigom z' lyden in 't Gevry,
 Om, binnen 't jaar aan hem te geven,
 Den eerst'ling van haar vrucht; daar de aard
 En deugden t'same in zullen leven,
 Van zulk een Paar elkander waard.
 Ook wil men, dat het Bruidje mede
 Daar gants niet tegen heeft; maar dat
 Zy met dien eisch wel is te vrede.
 Voorts ziet men hier in deze Stat;
 De Burgerfchaar al reeds star oogen, met verlan-
 gen,
 Op zulk een goed; met bly gejuich van Zegen
 zangen.

VER-

V E R J A A R W E N S

Aan P: R:

Die, aan die hem Verjaarde een braav tractement beloovde, alzo hy zedert zyn drie Jaren niet wist dat hy Verjaard was; en dewyl hy zyn nette Geboorte dag niet wist, stelde hy die op Kermis dag, zynde den 19 Septemb: 1705. en zei dan 17 Jaren Oud zou wezen.

Piet! Piet! Piet! gut! ben je Jarig
 Borsje? dat komt zeper schoon
 Net op Kermis: weez niet karig;
 Geev ons nou 't verdiende loon:
 Wyl wy nou als, dapp're Helden
 Van het drinke breurs geslacht,
 Om het Loon, dat jy ons stelden
 Hebben uw verzoek volbracht.
 Kun je wel uit al jou Vrinden,
 't Zy er een, wie 't wezen mach,
 Zunt jou darde Jaardag vinden,
 Die ooit Vierden deze dag?
 Neen; zy hebben jou versleten,
 'k Loov voor dom en slecht van geest;
 Gut! had jy, 't ons eër doen weten,
 Vaak had je al Verjaard geweest.
 Want, wy zyn heele and're Menschen,
 Als je hier wel horen zult,
 Die jou Heil, na mate wensden,
 Dat je aan ons betaald jou schuld:
 En dat doende, lang moogt leven;
 Maar hoe lang toch? Laat reis zien!

Ja, noch Tachtig jaren even:
 Teld die eens by Negentien;
 Zie, dan heb je er een min honderd.
 Was 't niet lang genoeg geleefd?
 'k Zeg van ja. Maar 'k staa verwonderd!
 Dat je ons noch geen drinken geeft;
 Daar wy, 't ommers zo wel meugen.
 Geev toch ryklyk *Rykers Piet*?
 Zo; lang jaarlyks zulke teugen
 Als je jou verjaaren ziet.
 Doch of je eens recht kwaamt te weten
 Op wat dag je net Verjaard,
 'k Bid je, wilt dan niet vergeten
 Dat je ons, straks die dag verklaard?
 Want, dan zullen we anders zingen
 Als op heden is gedaan;
 En de glaasjes zelv doen springen,
 En geen oogslag stil doen staan.

W E N S A A N

PIETER HARDING.

*Op den 31. December 1705. zynde toen 57. Jaren
Oud geworden.*

ALs ik, naar wil en wense op dezen dag mocht
zingen
Die u Verjaard: ik zong ô *Pieter Neev!* een
Lied
Dat de Echo dreunen zou, de Y Nimfjes zouden
springen,
Op 't hooren van myn Zang, vol vreugden uit
dien vliet:
Gy zoud haar, spyt de koude of guure Winter
vlaagen,
Op hun geschelpte Koets zien komen voor 't ge-
zicht,
Om nevens my, aan u, die Wensen op te dragen
Daar gy ons, door uw gunst, gestadig toe ver-
plicht...
Maar zacht! waar dwaal ik heên? 't is buiten myn
vermogen
Te doen het geene ik wens; die is 't vergeefs
gepoogd!
Ten zy hy, die 't Heele Al regeerd, knoopt uit den
Hogen
Zyn gunsten, aan den wens daar myn Gedicht
op oogd.
't Ziet hier op, 't geen ik wens; dat Hy, die aan
u 't Leven
En Jaren vyvmaal tien en zéven, mild u gaf,
Dat

- Dat hy u, voorts gezond, een lange reeks wil geven
Van Jaren, na Zyn Wil: en eêr gy daald in
't Grav;
- Dat gy, uw Krooft moogt zien, gelukkiglyk ver-
meêren;
En als de Olyveboom, moogt in een Kroon zien
staan
- Aan uwen Dis: en ze u, als haren Vader eeren;
Op dat ge, hen zeege'nen moogt als Jacob heeft
gedaan;
- Den wyften Konings Lesse en Regels moet elk
volgen;
Dat yder, eere draagd aan 's Vaders graauwe
Hoovd;
- Op dat den Zegenaar hen, in zyn toorn verbol-
gen,
Niet vloek met dien vloek de onwilligen beloofd.
Uw Ziel en Lyv moet Hy, door zyne gunste,
behoeden;
- En sturen u in 't spoor, dat Hy, u wil doen gaan;
Voorts, alle uw wensden, die gedyen u tengoe-
den;
- En afgeleefd moet ge aan zyn Rechter zyde staan.

V E R J A A R - Z A N G .

Gemaakt voor P: R:

Gezongen op de Verjaardag van

G E E R T R U I v a n d e r B O O G .

*Zynde op den 9. Jannari 1706. Oud geworden
den 20. Jaaren.*

Waarom moest je my verplichten,
 Zeg 't eens *Truitje vander Boog*;
 Om op uw Geboort' te Dichten?
 Och! myn Pen is stomp en droog;
 Zy trad nooit door 't Vaarzen maken
 In het Ambacht van de Stier;
 Doch moet ik aan 't Dichten raken,
 'k Dicht dan op je met plaizier.
 Wie zou nou niet zyn ganrs vrolik,
 Op jou Twintigst' Jarig Feest?
 Die nou droev is; dats een Molik
 En een druil-oor, dof van geest:
 Weg Neuswyze en vieze Kykers,
 Tronies van het oud fatsoen!
 Wy zyn vrool'ke Rederykers,
 Als wy, zulk een Jaar wens doen.
 Lang ô *Truitje* moet je leven;
 Nimmer ziek, maar altyd fris,
 Duimkruid moet het luk u geven
 Meêr als u, van noden is.
 Maar als jy dit koomt te ontfangen

Zul

ROMMELZOODJE.

149

Zul je dan wel zyn te vreên?
 Neen; of 'k wil me laten hangen;
 Daar schort nog iets an, na 'k meen.
 Weet je wat; maar derv ik 't zeggen?
 Ja: wat leid daar ook al an;
Truitje? 'k meen het is het leggen.
 By een ding, men noemd het Man.
 Kryg je een bloosjen? is 't geraden?
 Wel, dat doet me zeker deugd!
 Denk, kon 't Moeder liev niet schaden,
 't Zal me ook zyn geen ongeneugt.
 Neen 't zal eêr uw vreugd vermeêren.
 'k Wens je dan dat ding ook mee;
 En dat hy u zo mag eeren,
 Als eêr Adam Eva deê.
 Wat, je meerder mag behaagen,
 Gun den Gever u van 't goed;
 Nooit moet u een onluk plaagen,
 Of wat anders hinder doet.
 Maar nou moest er over schieten
 Nou men jou aldus Verjaard,
 Dat men 't keelgat nat kon gieten,
 Langs een Dam gemaakt van Taart.
 Knik je er op? ik ben te vreden.
 En, zie daar, of 'k ben een guit!
 Zo ik 't naaste, Jaar als heden
 Niet weêr roep uw Jaardag uit.

K L I N K D I C H T ,

Op het Verjaaren van

M A R I A H A R D I N G ,

Op haar 20 Verjaardag den 15. January 1706.

't **I**s twintig Jaar geleên, dat gy het licht eerst
 zaagt,
 En gy tot Ouders vreugd wierd, lieve Nicht,
 geboren.

Des acht ik 't, van myn plicht, dat ik u eens
 doe horen,

o *Twede Hardings* spruit! myn Jaarwens, zoete
 Maagd.

Lang Leven gun u God, indien 't hem zo be-
 haagd;

Het treurig Ongeluk, moet uw Geluk nooit
 storen;

Staag moet de Deugd, door u, de vuile On-
 deugd smoren;

Dat de Eerbaarheid, uw Geest, als op haar' Han-
 den draagd;

De Godsvrucht, moet gy, in uw 's harten kas
 bewaren;

Dat Waarheit, u verzel, met haar vergode scha-
 ren;

Dat gy, nooit Kinderplicht, uit uw gedachten
 sluit;

Zo

Zo zult ge, in volle rust, uw jaren zien ver-
meëren.

En ik, myn wensch aan u, volbracht zien na
begeren;

Die ik, nu wel na Plicht, maar niet na wil, u
uit.

V E R J A A R G I F T

Aan myn Vriend J: v: H:

*Toen by op den 18. April 1708, 27 Jaren was
Oud geworden.*

R O N D E E L.

Wie wenst, verkoopt slechts kool.

Want, wie genegen is, zyn Vrienden
iets te geven,

Bediend zig van geen Wens; maar doet al't ge-
ne, dat

Zyn Vriend vernoegen kan, in 't geen die garen
had:

't Is ook een dwaaz, die, op die yd'le hoop wil
leven.

Neen; ik bestaa zo niet: dat zweer ik, by men
zool;

Wie wenst, verkoopt slechts kool.

Dies geeve ik, 't geene ik kan; door Dichtlust
aangedreven

(Nu dat gy, zeven Jaar en twintig net, bevat

In Ouderdom) een Vers: en of het niet heel glad

Noch rond is, noch niet schoeid op styl en trant
verheeven,

Zo weet ik noch, dat ik, niet in myn meening
dool,

Dat gy voldaan zult zyn, nu ik, na de eer kom
streeven

Om met myn Letter-maat! hoe loom, hoe lam,
en mat

Uw Jaardag feestelyk te vieren; ja, ik schatt',
Dat ik, myn Plicht voldeê, toen ik dit Vers ging
weeven

En 't u vereerde: en laat met wense een zot
of jool

Zich kitt'len; want ons Lot dat staat al op ge-
schreven.

Wy wenschen dan geenzints; wy weten in ons
school;

Wie wenst, verkoopt slechts kool.

MENGEL-DICHTEN.

MEMORIAL

Vraag an mijn Buurvrouw J: A:

*Nahaar Kraam Reiz; toen zy, voor de eerste-
maal gekinderd had.*

HEden Buurvrouw wel hoe vaarje?
 Ter goe tyd moer! ben je daar?
 'k Bid je zeg me toch eens, waar je
 Op jou tocht van lest niet raar?
 'k Wed dat ik het, net kan raden.
 Hoe 't met jou daar is vergaan:
 Raad ik 't niet, het zal niet schaden;
 'k Zal er eens een slag na slaan.
 Toen je 't tuig had om te kraamen
 ('k Meen jou *Luiërmant*) by een,
 Trok je doe niet sonder ramen
 Eerst te voet na *Krimpstein* heen?
 Voorts van daar op *Buik-wee-dagen*?
 Dorst je toen wel voort alleen,
 Zo te voet je *Lyyje wagen*?
 Neen, toen ging je in 't *Schuitje treën*.
 Is 't zo niet? hoor voort; gebrak er
 Toen het *Boze Wyv* niet aan?
 Ja voor zeker; want straks sprak m' er
 Van, om na haar toe te gaan.
 Teeg er fluks niet een op 't lopen?
 Kwamen toen de *Roeijers* niet
 Gaauwer als een *Slak* gekropen
 Als men die met zout begiet?
 Jee! hoe of je jou verheugden
 Toen je 't *Boze Vrouwmens* zag!
 'k Wed je hart sprong toen van vreugden
 Puur, of 't in een doovpot lag.
 Nou, dat 's evenwel tot daar 'n toe.

Lieve.

Lieve Buurvrouw word niet beus?
 Zeg me toch eens, de *Lantaarn*, (hoe!)
 Kreeg die niemand deur de neuz?
 Spreekt: wie heeft dat ding gedragen?
 By myn zool ik weet het niet.
 Maar wat leg ik al te vragen;
 'k Zag de *Baas* wel in 't verschiet,
 Om een hoekje. toen m'an 't rocijen.
 Ging, wou 't Schuitjen toen wel voort:
 Om wat schielyk weg te spoeien
 Na het Dorp; 't hiet *Vlagenpoort*?
 Gong het eerst niet braav aan 't kraken
 Eêr je kwaamt aan *Vuurmand reê*?
 Kon toen 't *Boze Wyv* het maken
 Dan kwam zy heel rap ter sneê?
 Ja zy riep toen: jongens repje:
 Lustig Wyvje zet wat deur;
 Warm vast *Lui'ren*, *Muts*, en *Flepje*;
 'k Zie de *Volewyk* daar veur:
 Zo: nog eensjes: nou an 't Landen:
 Maak het Schuitje nou maar vast;
 'k Heb het *kleintje* al in myn handen:
 Dat 's een tocht by de *Akkremast*!
 Nou, kom lustig, nou het *Wyvje*
 Wat gekoesterd; ze is vermoeid:
 Vat haar, zachjes by het *Lyvje*,
 En er meê na *Bed* gespoeid.
 Maar wat docht je van dat *varen*
 Moêr? hoe sting het jou al aan?
 Wou je niet wel, alle Jaaren
 Eensjes, zo uit *varen* gaan?
 Want, 't is na die tocht, plaizierig;
 Als men 't *Schaapje* baak'ren gaat,
 Dan beziet elk een nieuwsgierig!
 Hoe je met je *Luurmand* staat.
 Deze zeid dan, *heer!* dat 's netjes!

De andre zeit, *die kant is mooi!*
 En de darde weër, *dat 's pretjes:*
't Mutsjen, is kurjeus van plooi!
 Voorts is 't, *Vroemoër laat reis kyken,*
Scheeld het Kind ook dit of dat?
Heer! wat zel 's zen Vaárje lyken
As twee dropp'len uit ien vat.
 En terwyl dat zy dus mallen
 Zo maakt Baker jou wat klaar.
 En na noch een poos te kallen,
 Geevt de *Vroemoër 't kind an Vaár*
Vaár an jou. och wat een glori
Had je toen! niet waar Buurvrout?
'k Loov, dat men er wel een stori
Op zyn Kats, van schryven zou;
Als men 't alles zou verhalen
Wat het Vrouwvolk dan bedryvt.
Als nou na het Kindermalen
't Krycertje in het Leven blyvt,
 En jy stark word; leerje zingen
Zuija, zuija, kindje soer;
Jy moet in het wiegje springen;
Taat je warmt jou Lui'ren weër.
 Och wat schort myn lieve prutje?
Zus, zus zwyg jy, weez je zoet;
Mem, die het voor jou een rutje:
Zo myn kind; dat doet je goed.
 Doch wanneer je legt te wiegen,
Somtyts, heele nachten lang?
 Zeg my dat eens, zonder liegen
Valt dat jou niet bytter bang?
 Steur jou daar niet; 't zal wel wennen:
 En als 't *kleintje* maar reis lacht
 Dan zo zulje 't zelv bekennen,
 Dat dat, al je onrust verzacht,
 Koom je 't dus niet te ondervinden

Buurvrouw? knik dan, of zeg ja
Zonder doekjens om te winden.
Ziet daarom sloeg ik er na.

Versjens op my Claviercimbél.

OP HET DEKSEL.

Zyt still met open oore, als gy begeerd u deel
Van Zielroerend Gezang, of vrolyk Snaar' ge-
speel.

Op de neêrhangende Klap.

Door kunstgeleerde vinger-slaagen,
Kan 't snaar geluid, aan 't oer, behagen.

Vijf Vaerjes op de vijf Zinnen,

Voor P: R:

*Die my, in myn afwezen gedreigd had, om er het
gat aan te veegen, als ik ze niet na zyn
zin gemaakt had.*

OP 'T GEZICHT.

WAarom wil je deze Vaerzen,
Moet je, veegen alle naerzen,
Of is 't maar voor jou alleen?
Schort het jou maar enkel daar an?
Zie, dan ben ik daad'lyk klaar man;
Kyk maar toe; hier heb je er een.

OP DE REUK.

Ruikt eens waar dit heên zal willen.
 't Kan de wech licht van je billen;
 Pas het vry'lyk in die sneê.
 'k Vraag niet, hoe 't deur gehaald was.
Ruik maar zelv, of 't ook verdwaald was.
 'k Wed van neen, Dat zyn er twee.

OP 'T GEHOOR.

Maar of jy 't eens *hoorden* dond'ren,
 Met een Staartman vlak van ond'ren:
 Zwyg dan stil. en, vraag niet, wie
 Of my deze poort weêr klaar maakt,
 Die ik *hoor* dat dit gebaar maakt?
 Neem dan dit. Dat zyn er drie.

OP 'T GEVOEL.

Voel dan verder, of dit brokje
 Dik genoeg is, om dat klokje
 Uit te veegen na de zwier:
 Vouw het anders, met jou hand, vast
 Dubbeld samen. 'k Wed het kant past;
Voel het vry. Dat zyn er vier.

OP DE SMAAK.

Maar, zou 't ook niet wel behoeven,
 Dat je, voor het laatst, ging *proeven*,
 Hoe je al stond met 't onder Lyv?
 'k Vraag het maar: wyl dit het leste is.
Proev of *smaakt* wat dat jou 't beste is,
 Toteen *proev*. Daar heb je vyv.

Op de kundigheit van de Music.

EEn zoet Music streeld, geeft en oor,
 En maakt, als of de ziel daar door
 Ten Hemel wierd getogen.
 Maar hy, die weet, hoe Toon en Maat,
 In een gelyke reden staat
 Die kend haar recht vermogen.

Aan een Snyder, die een Schoenlapper, voor ongeleerd schold.

OVriend jy oordeeld recht verkeerd;
 Jy, jy bint zelv heel ongeleerd:
 Ik zien het an jou zwarte vilte Muilen;
 Waar jy geleerd, je gaavt aan Jan,
 Jou Schoenen niet te lappen man,
 Om voor jou geld, het geen hy leerd te ruilen.

Lotery Versjen.

BY Wézen leg ik in, op hoop van winst voor
 Wézen
 Hoe 't valt, het kan geen schâ, maar winst voor
 Wézen, wezen.

Op P: V: K:

IK hoorden zeker Man laast, in myn byzyn vra^e
 gen,
 Aan wat Religie dat hy 't lieft zich houden zou?
 Dat weet ik niet zei hy, aan welke ik my zou
 dragen.
 Maar dit, dit weet ik u te zeggen van myn
 Vrouw,

Zy

Zy is goed *Rooms*. Maar ik, ik ben zo wat van
elks.

Wel zei 'k, 't is beter *Rooms*, myn Vriend, als
taptemelks.

Geval, met Flip,

Een Roomse Waard, in de Vasten.

E En wel gebraden bout, vertoonde Flip, zyn
Gasten,

En zei; zie, dat is kost schoon 't in de Vasten is!

Maar eener, die hem op de Transsubstantie, wis
Verstaan heeft, maakten 't vlees tot been, om Flip
te ontlasten

Van zonden; want hy sprak, myn goede Flip
't geschied

Dat gy, door 't Vlees bekoord, u, in de Vasten
niet

Daar aan bezond'gen zoud: maar dat gy wel zoud
vasten.

Aan E. v. R.

G Y vraagd wat Saul doet in 't midden der Pro-
feeten?

Hoor Evert, als ik 't zeggen moet,

Hy zoekt zyn Vaders Ezel. bloed!

Hy zag 'er u voor aan, als gy maar hooi kòst vreeten.

Op Trui.

T Rui klaagde aan Frans, dat zy zo koud was
als een dood.

En ik, ik gloei als vuur, zei Frans, om zoo te
spreken.

Dat doet jou Ruigepels, zei Trui. Wel kom, wat
nood! L Zci

Zei Frans, wil ik je ook eens, in zulk een pels-
je steeken.

Geval van een Sleeper, met een Bakker.

EEn Sleeper, bleev zyn Paard, hoe stark dat hy
't mogt slaan,

Recht voor een steene brug, uit enk'le steechheid
staan;

Want 't had geen honderd ponde, in alles, voort
te trekken.

Een Bakker, die dit zag, begon'er meê te gekken.

't Welk oorzaak gav, dat hem. den dotle Sleeper
vroeg,

Of hy 't er over wel kon dryven? Ja genoeg,

Voegd hem den Bakker toe; je zult het ondervin-
den.

Met ging hy 't Paard zyn kop, dicht in een meel-
zak binden.

't Beest dus geblind, dat vloog schier, op't geklap
der zweep.

Waar op de Bakker zei, zeg baasje is dat niet leep?

Had jy dat wel gedocht? gedocht! wel neen ik zee-
per:

Maar, waar weet ook een diev geen raad toe? zei
de Sleeper.

Op Jaap.

JAap ging te Markt, en brogt een paar Patrysen
f'huis,

Wiens vlugt, dat hen wel licht een maand lang
was vergeeten:

Zyn Heer, rook ze an de fleuit, en zei, ze zyn
niet pluus:

Jou Hondsvot, kan een Mensch die stinkende
Azen eten? Ruik

Ruik jy ze daar, myn Heer? vroeg Jaap weerom.
dat 's faats!

En oordeel jy, daar uit, dat men ze niet kan brui-
ken?

Wat staat, Mejuffrouw, daar dan slecht meê; 'k
wed die plaats,

Van heur, veel flimmer zel als van die veug'len
ruiken.

Laatste Woorden van een stervende Hoogduitscher.

EEn Duitzer, die de Ziel, zat tuffen tande en
lippen,

Verzocht voor dat hem die ten halze uit wech gong
glippen,

Zyn Sabel; die m' hem gav. en voor hy gav den
geest,

Zei hy, wen ich noe vinde im Himmelreich, das
beest,

Ond Hondsvot Hinnerich! zo werd ich, iem be-
falen,

Fuur zein affronten, das der Teuffel, iem zol ha-
len.

Op de Schryvkunst.

DEnkt, spreekt wat dat gy wild, hoe wys-
lyk! hoe geprezen!

't Was haast vergeten, hield 't de Schryvkunst niet
in wezen.

Anders.

WAt kunst? wat wysheit, had de tyd niet uit
gelikt,

Had hem, de Schryvkunst, niet een eeuwig werk
beschikt? Ge-

Geval van M. K. met zyn Vrouw.

BEn ik je Vrouw dan niet (vroeg laaft een Wyv haar Man)

En heb je my daar voor niet wettelyk gaan trouwen?

Wel ja zei hy er op. zy weêr, hoe komt het dan,

Dat jy, meêr van jou Nicht, als my (jou Wyv) kunt houwen?

Wel zei de Man, zottin! wel dat is licht te vinden;

Zy is myn Bloed: en wy, maar aangetrouwde Vrinden.

Op Klaas een Leertouwer, die stadig zwerfde, dat hy de gronden van alle Leeringen verstond.

Wel Klaas, wat heb je een groot en beestig schoon verstand!

Je weet de grond, zo jy je stadig laat verluiden, Van alle Leeren, trots de beste Predikant!

'k Loov beter Vriend; want die bereiden nooit geen huden.

Op een Delvenaar die een sneê in de bek had.

Piet schram-bek, keev met Joost, en zei, ik ben niet zot;

Ik geev 't je in zessen dat je een Delvenaar bedot:

Ik ben jou veel te slim; en ook wis veel te leepbreur.

Ei bin je een Delvenaar? vroeg Joost. ja doch rechtshapen!

Zei

Zei Piet. ik docht het halv , zei Jooft; wyl jy, na
 't Wapen
 Van Delvt heel wel gelykt; want daar loopt ook
 een streep deur

Op Griet Leep oog.

'k **H** Ad een kwaad oog op jou, zei Griet, die
 vreezlyk slim zag,
 Laaft tegen Jan , doe 'k jou met Klaasje buur
 zag stocijen.
 Wel Griet, antwoorde Jan haar weder, met een
 grimlag,
 Had jy goeije ogen, 'k wed! je zoud je er niet
 meê mocijen.

Geval tussen Joor en zyn Wyv.

B En ik geen Man 't huis? placht Joor, tot Trui
 te zeggen
 En by gevolg, zo mag ik , daar ik wil gaan leg-
 gen,
 Als 't my te slapen lust: en jy meugt niet met al
 Daar tegen spreken. Nu wilde eind'lyk eens 't
 Geval, (pen:
 Dat hy, zich, vol en zat, had aan de Sjap gezo-
 En, dus gesteld, kwam hy, halv gaande en halv
 gekroopen
 Tot in zyn huis; daar hy, door een verkeerde pas
 Dwars over 't vuur heen viel , zo lang gelyk hy
 was.
 Zyn Dochttertje, die 't zag, begon heel luit te gil-
 len,
 En schreeuwde, och Moeder help! help! Vader
 brand zyn billen.
 Maar Trui antwoorde, zwyg, zwyg varken hou
 je stil; L 5 Je

Je Vaar is voogd: laat hem, dan leggen daar hy wil.

Op Klaas een Hoornträger.

K Laas, schold zyn Buurman, voor een dwaaz en grote zot:

En, die niet wist, hoe dat hy, met een mens moet leven.

Dat 's mis Klaas, zei de Man; dat oordeel heeft geen slot;

'k Maak onderscheid wat eër 'k een Mens of beest moet geven.

Wel, ben ik dan geens mens? vroeg Klaas. 't kan zyn: misschien

Was 't antwoord; maar ik heb, hoe oud ik ben van dagen,

Geen mens gezien, die ooit twee hoornen heeft gedragen,

Als jy; doch 'k heb dat wel van beesten meër gezien.

Geval van Ernst Joks met zyn Wyv.

Ernst Joks, had braav zyn Wyv op neuz en bek geslagen.

Hier over, ging het Wyv hem, by de Schout verklagen.

Maar Ernst, die kwam haar voor, en zei geloof haar niet,

Myn Heer; dit werk, dat is door Joks, met my bedreven.

Hy liegt, zei 't Wyv, myn Heer; ik zet myn hiele leven

Er onder, as 't niet is door Ernst alleen geschied.

Op een Boer, die een gevingen Haaz ontsprong.

EEn Boer, die had in stilte een jongen Haaz betrapt.

Hy, vrolyk om die vangst, begon het beest te stryken;

En zei, wat word er niets al goeds van jou gesnapt,
Wanneer jy op den Dis staat van, een Heer,
te pryken.

Hoe lekker ben je, wel gebraân, gestoofd, gefruit;

Men acht jou, meerder als, het beste Deense Os-
jen;

Je bent... Met sprong den Haaz, hem weêr ten
banden uit.

O zei hy toen, brui heen; je bent een Mager
Kosjen.

*Wens van Griet, aan haar Man, die al zyn Gou-
de en Zilveren Knopen verzopen had.*

GRiet keev, niet zonder reên, op Joost die al
zyn knopen,

Zo Goude als Zilveren, had in Wyn en Bier ver-
zopen.

Maar Joost noch zat, zei, zwyg, zwyg Heks,
of 'k zel je kuipen.

Neen, neen; dat is zo nodig niet.

'k Wens liever dan, antwoorde Griet,

Dat jy de knopen meê gaat van jou Vaar verzui-
pen.

Op Flip.

FLip schold, zyn Wyv en zei, jou Zwyn jy biat
een Zoch,

Zy vroeg hem, is dat waar? Ja zei hy, wel te weten.

Dan is 't met myn gedaan; ik vreez het. en wat doch?

Zei Flip. zy, dat je voort myn Hammen op zelt vreten.

De Zorg van Dries

Westphaalse Dries, die nam een Laken van het Bed

Daar hy, een Koe, en zich geheel meê ging bedekken,

Waar achter, hy zich op een stoel had neêr gezet.

Zyn Wyv dit ziende, zei wel Dries is 't heel van 't gekken?

Wat doe je daar? dat is, zei Dries, om joe verwieten

Dat ik keen zorg on draog. Ei keik! wat zorgje dan?

Vroeg 't Wyv. Wat dat ik zorg? ik zorge zei de Man,

Dat onze Ko nicht op het Laoken neêr schal drien.

Verwond'ring van een Boer.

Een Boer met open mond en met ontsloten ooren,

Zat opgetogen, stark te gapen en te horen,

Na 't reden voeren van twee Schilders: die om 't meest,

Vol van verwondering! 't verstand, begrip en geest

Eens Jongmans prezen die, aan 't teek'nen pas gekomen

Was, reets zo verre al in die kunst had toe genomen,

Dat hy, gants Meesterlyk, een hoofd, een hand, een been

Kon tekenen: en dat hy, overwyd al heen Gekomen was, om zelv een Lichaam op te stellen:

Ja, dat men hem, met recht, noch door de Tyd zou tellen

Voor zulk een Meester, als men ooit had van gehoord.

Hier op zo nam de Boer, van 't zwygen moê, het woord,

En zei: wie hoorden ooit zen leven duske zaken! Mòt men met zo veul moeite in Stee de Menschkes maken?

Een kyvend Virwyf, door het zwygen van haar party gestild.

E Een Vis-teev, die gezind was lustig eens te kyven,

Ging met haar vulle bek, haar Buurvrouw fel te keer.

Maar, deze Vrouw geseeld op zedigheit en eer, Hield haar geruft; en zweeg op al dit wyvs bedryven.

De teev dit ziende, zei keik, keik, die Heksdie zwygt!

En wie kan kyven as men nooit geen antwoord krygt?

Gewonnen weddenschap van myn Vriend N: P:

E Een Schilder zocht, door Min vervoerd, in 't hart te raken,

(Der

(Der Lievde) van zyn Bruid: en bad haar, om die gunst

Dat hy, met zyn penceel, door 't uiterste der kunst,

Daar in 't afbeeltsfel van haar eigen zelv mogt maken.

Zyn schone, raakte door zyn smecken wel aan 't blaken:

Maar voegd' hem lonkend toe, myn eer is daar op 't dunst';

Zy zou daar broken; staak uw pogen; 't is om zunft;

Gy zult niet tot dat werk voor onze trouw genaken;

Het is myn plicht dat ik dat hart noch houde in 't slot.

Waar op hy zei, wat 's dit, myn Engel? 't lykt wel spot!

Kunt gy iets sluiten dat geen slot houd? zot gereutel!

Ja, zei ze! ik wed dat gy dat slot niet open doet.

Hy wed van ja; en won 't van haar, op staande voet.

Och! ik wist niet, zy ze er op, dat jy droegd zulk een sleutel.

Spreuk van de Graaf van Stafford, Onder Koning van Yrland.

EEn Mens, in 't geen dat hy moet weten onbedreven,

Zal stadig als een beest by 't Edel Mensdom Leven.

Een Mens, die alles weet wat dat een Mens betaamd,

Werd onder 't beesten rot, met recht, een Mens genaamd. Maar

Maar een, die meerder weet als dat een Mens
moet weten,
Zou onder 't Mensdom, wel een Godheit mogen
heten.

*Dankzegginge aan den uitmuntende Dichtkunste-
naar WILHEM vander HOEVEN, over het
vereeren van eenige zyner Werken; nevens alle de
Bruilofis Gedichten, door hem, en verscheiden
and're Dichters gemaakt, op den Bruiloft van
den Hr: J: v: Oosterwyk.*

O Vander Hoeven! die, Pegafus hengften
hoef,
Der Dicht'ren spoor-flag, volgd met uitgekipe
tonen!
't Zy, dat gy Lauw'ren vlecht om Helden 't
Hoofd te kronen;
Of, dat uw Maatzang, op des Vorsten Lykbus,
droev
Een Treurzang stemt; of, als uw Melpomene aan
Loev
Wil zeilen, treurd zy meêr, als alle Apollo z'
Zonen;
Uw Thalia verbeeld gebreken, zonder honen;
Haar scherts polyst de geest en 't brein, hoe dōf
en stroev
Gants spiegelglad: en, wilt gy Hymneus Trouw-
knoop streng'len,
Gy weet er Cupido zo kunstig in te meng'len!
Dat men zyn grootsheit ziet, zelv in een boere py.
Hoe zal ik dankbaarlyk uw danken voor uw
Dichten?
Ik weet het; 'k zal om my, aan u, gants te ver-
plichten,
Myn brein steeds weiden in uwe Ed'le Poëzy

*Aan denzelven, op de naam, THALIA, die voor
deszelvs Tuin geschreven staat.*

GY hebt niet wel gedoopt, neen Wilhem, toen
ge uw Hof
Vrouw Thalia haar naam alleenig hebt gegeven.
Gy doet de Goôn te kort : gy kreukt Apollo z'
Lov;
't Is Tempe! 't is Parnas! daar Goôn en Mu-
zen Leven.

*Bede aan Apollo, om myn Vriend J: v: HOVEN,
de Lierzangen van Horatius Flakkus, (door
het puik der Dichteren J. v: Vonde-
len, vertaald) te helpen be-
reimen.*

'k **Z**AL, nu myn Vriend Appolloz' Gulde Lier,
Door FLAKKUS hand, zo kunstig! zo vol
zwier

Eêr opgesnaard! ons Vaderland nu, hier
Wil voor gaan stellen,
U Vader! die ten top van Helikon
In Statie praald, gelyk uwe Uchtend zon
In 't Kruidryk Ooft', nu smecken (dat ik 't won,))
Dat gy wilt hellen

Met uwe geest, en 't krooft van Mnemozyn
Uw negental, die Dicht'ren van Jupyn!
Myn Vriend ten hulp: myn bede is groot! niet klyn!
Ik wil 't bekennen:

Maar ze is met een hoognodig, Vader; want
Zou hy, uw Lier bespannen op den trant
Van FLAKKUS, en door kunst zyn brein, en hand
Daar toe gewonnen

Gants

Gants zonder u! hoe kon dat werk bestaan?
 Zyn hand, zou niet als valse tonen slaan!
 En 't was uw eer op 't hoogst te kort gedaan,
 Dus te beginnen.

Maakt dan dat hem uw Hipocreen bestraald,
 Als eêr Orpheus; die heerlyk heeft gemaald
 Uw Vaders daân, zo groot en onbepaald,
 Aan onze zinnen!

Ja die het hart der dieren, fel en wreed!
 Als buigzaam waas heeft door zyn zang herkneed
 Tot vreedzaamheit; en Pluto luist'ren deed
 Naar zyn Gezangen;

Toen hy zyn Bruid zyn Euridice zocht,
 Door Charon, reeds langs 't dooden veergebrogt
 In Pluto z' Ryk, die hy daar vry door kocht
 En weêr deed langem.

Laat hy uw Lier aldus bespelen? neen;
 Ik eis te veel! sta toe dat hy alleen
 Als FLAKKUS mag, met zyn Gezangen heen
 Ten Zangberg streven.

Door Vondel zal dan FLAKKUS roem en lof;
 En door van HOVEN, VONDEL z' werk, vol
 stof!

By ons, als in een Lustryk bloemen Hov,
 Alle Eeuwen Leven.

GEZANGEN.

Gezangen uit het Zinne Spel

D E

DOOD van EIGENBAAT,

O F D E

H E R S T E L D E W I L.

Eerste Gezang door Vleijery gezongen in 't

T W E E D E B E D R Y V.

GY zinnen, die voorheên'
 In 't kleine harsen vat
 Voorzichtig wierd gesloten;
 En, die door bezigheên
 Uw maakte moê en mat,
 Als gy 't verstand vergroten.
 Wat baten u doch, al die slovernien?
 Niets anders, als dat gy, in 't end
 Wierd overmeesterd door de elend;
 En dat ge u door een kaale deugd liet leijen.
 Zyt gy nu niet in beter staat,
 Nu dat gy leerd, uwe Eigenbaat,
 Door myne kracht, vergroten?
 Des lustig zingt;
 En vrolyk springt,
 Dat gy door Ondeugd zyd als aan kwaad-aard
 gesloten.

Tweede Gezang, door WIL gezongen in het

DARDE BEDRYF.

O Tyd, vol vrolykheit,
 Waar in dat Wil, haar Leven
 In alle vreugden sleit,
 Met Ondeugd na te streven!
 En de enge Palen, die my, door 't Verstand
 En Deugd gesteld zyn, heeft hy overmand:
 Om myn geluk veel hoger op te heffen,
 Als Wil te voren kon beseffen.
 Wech dan met al die Dweperyen
 Van Eer en Deugd;
 't Is groten vreugd
 Nu Wil volkomen, haar door Ondeugd mag
 verblyen.

*Darde Gezang gezongen in het zelve Bedryf door
 BEROUW. zynde een omkering van het voorige
 Gezang van WIL.*

O Tyd, vol jammerheit
 Waar in dat Wil, haar Leven
 Zo onvoorzichtig sleit,
 Met Ondeugd na te streven.
 De ruime Palen, die haar, door 't Verstand
 En Deugd gesteld zyn, heeft hy overmand;
 Om in een schyn haar luk, hoog op te heffen;
 Dat Wil zo 't schynt niet kan beseffen;
 Wyl zy bemind zyn Dweperyen,
 Mind Eer en Deugd;
 't Is groter vreugd
 Als zich in 't dood'lyk kwaad, van Ondeugd, te
 verblyen. Ge-

Gezangen uit het *Kluchtspel*, de GELUK-
TE LIST, OP DRIE KONIN-
GEN AVOND.

*Eerste Gezang gezongen; door ANNA, on-
der het verkleeden van EGBERT.*

Laat ons 't gekk'lyk beeld, der Koning, sieren :
En de vreugd den teugel vieren.
Let dat gy Egbert niet bespot ;
Vreez de Majesteit dier zot.
't Lot dat heeft hem uitgekeurd,
En tot deze Eer verheven.
Lang, lang moet den Koning Leven ;
't Is wel meer een zot gebeurd. *Da Capo.*

Tweede Gezang; wordende met de Star ge-
zongen.

Zangwyse: Vrienden zou men niet vrolyk wezen. enz.

Wilt nou jou hoofd ten deure uit steken ;
Want wy drie Keun'gen komen aan :
Niet om te dansen noch om te spreken ;
Maar om te zingen. kun je 't verstaan ?
Niet om te dansen, noch om te spreken :
Wil je ons niet geven zo laat ons gaan.

Wy kwamen onlangs van hiel verre :
Laat zien . . . Ja, hiel uit Orijent,
Deur dik en dun met onze Sterre,
Liepen, en riepen we ons schier an 't end.

Deur dik en dun met onze Sterre;
Tot by Jan Rodis wel bekend.

Hy hoorden ons ien deuntje neuren,
En stak zyn kop ten venst'ren uit;
't Was of hy wou zyn Reuzel scheuren,
Van pure dolligheid! ô dien guit!
't Was of hy wou zyn Reuzel scheuren!
Want hy sprak dus toen uit zyn snuit.

Jou apen loop: voort: wilt vertrekken,
Sprak hy, met zulk ien valschen hart!
Ei lieve zie! het lykt wel gekken!
Twee die zyn wit de darden is zwart.
Ei lieve zie! het lykt wel gekken!
Daar we op antwoorden, vol van smart!

Jan Rodis wilt jou niet verwond'ren;
't Is d'Orijenter Keuning. Hoe
Antwoorden hy, met vloeke en dond'ren!
Wat doet die hier? die Koekeldoe!
Antwoorden hy, met vloeke en dond'ren!
En trok uit boozheit zyn Venster toe.

Wy schuurden aanstonts onze kwasten,
Uit vreeze, voor dien bozen Turk;
En komen hier als brave gasten,
Want onze kelen drooger als kurk:
En komen hier als brave gasten;
Onthaal ons beter als dien schurk.

Heb dank, heb dank veur al jou schenken;
Hadie goê Luitjes allegaar.
We zellen jou altyd gedenken:
Verwacht ons weêr het naaste Jaar,
We zellen jou altyd gedenken;
Nou kuyj'ren wy weêr na ien aar.

*Bruilofts Lied: op het verzoek van myn Vriend J:
v: H: gemaakt; onder een Bruilofts Gedicht
door hem op zyn Zwager J: v: P:
(Lakenparfer) bereimd.*

Zangwyze: De Jongfren Maken, enz:

't **I**S lang genoeg gedanst, gefchranft,
De Wyn verliest haar kracht;
De Bruid die moet gestreeld; 't verveeld
De Bruigom dat hy wacht.
Speelnoodjens ei! waarom de Bruid,
En Bruigom in die drift gestuit?
Het eenig goed,
Waar na dien bloed
Zo lange heeft getracht.

De Bruid wil zelv naar bed; want, let
Maar eens op 't zoet gelonk,
Dat ze uit haare Ogen schiet: 't is niet
Als dartel vuur en vonk;
Om het verlangen dat zy heeft,
Dat POSTEL haar, 't beloovde geeft;
Een naald voor 't haàr,
En schoonder Paar
Pendants, tot een pronk.

Daar voor zy hem beloofd, om 't hoofd
(Laat zien hoe hiet dat ding?)
Het zwynd zo wat nakrans, bykans;
Ncen 't is) een vingerling,
Met franje na de kunst geboort:
Men koopt ze omtrent de Waterpoort.
Sa dan; niet pruild
Maar haastig, ruild
Die giften daar 'k van zing.

Maar, of de Bruijom dacht te nacht,
 Hoor Bruidjen, op zyn werk;
 En dat hy leren wou, an jou,
 Hoe men door 't parssen, sterk
 De Pars-spil omdraaid in de Moër;
 En hoe men an zet, voer, op voer;
 En hoe men parst,
 Dat 't kraakt en knarst,
 Tot aan 't bepaalde merk.

Vreez niet; hy is wel gaauw. maar naauw
 Zal 't werk zyn afgedaan:
 Of 'k wed, de Spil die zal dan, al
 Van zelv te rugge gaan;
 En, draaijen los, uit moër en draad,
 En, als 't aldus geschapen staat,
 Lach hem dan uit;
 Zeg, pars jou guit:
 Of moet de Spil zo staan?

Doch 'k hoop, dat jy om zunst, die kunst
 Van hem niet leren zult;
 Maar, dat hy met een Zoon, het loon,
 Door u, zal zien vervuld,
 De schade die hy an zyn Spil,
 Der Pars, licht leë om uwent wil;
 Op deze wys,
 En 't minste in prys
 Betaald men zulk een schuld.

B O E R S E

T'SAMEN-ZANG.

K R E L I S.

MYn zuiker zoete Tryn,
 Hoe kan je zo, an myn,
 Jou ronde en bõlle Krelis,
 Doen al die moelaikhait?
 Je bint ien wrede Maid;
 Dat tuigd zelv onze Melis.

Want schoon ik stik in kwyl en snot
 Dat my, om jou, driipt uit men strot;
 Om dat je, my niet wilt gerieve;
 Maar stadig lacht met al men smart:
 Je mòt wel stienig zyn van hart,
 Help my doch Tryn? je kond...

T R Y N.

Ei lieve!

K R E L I S.

Dat jy, men hart iens zag
 Hoe brandend dat 'et lag;
 't Is, of ien zak met peper
 Dær op gestrooid lait. 'k zweer
 Ik laide, om jou, nach meêr
 As dat; ja 'k doen 'et zeper.
 Want, zomtaids dreigd myn ziel me styf,
 Om hiel te kruipen uit men lyv;
 En draaid me as zo ien rol van brieve,
 Mit twee zeeg'len dar an, as lest
 Onz' Schout had. lieve Tryn! zeg kwest
 Je dit noch niet? is 't war?

T R Y N.

Ei lieve

J: P O O K S
K R E L I S.

Och dat ik spreken mocht!
Myn Tryn! zo ik het docht;
Ik zou je niet verzwigen,
Hoe dat ('t raakt myn verstand)
Myn Lyv hiel stat in brand ,
As ik myn broek gæ rygen.

Zo 'k nou dær an te sterven kom
Dan is 't jou schuld. Je lacht er om!
Mag dat jou wreedhart nach niet klieve,
Dat jy, veur my, draagd, al te wreed,
En booz! ongder jou boven kleed?
Help me dær mee; nou Tryn...

T R Y N.

Ei lieve!

K R E L I S.

Maaar 'k zie je spot mit my,
Jou beullin! ô jou pry!

T R Y N.

Hoe Krelis gæ je schelden?
Je zweld blæuw om je kop!

K R E L I S.

't Is zo. Kom geev me ien strop...

T R Y N.

'Zou 'k zo je min vergelden?

K R E L I S.

Wel ja; want of 'k je myn Eel-end
Vertoon, en met goed fondement
Jou anspreek; 'k kan je niet believe.
Dærom wil 'k sterven.

T R Y N.

Wel kom; stik.

Dan deur myn hande, in deuze strik.

K R E L I S.

Och! och dat is ien dood!

T R Y N.

Ei lieve!

Zie! hy lykt zeper dood!

Kom gek je hebt gien nood.

K R E L I S.

Wet zeg je? is 't warrachtig?

'k Was ommers noch zo strak

Zo sterk, nou bin ik zwak

En slap, ja hiel onmachtig!

En me ingewand is my dær by

Ontvallen; dus zo schynt 'et my.

Heb jy 'et zeg? zeg kan je dieve?

T R Y N.

Loop, mal oor loop; dat is zo niet;

't Gedarmte ien Mens zo niet ontschiet.

K R E L I S.

Hoe dan?

T R Y N.

Weet ik 'et zeg?

K R E L I S.

Ei lieve!

Z A N G.

WEl honderdmalen is 't, dat uwe afkerige oog-
gen, (oog;

Ontzeiden te verstaan de taal myn 's hart en
En wyl gy, met myn ramp noch, blyvt gants on-
bewogen,

Duld, dat myn tong dan, van myn smart, u
doe 't vertoog;

Ik Min u wreede! ja; ik zoek u te behagen;

Myn Oog heeft u voorlang myn hart al op ge-
dragen.

En heeft myn lyden noch uw strafheit, niet ge-
boet?

Ach! neen; myn Philis is en blyvt in toorn ont-
stekeh:

Helaas! haar wreed gelaat verbied aan my het
spreken.

o duld'loos hartseer ! als men mind en zwy-
gen moet.

Z A N G.

HElaas wat helpt my , al myne arr'beid en ge-
floov ,

Om op myn hart die , hartstogt te verwinnen ,
Van Philis nu noch nooit meêr te beminnen ,
Die, schoon ik kerm, of klaag, of zucht blyvt even
doov ;

Het is vergeevs ! myn pogen is om niet !

Want schoon zy lacht , om al myn zwaar ver-
driet ,

Zo kan myn hart , dat ik haar , teder zoek te ge-
ven ,

Haar niet verlaten , en noch blyven in het Leven.

Z A N G.

IK wist niet dat ik om Philis te winnen ,
Om my te beminnen ,

Moest uit myn zinnen
Verbannen 't ontzach ,
Gezucht en geklag ,

Myn vreeze en myn schroom ;

En vieren vryborstig aan stoutheit de toom.

O , is dit middel om haar te behagen ?

Kom dan myn min streev heên langs dat spoor ,

Nu dat gy weet uw Philis daar door ,

Meêr als door 't gekerm , haar hartje t'ontdra-
gen :

Vlie , vlie dan t'oprechte beschreumtheit vlie
heen ;

Vrypostig zyn past by het Minnen alleen.

Z A N G.

Z A N G.

Op het af zyn van Philis.

O Zoete Zephyrus, daar Floraas Hof op aaft,
 Wanneer gy uw getraan van kristalyne druppelen,
 Doet welig langs de zoom' van Bloeme en blaadren huppelen,
 En haar 't verkwikkend schoon van kleure en geur toe blaast:
 Helaas! ik ben als gy
 Zo teder, zo bescheiden,
 Zo trouw; maar ach! 't kan my
 Niets baten in myn lyden!
 Gy leeft door uw getraan gants lievlyk; en ik sterv
 Door myne, nu dat ik myn Philis by-zyn derv.

Z A N G.

W At zorge mag my om 't hartje slaan
 Dat ik voor Kloris, Schaapjens
 Dat puik der Hard'ren Knaapjens,
 Dus ben met zo veel angst belaan?
 Ik hoë de zyne,
 Terwyl ik myne
 Als voor den Wolv ten besten.
 Wat leiding of my noopt dat ik dit ga beginnen?
 Bedenk u! ach! ik merk myn staat;
 Ik volg den Harder, maar zyn Vee niet, met myn Zinnen.

Z A N G.

Zie, zie Ontrouwe, hoe myn Min, door spyt
verrukt,

Die zotte lust verband, daar gy my 't hart meê
grievde:

Ja; 'k kiez Ondankb're tot myne hulp voor zulk
een Lieve,

Deze Ed'le Vocht daar al de vreugd der Min voor
bukt:

'k Verdoov die gloed, en breekt die banden

Daar ik zo lang was in verward;

'k Geev Vader Liber, heel 't vermogen op myn
hart;

Zyn tintel stralen die gy in dit Glaz ziet bran-
den,

Genezen, my van al myn lang geleden smart.

Z A N G.

Dit Glas,
Ziet gy 't myn Vriend? werd pas
Gevuld, of 't schynt de Wyn haar klaarheit is ver-
vlogen:

En weêr,

Neemt straks haar glans, haar keer,

En flikkerd als de Zon haar stralen in onze Ogen.

In tegendeel, zo kruipt de Min

Ons lievelyk ten boezem in:

Maar naauwlyks zit zy daar, of, schaft ons bitt're
vruchten.

Wie vind dan, in de Min haar gloed

Noch smaak? de Wyn is 't zoetste zoet

Dat alle zorg verdryvd en zelv de Min doet vluch-
ten.

ZANG.

Z A N G.

WEch ik dryv met u de spot,
 Minne God,
 Nu gy my weêr zoekt te steken
 In een laffe Min. o Bloed!
 Loop, loop heên; of 'k zal my wreken
 Op uw stoutheit; en verbreken,
 Al uw kinder Poppegoed.

Ziet gy niet dat zulk een kelk,
 My, en elk,
 Van uwe koortfen, kan genezen?
 O! Dien Balsam stild de pyn
 Van uw gloed, zo zeer te vrezen;
 Om van u verlost te wezen,
 Hoeft men niets als zat te zyn.

Z A N G.

O Grote Bachus! die myn hart lang was gegund,
 Tooneens 't vermogen van uw macht, waar
 meê gy kund
 De Waat'ren, van 't Heele Al, in Ed'le Wyn
 herscheppen?
 Begin aan d 'Amstel of aan 't Y;
 Op dat ik als het lust aan my,
 Geruft,
 Met lust
 Die vocht mach lurreken en leppen,

En maakt een trechter, van myn dorstig Gorgel
 gat;

En van myn holle buik het grootste voedervat;

Dan zal ik , u ten dank , als ik dus ben herbo-
ren ,

Terwyl dat ik dit vat op vul
Met kruike op kruike , en pulle op pul ,
De Min ,
Daar in

Geheel verzuipen en verfmoren ,

Z A N G.

MOê van klagen ; Moê van zuchten ,
Wilde ik , door een dronk , de Min
Doen uit myn gedachten vluchten :
En aan Liber , ziel en zin ,
Gants gewillig op gaan dragen ,
Om van de boeijens , van de Min , te zyn ontsla-
gen .
Maar dien Bengel , al te wreed !
Wilt zich straks op my te wreken ,
En 't heilzaam opzet , van myn wel-zyn , te ver-
breken .

Want wat moeiten dat ik deed ,
Om zyn fakkel uit te doven
In de wyn , myn noot-geweer ;
Zo bevond ik , keer op keer ,
Dat yder dronk , zyn vlam , dreef meêr en meêr
na boven .

Z A N G.

LOopt in geen Boffen na Holen te zoeken ,
Zo naar en zo eenzaam , wel waard te ver-
vloeken !
Tot troost van uw Rampspoed in 't Minnen : maar
kom ,
Kom hier ; ik zal aan u wyzen myn Vrinden

Een

ROMMELZOODJE.

18

Een paadjen, waar langs gy gerustheit zult vinden:

Dit's de ingang en uitgang; drink stadig rond-om.

Dan zullen die flessen voor Boffen verftrekken;
 En dan deze Ham, die de dorst kan verwekken,
 Een Rots daar gestadig de Wyn op afstuit;
 Myn Kelder zal een Spelonk voor u wezen,
 Daar in dat ge, uw lyden en pyn, kunt genezen,
 Door frishheit der Vocht die haar omtrek besluit.

Z A N G.

IN dien de Juffers van wellust en weelden,
 In zo veel kleuren, haar kleëren verdeelden,
 Als elk wel Minnaars hadden gehad.
 Wat zou men niet langs Gravten en Straten,
 Veel *Harlequintjes* van alderly staten,
 Gants aardig gedoft, zien in de Stat!

Of als men beval, die kwynende Mensjens
 Die om een Minnaar oneindige wensjens
 Staâg lozen, in 't Weëuwen-pak te gaan.
 Wat zou men niet langs Gravten en Straten,
 Door *Scharamouchjes* van alderly staten,
 Zo kenbaar, dan werden aangedaan!

Hoe weinig was dan de Schouwburg van node,
 Als by de Juffers, die Kleding en Mode,
 In een gebruik en achting eens kwam;
 Want daag'lyks zou men Kluchten zien spelen,
 Op Gravten en Straten, die in Toonelen
 Verand'ren zouden, in Amsterdam.

Z A N G

Z A N G.

O Wat dwaaze moeilykheden!
 Om zyn tyd zo te besteden,
 Om een naam van, Ryk te zyn.
 Zou men daarom lopen, draven,
 En zich zelv te barsten slaven,
 Om die haast vervlogten schyn?
 Neen; 'k wil geen schaduw aan gaan neemen
 Voor een Lichaam; noch geen goed
 Dat men straks verlaten moet,
 Wanneer 't de dood maar lust ons daar van te ver-
 vremen.

Droevheit uit het hart te bannen;
 Yd'le zorgen t'overmannen,
 Zo vol tegenspoed en pyn;
 En zich zelv geheel te geven
 Tot een Eer'lyk vrolyk Leven,
 Is na waarheid wys te zyn.
 Want Rykdom, en zyn heerlykheden,
 Hoe vol schyn van kunst en kracht!
 Hoe van 't onverstand geächt!
 Is slechts een schaduw; ende bliaddock van de re-
 den.

't Lof van het Masker.

Zangwyze: *C'est l'Amour...*

'k **W**il nu eens de deugden pryzen
 Die het Edel Masker heeft,
 Dat elk z' naam en staat doet ryzen;
 En men thans zo groots op leevd.
 Masker, Masker groot van waarde,

Eeu-

ROMMELZOODJE.

191

Eeuwig zult gy zyn van duur!
 Gy, gy werkt het meeste op Aarden;
 Gy herschept zelv de Natuur.

Juffers die uw kunsjens weten,
 En 't gebruik van u verstaan,
 Schoon haar Maagdom is versleten
 Kunt gy noch voor Maagd doen gaan.
 Masker, Masker enz:

Vrouwen kunnen, uit haar Mannen,
 Door uw deugd en schoon gebruik,
 Al het na bedenken bannen
 Van haar Min gepleegd ter sluik.
 Masker, Masker enz:

Weeuwen in haar Rouwgewaden,
 Schynen, door uw kunst en kracht,
 Radelooz en niet te raden
 Wyl't hart om 's Man z' sterven lacht.
 Masker, Masker enz:

Schelmen geeft ge een eerlyk wezen;
 Dieven maakt gy vroom en goed;
 Gy doet elk voor Bloodaards vrezzen;
 Ezels men als Mensen groet.
 Masker, Masker enz:

Maar, noch doet gy groter dingen!
 Want gy opend yders kas:
 En kunt die tot geven dwingen,
 Die 't nooit zyn gewoonte was.
 Masker: Masker enz:

Die zyn Lukdraad dan wil rekken
 En zyn onheil wech doen vliên;
 Hoevd zyn aart slechts te bedekken
 Om door 't Masker wel te zien.
 Masker, Masker enz:

Wie

1197252

192

J: P O O K S

Wie zal dan met my niet pryzen,
Al de deugd die 't Masker heeft;
Dat elk z' staat en eer doet ryzen,
En men thans zo groots door leevd?
Masker, Masker enz:

E I N D E.

